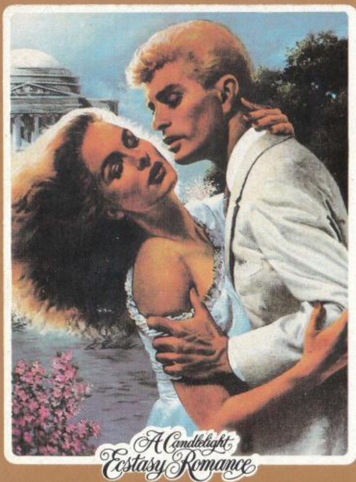
DANIELLE ESTELLE

LUMINA NOPȚII

DANIELLE ESTELLE

Traducere de Ana Raluca Popescu

DANIELLE ESTELLE

LUMINA NOPȚII

Capitolul 1

Bree obişnuia să se rătăcească. Făcea adesea acest lucru şi-l făcea bine. Drumurile de ţară semănau de o mie de ori mai mult cu o barieră a oraşului şi , dacă întâmplător o cotitură greşită o dusese spre locuri înguste , nu-i păsa. De obicei, merita să fii impulsiv. Viaţa n-avea nici un farmec fără puţin risc , fără un destin ademenitor , fără nici o răsucire a ruletei.

Totuşi , în seara aceasta , doar un pic , începea să-i fie teamă - crampe la stomac , palpitaţii , mâinile reci.

Un fulger uriaş îi tăie calea chiar în faţa ei. Bubuitul tunetului care urmă făcu Volkswagen-ul vechi să se zguduie. Ploaia stropea parbrizul atât de tare , încât ştergătoarele care scârţâiau nu puteau face faţă. Cerul era negru precum o hrubă - nimic surprinzător având în vedere că era

aproape miezul nopţii - iar drumul acoperit cu pietriş se transforma în noroi lucios. Orice şofer cu puţină minte ar fi tras pe dreapta.

Bree *ar fi dat orice* să tragă pe dreapta , dar furtuna şi fulgerele practic o înconjuraseră. Să oprească nu era o soluţie ; ar fi fost mai vulnerabilă. Timp de o oră , se tot gândi că furtuna va trece. Dar n-a fost aşa. Se gândea că va găsi un loc - un motel, o staţie de benzină , o casă - unde să poată opri. Dar n-a găsit.

Încă o cascadă de lovituri de trăsnet şi fulgere aprinse cerul, descoperind peisajul dezolant al terenului sterp al Dakotei de Sud. În lumina furtunii , ţinutul părea la fel de sinistru şi ciudat ca unul selenar. Pietrele arătau a monoliţi proiectaţi în culori rubinii sub şuvoaiele de fulgere. Ţinutul pustiu se întindea pe câteva mile, punctat de coline cutate şi defileuri cu fisuri ascuţite - dar nu se vedea nici un semn de viaţă.

Nu era un ţinut domesticit , dar nimeni n-o acuzase vreodată pe Bree Reynaud de a fi timidă. Cutreierase ţinutul sterp al Parcului Naţional până târziu în acea după-amiază şi se îndrăgostise rapid. Nori negri , imenşi începură să se îngrămădească în jurul apusului de soare. Îi văzuse ; ştia că avea să vină furtuna , dar să

caute un adăpost era ultimul lucru la care se gândea. Începutul furtunii făcuse ca ţinutul sălbatic , pustiu să prindă viaţă în culori ce-ţi tăiau respiraţia. Peisajul era copleşitor , de neuitat.

Nu-i părea rău că-l vede. Erau doar câteva momente în viaţă când îşi dorea ca prelegerile tatălui ei să fi avut vreun efect. Raoul Reynaud făcuse totul dar fusese peste puterile lui să imprime precauţia în mintea celei mai tinere fete a lui.

Din păcate , nu putuse să facă nimic.

Parbrizul se aburise din nou. Bree se aplecă în faţă ca să-l şteargă cu ultima cârpă pe care o mai avea şi , în acele câteva secunde , ţinuse volanul cu o singură mână. Chiar în acel moment căzură într-o groapă cu apă. Când Volkswagen-ul ei defect patină , începu să bolborosească o rugăciune lungă. Când reuşi să controleze maşina , palmele ei erau atât de umede încât abia puteau să strângă valonul.

În regulă , nu-i era teamă numai puţin. Era *al dracului* de speriată ; s-ar fi oprit în primul loc care îi putea oferi adăpost. Şi într-o peşteră. *Oriunde.*

O altă lovitură de fulger licări atât de aproape

de ea , încât îl putea mirosi. Cascada de tunete care-l urmă făcu să-i țiuie urechile. Nu că era superstițioasă , dar se trăgea dintr-un golf din Louisiana. Poate acesta era un semn.

Poate era timpul să termine cu hoinăreala.

Poate era timpul ca femeia de 27 de ani să nu mai riște cu atâta îndrăzneală și să-și ia viața în mâini.

Poate că ar fi bine să te concentrezi doar să rămâi în viață , Reynaud , își spuse. Deschise un geam. Acele ploii reci de primăvară pătrunseră imediat prin deschizătură , udând mâneca stângă a impermeabilului roșu , dar nu avea ce să facă. Fără aerul de afară parbrizul s-ar fi aburit. Ștergătoarele șterseră ploaia de pe geam... și deodată îi zări - un grup de umbre mătăhăloase și întunecate. Încetini și se sprijini ca să mai arunce o privire. Cu siguranță că erau niște clădiri la câteva sute de yarzi de drum. Se întoarse și brusc descoperi că poteca pe care conducea era o pantă lunecoasă dar nu-i păsa. Adăpostul era adăpost. Aurul n-ar fi arătat atât de bine pentru un alchimist.

Când încetini , la sfârșitul drumului lung , totuși , ușurarea se transformă în neîncredere. Era o fermă. Prin urmare , presupuse că dăduse

peste casa unei ferme. Cele câteva clădiri sărăcăcioase care înconjurau casa ar fi putut foarte bine să fie hambare - era prea întuneric şi, din cauza furtunii , nu se vedea prea clar - dar locuinţa însăşi arăta precum castelul lui Dracula.

Un castel al lui Dracula construit fără gust. Probabil clădirea se potrivea unei aşezări în Alpi dar în mijlocul ţinutului Badlands arăta prosteşte. Piatra gri închis se înălţa pe trei etaje fastuoase , decorate din belşug cu foişoare gotice şi cu geamuri ciudate din sticlă plumburie. Doi lei de piatră ghemuiţi mărgineau masivele uşi frontale - nimic artistic , doar că erau mari - iar curtea era ca o preerie necosită , fără tufişuri sau copaci , doar cu buruieni.

În cel mai bun caz , gândi Bree , putea fi casa unui nebun excentric. Îşi trase geanta pe umăr , ezitând încă înainte să deschidă portiera. Nu-i era frică , dar era epuizată. Îi mai rămăsese oare energia necesară pentru a înfrunta un nebun de legat ?

O altă serie de fulgere lumină cerul şi ea ieşi din maşină făcând în gând tranzacţii grăbite cu Dumnezeu. Va fi grijulie tot restul vieţii , va fi precaută , va fi bună.... dacă nebunul ar fi lăsat-o să rămână peste noapte într-unul din hambare.

Aruncă haina din dril şi urcă cele douăzeci de trepte spre uşa din faţă. Chiar şi după această scurtă distanţă , părul i se udase înainte să poată bate la uşile din stejar uscat.

Luminile se reflectau prin ferestre pe fiecare parte a uşii , dar nu răspunse nimeni. Bătu din nou în uşă , apoi încercă clanţa. Era încuiat.

Bătu din nou mai tare , mai cu putere. Ploaia i se scurgea pe frunte , îi trecea printre gene ca o pânză , umezindu-i buzele. Trebuie că arăta ca un şobolan înecat ceea ce în mod normal n-ar fi deranjat-o. Nu era mare lucru de faţa ei deşi moştenise părul negru , ochii albaştri şi pielea de magnolie de la strămoşii ei.

Să arate frapant nu se potrivea unei femei care călătorea singură. În seara asta îşi dorea doar să arate mai respectabil decât un hoinar ud până la piele.

Tot nici un răspuns. Izbi în uşă pentru ultima oară... şi aproape căzu în hol când uşa se deschise brusc.

Îşi pregătise dinainte ce să spună - scuze pentru deranj , o cerere pentru adăpost , de orice fel. Ar putea sta şi într-un hambar ; ar sta oriunde. Nu era o hoaţă , se rătăcise doar. Ar putea plăti pentru adăpost.

Avea totul pregătit să spună dar cuvintele nu voiau să iasă. Fusese atât de sigură că proprietarul casei era Dl. Excentric cel bătrân şi cu riduri.

Bărbatul care se uita aspru la ea nu avea nici riduri şi nici nu era bătrân şi ar fi putut merge chiar pe Wall Street. În mijlocul acelei ferme , el purta pantaloni de costum , mocasini de piele şi-o cămaşă clasică cu guler răsfrânt , cu grijă băgată în pantaloni. Era miezul nopţii ; avea încă cravată. Bree se întrebă deodată dacă el se culca cu servieta şi rămase fascinată când îl văzu.

Încercă să-şi amintească vreun alt personaj de acest gen întâlnit în călătoriile ei , dar nu găsi un asemenea *gros chien* - adică un aşa mare şoc - în limbajul golfului. Mai mult chiar , binefăcătorul ei ostil ar fi putut să lase să i se înţeleagă originea prin leii de granit de pe veranda din faţă.

Arăta bine într-un mod aspru - deşi nu era la îndemâna oricui să-şi dea seama. Privirea încruntată îi era întipărită permanent pe fruntea lată. Era înalt şi slab. Părul roşcat încadra o faţă dreptunghiulară , cu margini ascuţite - pomeţi ascuţiţi , nasul proeminent şi bărbia pătrată , fermă. Avea trăsăturile unui bărbat-plin de griji.

Nici urmă de umor. Nici urmă de blândeţe. Ochii îi erau de un gri întunecat , precum cărbunele , o culoare minunată - ochi ageri , inteligenţi - dar atât de aspri. Şi din nou , precum leii de granit , părea gata să înhaţe orice miel i-ar fi trecut pe drum.

Bree fusese întotdeauna nestăpânit de curioasă în privinţa oamenilor. Cu siguranţă , el nu avea astfel de probleme. Privirea lui insistentă o măsura din cap până în picioare aşa udă cum era şi singurul lui răspuns a fost plin de milă " Fir-ar să fie !". Mâna sa ţâşni înainte şi o secudă mai târziu se închise cu zgomot în spatele ei , cu răsunetul unui cavou care se închide.

Probabil nu era deloc bine venită. Se gândi s-o ia la goană înapoi prin furtuna luminată de fulgere , dar holul acela întunecat era călduros şi uscat. Oricât de neplăcut era , se părea că el îi va oferi un adăpost. Zâmbi plină de încredere şi întinse mâna.

– Numele meu este Bree Reynaud , domnule... ?

– Simon. Courtland.

Dădu din cap. Probabil nu-i zărise mâna.

– Domnule Courtland , îmi pare foarte rău să...

– Nu te mai obosi să-mi spui ce s-a întâmplat, spuse el cu nerăbdare. E clar că ai fost prinsă de furtună. Cum şi de ce nu mai are nici o importanţă acum. Stai acolo. Mă întorc imediat.

Plecă tiptil , bodogănind ceva de genul " Tot ce-mi mai trebuia" şi " Mai rău decât atât nu se putea". Bree îşi dădu din ochi părul ud , uitându-se după'el. Câteva minute mai târziu , el se întoarse şi-i puse grămadă în braţe o pătură , apoi un prosop şi o cămaşă deschisă la guler.

Nu-şi dădu seama pentru ce era cămaşa cu guler răsfrânt până când înţelese că el îi dăduse ceva în care să poată dormi. Din punct de vedere al ospitalităţii , era mai mult decât se aştepta ea - şi şi-ar fi exprimat recunoştinţa dacă i-ar fi dat măcar o şansă.

– Locul a fost închis acum câteva luni , e sărăcăcios mobilat, dar ar trebui să te mulţumeşti cu ce ai , spuse el nervos. Parterul este în formă de L. După sufragerie şi birou este o cameră retrasă. Canapeaua se poate face pat confortabil.

– Sincer , nu mă deranjează...

– În aripa de vest , după camera de zi şi bucătărie , este o baie. Fă un duş fierbinte înainte să te îmbolnăveşti de pneumonie. Va

trebui să foloseşti radiatoarele ca să-şi usuci hainele ; este şi un uscător de haine , dar nu funcţionează.

– E foarte bine , eu...

– Dacă îţi faci probleme pentru intimitatea ta , nu-ţi mai face. Eu lucrez sus. Nu te apropia de scări şi ne vom înţelege bine. Şi acum , ce e cu maşina ta ?

– Maşina ?

– Este în vreun şanţ ?

– Nu , eu...

– E undeva la adăpost ?

Nu era sigură de ce anume simţi că i se taie respiraţia când îl auzi rostind scurt ordine şi punând întrebări mai repede decât un general.

– Nu , maşina e bună. Pur şi simplu nu am mai putut conduce , din cauza...

– Din cauza furtunii , e normal. Sunt convins că amănuntele sunt foarte interesante. Vocea lui suna altfel.

– Atâta timp cât maşina funcţionează , bănuiesc că vei putea pleca înainte ca eu să mă trezesc. Lasă totul aşa cum ai găsit şi să zicem că ne-am pus de acord. Dacă ai alte întrebări , hai să le lămurim acum.

Bree spuse.

– Nu este nimic , şi nu se abţinu să nu continue - domnule.

El nu se prinse de încercarea ei de unor şi părea singurul lucru pe care-l observase până atunci. Privirea lui întunecată îi examinase şi cercetase fiecare părticică - nu aşa cum un bărbat studiază o femeie , ci aşa cum un om de ştiinţă studiază o moleculă la microscop. Bree încercă să-şi amintească ultima dată când un bărbat o tratase ca pe o celulă de bază plictisitoare. Deşi Simon nu avea de unde să ştie , atitudinea lui era deosebit de liniştitoare. Dacă gustul i se îndrepta spre brunetele ude , situaţia ar fi putut fi complicată.

Cu siguranţă asta nu avea să fie o problemă.

– Presupun că tu călătoreşti singură , spuse el morocănos.

– Da. Ei i se părea evident , dar nu şi lui.

– Spune-mi acum dacă intenţionezi să aduci din portbagajul maşinii vreun bărbat sau vreun animal.

– Aveţi cuvântul meu , *cher.* Nici pisici , nici câini , nici vreun prieten cu paraziţi nu se ascunde în portbagajul Volkswagen-ului meu , spuse ea serios.

Îi aruncă o privire ascuţită şi , pentru o

clipă , îşi zise că el avea de gând să schiţeze un zâmbet , dar nu. Nimic nu avea să mişte acele trăsături de granit şi era clar că atunci când domnul Courtland ieşea din starea asta , o făcea numai prin vorbe. În spatele lui , o scară ponosită de stejar era împărţită în două paliere. El spuse:

– Noapte bună ,se întorse cu spatele şi urcă scările.

Bree se uită după el chiar şi când nu se mai zărea. Era încă udă şi apa i se prelingea pe corp, dar era ciudat că , în loc de răceală , simţea o mare căldură. Fără nici un motiv , pulsul ei încetinise , iar inima îi bătea foarte tare.

Nu era nici o îndoială că era un bărbat tulburat. Duritatea lui, lipsa de politeţe nu o deranjaseră. Nu avea nici un motiv să fie primitor cu un vizitator nedorit ce îi dădea bătaie de cap, dar ea observase pe chipul lui liniile sterpe şi schimonosite ale oboselii. Îi dădea senzaţia că era un bărbat cu probleme , ca o oală sub presiune de mult timp. Chiar şi un tip de o autoritate rigidă ar fi trebuit să-şi amintească cum se zâmbeşte. Cine a dat afară viaţa din tine, *cher* ?

Închise ochii şi oftă din tot sufletul. Grija asta pentru alţii era un obicei prost. Problemele lui Simon desigur că nu o priveau pe ea -

cel puțin așa ar fi trebuit să fie.

Deodată , aruncă baschetii plini de apă și plecă să caute dușul. Baia demodată , cu faianța aceea oribilă de un roșu închis, era în linie dreaptă cu bucătăria. Cu repeziciune , își aruncă hainele ude și se băgă sub jetul de apă fierbinte.

Câteva minute mai târziu , curată , uscată și încălzită , își trase pe ea cămașa lui Simon în fața oglinzii murdare și aburite.

Deși purta măsura cincizeci și cinci , cămașa îi era largă peste umeri și a trebuit s-o răsucească de trei ori până să-și poată vedea mâinile. Domnul Courtland era un kahuna înalt și se aștepta ca croiala să fie la fel de rigidă și abrazivă ca și el. În schimb , lenjeria frumoasă era o mângâiere pe pielea ei goală.

Poate că era un senzual închis în el , gândi ea, fără prea mult interes , și căscă. Era o glumă. Dușul ar fi trebuit s-o relaxeze și Dumnezeu știe cât era de obosită , dar era o oboseală anapoda. Era încă zăpăcită din cauza șofatului prin furtuna îngrozitoare și îi fusese de ajuns să zărească doar casa pentru ca asta să-i stârnească curiozitatea.

Găsi camera aceea retrasă unde trebuia să doarmă și-și întinse hainele ude pe un radiator. Apoi , în vârful picioarelor , fără să aprindă

lumina decât în hol , începu să exploreze.

Nu era casa lui. Nu putea să fie. Bree nu se grăbea să categorisească oamenii , dar Simon era un tip în mod sigur foarte calculat. Nu era nici un pic de culoare sau spaţiu sau suprafaţă sterilă aici şi , cu siguranţă , el nu avusese timp nici să-şi despacheteze lucrurile de când venise dar să mai şi deschidă locul.

Vechea casă era un mediu ideal pentru fantome şi imaginaţii sălbatice. Scândurile duşumelelor scârţâiau. Vântul şuiera puternic. Tavanul era plin de pânze de păianjen şi stratul de praf acoperea un morman de mobile vechi , puse una peste alta - canapele cu picioare mari , în formă de gheară , mese şi bibelouri, lămpi cu abajururi de sticlă în formă de prismă.

Singura cameră pe care o găsi încuiată era biroul. Celelalte erau pline de comori. Podeaua din camera de zi era acoperită de o carpetă orientală veche de o sută de ani , luxuriantă şi groasă. Bucătăria avea o vatră de o înălţime mai mare decât a unui om, o maşină de gătit din cărămidă pe aceeaşi parte cu şemineul şi o cămară pe care şi-ar fi dorit-o orice gospodină. Sufrageria avea o servantă demodată cu frânghii şi scripeţi.

Îi plăcea - îi plăcea *totul*. Inclusiv pendula care bătea din gong ora unu sub mantaua fantomatică de praf alb şi care o sperie de moarte. Cu asta , explorarea ei luă sfârşit. Era prea mare riscul ca gazda să audă zgomote ciudate şi să coboare să vadă ce se întâmplă. Se grăbi să intre în cameră şi închise uşa după ea.

Descoperise deja că întrerupătorul de deasupra nu funcţiona, dar lângă canapea era o lampă. Camera avea un şemineu de piatră şi mirosea a piele veche , praf şi tutun de pipă. Când desfăcu patul , descoperi , aşa cum o avertizase Simon , că salteaua era tare ca piatra. N-avea importanţă. Dormise ea şi în condiţii mai proaste. Stinse lumina , se înveli cu pătura şi se cuibări în pat.

Era absolut întuneric iar vântul prins ca într-o capcană scotea zgomote sinistre şi suspine în şemineu. Salteaua scârţâi când ea se întoarse pe partea cealaltă. Lumina crea umbre stranii şi ploaia grea şi rece încă mai şiroia pe fereastră.

Bree închise ochii , dar somnul o ocolea. Casa era de o ambianţă plăcută - un pic fantomatică, un pic bântuită de stafii dar , cu toate astea , atmosfera era nemaipomenit de caldă şi sigură. Nu casa o ţinea trează , ci singurătatea.

Prea multe paturi străine. Prea multe locuri neobişnuite. Fusese un an de când nu avusese un cârlig ca să-şi agaţe pălăria, un an în care fusese de capul ei şi fusese mărinimoasă - cel puţin aşa spunea familia ei - într-un cuvânt , fusese nepăsătoare. Acolo de unde venea ea , familia era totul. După ultimul calcul , avea vreo două sute de rude apropiate. Toate spuneau acelaşi lucru - o femeie de douăzeci şi şapte de ani ar trebui să se aşeze la locul ei , de preferat să fie măritată , cu un copil pe drum sau măcar cu o carieră solidă.

Cu un an înainte , condusă de o provocare şi de simţul aventurii , a început să hoinărească prin ţară. La început a fost minunat. Crăciunul pe coasta de sud a Carolinei , primăvara în Smokies , vara în Maine. Oraşe mari , oraşe mici , continentul american şi toate hotarele , toţi acei oameni diferiţi , alte stiluri de viaţă - se implicase puternic în fiecare din aceste experienţe.

Totuşi , nu putea să dureze la infinit şi , chiar de la început, Bree ştia că totul este doar o alergătură... şi ştia exact de ce alerga.

Matthew nu fusese prima ei greşeală , dar fusese picătura care umpluse paharul. Se săturase

să fie luată de fraieră. Dacă cineva avea nevoie de ea , venea imediat. Dăruirea era ceva natural pentru ea ; la fel încrederea. Când îţi oferi inima cuiva , întotdeauna există un bărbat care să vrea să ţi-o răvăşească. Şi, când o femeie ajunge să facă regulat aceleaşi greşeli , ar fi cu mult mai bine să facă ceva ca să se schimbe.

Faptul că obişnuia să călătorească singură o forţa să devină mai rezistentă , să înveţe să se apere singură şi să judece mai bine. Încrederea în propriile puteri şi autonomia erau trăsături de caracter native , dar o femeie cu greu le putea învăţa. Ea le învăţase.

Atunci , de ce eşti încă pe drumuri , Reynaud ? se întrebă.

Bree oftă , lovi cu pumnul în pernă şi o strâmbă îndesând-o. Mâine se va gândi la aceste " de ce"-uri. În seara asta , era prea târziu şi prea întunecat şi ziua lungă şi obositoare începuse să-şi facă efectul. Mâinile şi picioarele îi erau ca de plumb şi o somnolenţă de nepătruns i se infiltră în conştiinţă. Chiar înainte să adormă , îşi dădu vag seama că nu încuiase uşa.

Gândul acesta o făcu să zâmbească. Probabil că era neraţională , dar sonată nu era. Dacă ar fi rămas singură peste noapte cu orice alt străin,

primul ei impuls ar fi fost să verifice dacă a încuiat uşa. Dar nu aici. Simon i se păruse mai mult decât în regulă şi manifestase faţă de ea aceeaşi dorinţă pe care o ai faţă de un câine mort.

Era în siguranţă... de fapt lui Bree i se părea că nu mai simţise această linişte , această siguranţă luxoasă de mai bine de un an de zile. Şi , cu acest gând în minte , adormi.

În toiul unui vis , ochii lui Bree se deschiseră brusc. Dormise o oră , poate două. Stătea întinsă pe o parte cu braţele în jurul unei perne , aşa cum dormea întotdeuna. Nu era totuşi obişnuită să se trezească cu braţul lung al unui bărbat înconjurându-i talia şi cu fundul dibace băgat între două coapse tari.

Ar fi scos un sunet zdravăn , înfiorător , dacă tot aerul n-ar fi fost momentan închis în plămâni. Teama era un sentiment paralizant.

Teama nu-i trecuse chiar de tot , dar se transformă într-un sentiment mai convenabil când îşi dădu seama că nu o ataca nimeni. Sau , nici măcar nu încerca s-o atace cineva. Corpul de bărbat care o încolăcea era greu ca de mort. Cald , viu , moale , de o greutate moartă.

Aerul din plămâni se pregătea să scoată un ţipăt , dar era mult mai tentată să înjure. După tot acest timp petrecut pe drum , Bree se gândea că instinctul pentru problemele cu bărbaţii se transformase într-o artă.

Evident că nu merita să fii prea serviabilă , mai ales că de data asta dăduse greş.

Se întoarse pe spate ceea ce efectiv dădu pătura jos de pe ea dar asta nu avu nici un efect asupra lui Lothario care dormea. Doar capul cu păr roşcat se ghemui mai aproape de ea. Mâna lui Simon căuta pe dibuite şi dădu peste pieptul ei arcuit. Prea intim. Ca şi când cunoştea destul de bine conformaţia şi mărimea sânului ei drept.

Ea i-ar fi putut spune că nu era cine ştie ce.

De fapt , probabil că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie , altfel nu ar fi adormit.

Nu e nimic de râs , Reynaud. Furtuna încetase să mai zgâlţâie ferestrele iar camera devenise deranjant de tăcută. Razele palide ale lunii răzbăteau prin geam. Putea vedea , dar era încă prea năucită ca să gândească clar - şi nici nu avea nevoie să gândească. Nu era nimic complicat în această situaţie. Avea două alternative evidente : ori să-l lase în pace , ori să-l trezească cu o palmă uşoară , usturătoare.

Optă pentru palmă , dar cum să o facă era o problemă. Stând întinsă pe spate , încurcată în cămaşa lui , în pătură şi prinsă sub greutatea braţelor lui , ar fi avut nevoie de rotirea unui mecanism cu pârghii.

Se întoarse într-o poziţie în care stătea doar pe o jumătate a corpului. Mâna lui Simon îi ajunsese instinctiv - de fapt îi alunecă - pe genunchi. Privirea i se îndreptă spre faţa bărbatului. Speriată, îşi dădu seama că el avea ochii deschişi.

Era treaz.

Sau nu chiar treaz.

Bree îşi trecu mâna prin părul răvăşit. Străinul pe care îl cunoscuse aseară era un *gros chien* dictatorial , cu nişte ochi gri de culoarea metalului , reci , lipsiţi de orice urmă de pasiune. Avea acelaşi corp uscăţiv şi, trăsăturile puternice , frapante nu se schimbaseră. Dar bărbatul întins lângă ea avea ochi senzuali , negri şi luminaţi de emoţie şi erau îndreptaţi exact spre chipul ei.

Sau nu chiar.

Ea făcu un semn cu mâna. El nici nu clipi. Îi atinse mâna. Avea pielea rece , groaznic de rece şi observă deodată că nu avea nimic pe el decât

nişte pantaloni de armată. Conştientizarea sexului îi *pâlpâi* în nervi , nedorită şi ruşinos de necorespunzătoare. Ignoră poziţia lui evidentă şi ispititoare , aşa cum încercase să-i ignore pieptul lucios şi musculos şi lăţimea umerilor. Nu-i putea ignora însă pielea de găină.

Îi era frig , totuşi nu luase nici un pic din pătura aceea mare şi , dacă intenţionase s-o seducă - îi era imposibil să găsească alt motiv pentru venirea lui în patul ei - se părea că renunţase la acest obiectiv. Dormea cu ochii deschişi.

Nu putea să înţeleagă.

Există momente , desigur , când o femeie nu are nevoie de tot tabloul pentru a acţiona adecvat.

– Du-te dracului din patul meu , Courtland , spuse ea plină de nervi.

Fără nici o ezitare - şi fără nici o grabă - mâna lui se ridică de pe genunchii ei şi şi-o puse deasupra capului. Îşi legănă picioarele lungi peste marginea patului şi se ridică în picioare. Pentru o clipă , profilul i se reflectă în lumina ce pătrundea pe geam şi Bree simţi o emoţie nedorită.

Pentru ea un somnambul era o persoană care

se mişca precum un robot , cu mâinile întinse , ca o fantomă. Bănui că Simon era somnambul , dar el nu era ca un robot... şi nu era formidabilul şi recele domn Courtland...

Era doar un bărbat - un om , vulnerabil - cu urmele unui necaz în ochi şi tăcut în ceea ce-l priveşte , ceea ce-i spunea lui Bree că trăia într-o izolare groaznică şi în singurătate. Corpul lung şi slab se mişcă printre umbre la fel de alunecos şi în tăcere ca un animal de pradă care vânează noaptea... dar Simon nu era un prădător. Nu în seara aceasta. Când ieşi pe uşă , păşi fără ţintă, orbeşte. Era pierdut.

Şi-l imagină străbătând casa tot restul nopţii, pe jumătate gol şi înfrigurat şi aproape că alergă după el.

Dar , pentru prima dată în viaţă , avu totuşi bunul simţ să-şi verifice impulsivitatea. Simon o făcuse să înţeleagă clar că nu voia să-i facă nimic şi ce-ar fi putut face ea ? Amestecul ei n-ar fi făcut decât să-l facă să se simtă prost. Problemele lui nu o priveau. Aruncând pătura la o parte , se dădu jos din pat , închise uşa şi , de data asta , o încuie cu fermitate.

Totuşi , când se înveli din nou cu pătura şi încercă să închidă ochii , încă îi mai vedea pe ai

lui. Pierduţi şi goi. Şi oare cât de des petrecuse el orele întunecate ale nopţii rătăcind de unul singur ? Ce căuta oare ? Dacă îşi făcea rău singur ? Ce fel de probleme puteau transpune un bărbat într-un somnambul şi exista oare cineva în viaţa lui care să-l poată ajuta ?

Toate aceste întrebări erau retorice. Pe bună dreptate întrebări fascinante , dar n-avea cum să afle vreodată răspunsurile.

Se aşeză nerăbdătoare în fund sprijinită de canapea. Peste o oră sau două avea să se lumineze. Nu putea să facă faţă drumului fară un pic de odihnă dar n-avea nici o şansă să doarmă mai mult dacă moţăia în fund. Deodată , i se păru important să urmeze sfatul lui Simon şi să plece înainte ca el să se trezească.

Casele vechi care scârţâiau şi erau bântuite de umbre nu o speriau , îi plăcea riscul şi încă nu găsise vreo provocare care s-o ameninţe.

Totuşi , curiozitatea era cea mai veche ocupaţie a ei. Nu Courtland o îngrijora - nici măcar nu îl cunoştea - dar el îi amintise , tulburând-o , de greşelile ei obscure pe care încercase cu atâta greutate să le sfărâme. Nu avea de gând să aibă probleme , nu din nou. În trecut, când vedea pe cineva suferind, îi sărea în ajutor.

Înainte îi păsa de alţii , li se dăruia , îşi dăruia inima şi sufletul - implicarea asta o tulbura foarte tare şi , de fiecare dată , a sfârşit prin a se distruge.

O voce adormită din mintea ei îi sugeră că face din ţânţar armăsar. Ce mare lucru era ? Încă o oră de somn şi apoi va pleca.

Nu avea de ce să-i fie teamă.

Capitolul 2

Bree nu s-a clintit ore în şir. A adormit buştean , dar visele i-au fost sabotate de un tâlhar în pantaloni de armată... un tâlhar cu ochi răniţi , tulburaţi , care o urmărea noaptea , prinzând-o într-o pădure plină de umbre , altă dată pe un câmp înrourat sub lumina metalică a lunii. De fiecare dată , o dezbrăcase de cămaşa albă şi o luase aşa goală , devastând-o fără milă, fără ruşine , cu o putere creatoare plină de pasiune. Era un lucru dezgustător de sentimental.

Când Bree îşi ridică pleoapele îşi dădu seama cu mâhnire că soarele era sus pe cer şi strălucea orbitor. Nu avea decât un singur gând în mintea năucită.

Trebuia să plece de aici.

Mai repede decât glontele , strânse patul în canapea , îndoi cu grijă pătura şi se dezbrăcă de

cămaşa lui Simon. Tricoul roşu , blugii şi jacheta de blugi se uscaseră în cute ca un acordeon , din cauza formei radiatorului , dar erau calde.

Îşi înşfăcă geanta de piele şi se strecură până la uşă , rugându-se ca gazda să sforăie liniştită la etaj , pentru că ea depăşise puţin termenul ospitalităţii lui. Avea nevoie să meargă la baie. Avea gura uscată şi faţa avea nevoie de puţină apă rece.

Tăcută ca o hoaţă , descuie uşa camerei şi se strecură repede pe hol , spre aripa unde era bucătăria. La lumina zilei , casa arăta altfel - mai puţin fantomatică şi mai mult ca un elefant alb încântător care cerea ajutor. Lumina crudă a soarelui cădea pe picturi nebuneşti , articole de lemn înspăimântătoare şi un praf stătut. Pânze de păianjen atârnau de candelabrul de bronz de deasupra scărilor. Mobila acoperită cu cearşafuri făcea casa să arate şi mai singuratică şi nu era prima dată de la sosirea ei când Bree se întrebă cum Dumnezeu se întâmpla ca Simon să fie aici.

De asemeni , nu pentru prima dată îşi aminti cu cruzime că de curiozitate se poate muri.

Aproape că ajunse la bucătărie , când rămase trăsnită din cauza unui zgomot făcut de un obiect ce căzuse , apoi hârşâitul unei oale , apoi sunetul

inconfundabil al unor voci. Voci - ca şi când ar fi fost două persoane. Până în acel moment lui Bree nu i se păruse că ar mai putea fi cineva în casă.

Una din voci era aspră , joasă , sexi şi pedantă ; nu era greu de recunoscut. Cealaltă voce era şi ea aspră , dar era a unei soprane. Era clar că era a unei femei.

– După micul dejun o sunăm pe mama ta.

– Da , tăticule.

– O să-i ceri scuze pentru că i-ai făcut zile fripte.

– Da , tăticule.

– Ai speriat-o de moarte pe maică-ta şi eşti destul de mare ca să-ţi dai seama ce faci , Jessica. Nu ai nici o scuză. Ea adoră pământul pe unde calci şi asta e doar o parte a problemei. Divorţul ar trebui să fie un iad pentru un copil şi exact cu asta ai băgat frica în ea. Ai profitat de situaţie încă de când aveai trei ani. Şi , de când cu ultima grevă a foamei...

Expresia " grevă a foamei" o şocă pe Bree. Nu se putea abţine să nu se uite pe furiş de la colţ. Iniţial , a presupus din tonul înţelept al lui Simon că vorbea cu fata lui şi că fata lui era o adolescentă.

Fata lui avea patru ani. O fetiţă de patru ani, durdulie , care stătea ghemuită pe masa de bucătărie , ascultând cu seriozitate şi atenţie prelegerea tatălui ei , în timp ce-şi legăna picioarele. Avea ochii gri , adânci , ai lui Simon, dar ai ei erau măriţi sub lentilele murdare ale ochelarilor cu rame albastre şi moştenise părul roşcat al tatălui ei. În timp ce el era tuns ca pe Wall Street , părul ei era o încâlcitură care-i cădea pe umeri. Purta tenişi portocalii , fără şireturi , blugi roşii şi o bluză fără nasturi. Dacă nu cumva Bree se înşelase , dar gura mică era picatată ţipător cu un ruj strălucitor.

– Una peste alta , Jessica , te întorci la mama ta. Nu poţi să stai cu mine.

– Sigur că pot , spuse Jessica răbdătoare. Sunt aici , nu ?

– Văd că eşti aici , dar asta nu înseamnă că poţi să rămâi.

– Ba da.

– Ba nu.

– Ba da.

– Jessica...

– Ea cine este , tăticule ?

Bree nu intenţionase să intre , dar întâi fetiţa îi atrăsese atenţia şi apoi camera.

Noaptea trecută minunata bucătărie demodată era impecabil de curată şi un paradis pentru o gospodină.

Acum nu mai era. Crătiţi şi coji de ouă sparte şi vase împrăştiate erau de-a valma. Un dezastru congelat pe sobă ar fi putut fi - optimist vorbind - o tentativă zgrunţuroasă de prăjitură. Evident , când prăjitura eşuă , Simon încercă nişte pâine prăjită franţuzească. Chiuveta mirosea a ouă arse şi erau pungi din care curgea apa pe toată duşumeaua.

Nu era puţină dezordine , era o dezordine îngrozitoare , atât de groaznică , încât Bree fu tentată să râdă în hohote. Îşi reţinu această pornire când Simon îşi întoarse capul spre uşă.

Imediat , îşi dădu seama că înflăcăratul bărbat ce se cuibărise lângă ea cu o noapte în urmă , habar n-avea de escapada pe care o avusese. Exact ca un vârcolac , părea să fi şters orice urmă a slăbiciunii lui Simon. Era din nou acel *gros chien* pe care îl cunoscuse. Avea şireturile legate , cămaşa cu guler răsfrânt era curată şi-i revenise privirea încruntată cu care voia să intimideze.

Îi privi hainele şifonate , părul nepieptănat şi picioarele desculţe. O privea cu înţeles. Se

aştepta ca ea să fi plecat deja. Bree observă acest lucru, dar, când îi studie faţa, îi veni vag în minte imaginea unui criminal evadat. Disperat, sălbatic, încolţit. Ochii îi erau învăluiţi de umbre; era palid din cauza oboselii. Umerii îi erau laţi *precum coada unui topor* dar chiar dacă ar mai fi pus pe el vreo patru-cinci kilograme, tot slab ar fi fost. Poate că nu mânca şi cine ştie de când nu mai dormise ca lumea? Şi casa, şi fata lui, poziţia bucătăriei... Bree simţi cum i se înmoaie inima fără să vrea. Dumnezeu ştia tot ce se întâmplase, dar nu era greu să-ţi dai seama că Simon nu era tipul de om care să agreeze complicaţiile şi dezordinea. Şi părea să fie copleşit de amândouă.

– Cine este, tăticule? repetă Jessica.

– Doamna Reynaud a fost prinsă de furtună noaptea trecută.

– Şi acum plec, îl asigură repede Bree. Dacă nu ai nimic împotrivă, aş vrea să folosesc...

– Dă-i drumul.

– Îmi place cum vorbeşti, i se adresă Jessica.

Bree nu se abţinu să nu-i facă cu ochiul micuţei - în aşa fel încât Simon să nu poată observa. Şi mie îmi place cum vorbeşti, *chére*. O conversaţie plictisitoare nu-şi avea locul. Se

strecură repede înapoi , prin întuneric , privind dezaprobator înspre baie.

– Vorbește minunat , îi spuse Jessica tatălui ei.

– Vorbește altfel , o corectă imediat Simon. Asta pentru că este din altă zonă a țării.

– De unde ?

– De undeva din Sud. Nu știu exact. Nu ne privește și nu ai să-mi distragi atenția , domnișoară.

– Mi-e o foame de lup , tăticule.

Liniște.

– Nu am luat micul dejun ?

Din nou liniște.

– Dumnezeule.

Un oftat mai zgomotos decât vântul din nord.

– În regulă. Mai sunt două cutii de alimente. Găsim noi o modalitate să facem ceva comestibil și , după aceea , o sun pe mama ta.

– Da , tăticule.

Bree nu intenționase să tragă cu urechea - bineînțeles că închisese ușa - dar nu era vina ei dacă ușa învechită era prevăzută cu o deschizătură care îi permitea să le audă vocile - înainte să dea drumul la apă.

Se spălă pe față , pe dinți și căută în geantă

puţin fard. Toată această treabă nu obişnuia să-i ia mai mult de cinci minute dar , de data asta , pierdu vremea zece minute.

– O vezi pe asta ? E plină de vitamine naturale şi fibre. O să te facă să creşti mare , puternică şi sănătoasă. Dar cealaltă este plină de chimicale periculoase şi conservanţi şi sodiu şi de aceea nu are nici o valoare nutritivă naturală. Depinde absolut de tine, Jessica. Nu o să-ţi influenţez alegerea în nici un fel.

– În regulă. Vreau Captain Cracko.

Urmă o pauză.

– Tu ai ascultat ce am spus eu ?

– Da , tăticule.

– Nu vrei Captain Cracko.

– Ai spus că pot să aleg. Mi-ai promis.

– Nu am promis nimic şi am presupus că ai să alegi bine.

– Dar am ales bine , spuse Jessica cu acelaşi ton răbdător , pedant , argumentat , pe care era clar că-l avea de la tatăl ei.

Bree se trezi rânjind dar , când îşi puse înapoi în geantă fardul şi rujul , rânjetul îi dispăru. Simon părea că avea impresia nebunească că putea vorbi cu o fetiţă de patru ani ca şi când era de-o seamă cu el. Asta nu

spunea mare lucru despre cunoştinţele lui în materie de copii. Sincer vorbind , Bree nu prea înţelegea din capul locului cum reuşise el să conceapă un copil. Era nevoie de mai mult decât să te dezbraci pentru a face dragoste ; era nevoie de sentimente. Până acum nu-l văzuse pe Simon destul de relaxat nici măcar ca să zâmbească.

Cu excepţia nopţii trecute , bineînţeles. Pe la trei dimineaţa, Simon fusese foarte real. Foarte uman. Un bărbat lipsit de apărare , cu ochi gri şi trişti şi aparent cu nevoia - nevoia disperată - de a găsi pe cineva pe care să-l strângă în braţe în seara aceea.

Dându-şi seama brusc că nu mai aude glasurile , Bree îşi închise geanta şi ieşi din baie. Copila dispăruse , deşi dovada biruinţei argumentelor era pe masă - o sticlă plină cu Captain Cracko se înmuiase rapid în lapte.

Simon stătea pe scaunul căpitanului , în capul mesei de stejar scrijelite , ca şi când ar fi fost legat. Ţinea picioarele crăcănate şi ochii închişi. În momentul în care îşi dădu seama că ea era acolo , se aşeză într-o poziţie protocolară şi îi aruncă o privire încruntată , demnă de încredere.

– Pleci acum ? Nu spusese şi "Dă , Doamne" dar se simţea în tonul lui.

– Sunt mai mult decât dispusă să-ţi plătesc pentru găzduirea de azi-noapte , preciză ea.

– Las-o baltă.

– De fapt , sunt cam stânjenită de situaţie. Nu era adevărat, era chiar foarte departe de adevăr. Se părea că un mic drăcuşor invizibil rostea cuvintele în locul ei. Furtuna m-a speriat şi nu-ţi dai seama cât de recunoscătoare am fost pentru acoperişul de deasupra capului. Dacă nu vrei bani , poate mă laşi să fac altceva.

– Nu vreau nici o răsplată şi nu e nevoie să faci nimic , Doamnă Reynaud.

– Bree , îl corectă ea ferm. Şi nu mi-ar lua decât câteva minute să curăţ bucătăria asta.

– Apreciez oferta , dar nu e necesar. Sunt convins că vrei să pleci şi... Pentru o clipă , fără să vrea , privirea lui descoperi dezastrul din bucătăria de cărămidă , decorată în albastru franţuzesc , în care lumina soarele. Când se întoarse şi o privi din nou , ea observă toate caracteristicile unui om învins. Voia ca ea să plece. Voia asta foarte mult. Dar nu atât de mult pe cât voia ca dezastrul acelei bucătării însingurate să dispară.

– Nu este treaba ta , spuse el categoric , dar tonul îi era mai slab.

— Bineînţeles că nu , dar nu a fost nici treaba ta când ai adăpostit noaptea trecută un călător aflat la nevoie. Sincer , nu-mi trebuie nici o jumătate de oră ca să fac ordine aici. Doar dacă nu ai vreo obiecţie ?

Era foarte sigură că avea obiecţii. Chiar foarte multe. Dar când el deschise gura , nu pomeni nimic de ele.

Bree îşi suflecă mânecile.

La cină , obrăznicătura era încă acolo , ceea ce-l zăpăci complet pe Simon.

Ar fi putut pleca pe la unsprezece în dimineaţa aceea. În schimb , din atâta mărinimie , a stat prin preajmă toată ziua şi se împrietenise cu Jessica. La prânz , făcuse o fiertură cu puţine şanse de reuşită , ceva care se numea orez murdar. Acum se făcuse ora şase şi Simon ridică cu precauţie furculiţa până la gură ca să guste încă un fel de mâncare neobişnuit , exotic. Gustul de legume şi mirodenii îi atacă imediat papilele gustative. Nu era bună ; era încântătoare şi îţi lăsa gura apă.

Doamna Reynaud era o bucătăreasă amăgitoare iar el începea să vadă situaţia din ce în ce mai rău. Experţii în arta culinară nu pică

aşa din senin şi nici îngerii păzitori pentru copii. Bree venise practic de nici unde şi pentru nici un motiv Simon nu putea să înţeleagă de ce muncise ea toată ziua. Ceva era în neregulă.

Când e vorba de o femeie , există totdeauna o capacană.

– Îmi place chestia asta , Bree , interveni Jessica.

– E excelentă , afirmă Simon.

Ochii albaştri şi jucăuşi se îndreptară spre faţa lui.

– Ah , *cher* , pari atât de şocat. Când ai privit prima dată mâncarea , pot să jur că arătai atât de îngrijorat , ca un om care riscă să mănânce otravă.

Vorbirea ei tărăgănată era atât de familiară şi enervantă de parcă îl cunoştea de secole. Acea familiaritate îi scârţâia în creier lui Simon cum scârţâie o bucată ascuţită de cretă pe tablă.

De partea cealaltă a mesei , el îi privi buzele strânse şi se minună. Reuşea chiar să şi mănânce provocator , ceea ce era şi mai izbitor pentru că figura ei arăta ca a unui băieţel de zece ani. Nu purta sutien pe sub tricoul roşu. Era plată ca o clătită. Nimic nu-i susţinea blugii , decât nişte şolduri micuţe , iar Simon nu fusese

niciodată atras de picioarele lungi şi slăbănoage.

Mai mâncă ceva şi se încruntă. Nu corpul era cel ce-l făcea pe bărbat să se frământe şi să fie nervos , ci felul ei de a se mişca , suplu şi mlădios , acel foşnet al ei. Era ceva imoral în acel foşnet.

Într-un cuvânt , ea era cumva periculoasă şi Simon găsea că acest lucru era de neînţeles şi nedrept. Bree îl tulburase din clipa în care s-au cunoscut. Nu-i plăcuse felul în care reacţionase faţă de ea , sau mai bine zis nu înţelegea.

Nimic din chipul ei nu avea de ce să facă un bărbat să fie atât de precaut. Părul ei lucios avea o culoare neagră cu reflexe albastre , era drept , lung şi se legăna pe spate. Nici că se putea ceva mai simplu. Pielea îi era fină , ca de porţelan , nasul avea un vârf micuţ , iar bărbia era parcă gata de atac. Combinaţia era atrăgătoare , chiar izbitoare , dar nu era ceva care să zguduie lumea întreagă. Gura - mică , delicată şi provocator de roşie - atrăgea după sine necazuri , dar Simon ar fi putut cu greu s-o acuze pentru asta deoarece natura îi înzestrase buzele cu o culoare sănătoasă.

Trebuie că sunt ochii , decise el în cele din urmă. Nici o femeie bună nu are asemenea ochi. Sprâncenele îi erau ireverenţios arcuite , genele

erau mai negre şi mai groase decât fumul de ţigară iar culoarea ochilor era de un albastru surprinzător de strălucitor , plin de scântei. Şi , privind peste masă, deodată îi văzu buzele strâmbându-se.

– Încep să cred că am vreo muscă pe nas , Simon , murmură ea. Dacă ai vreo întrebare în minte , nu văd de ce nu-mi spui.

– Nu am nici o întrebare. De fapt , avea cam o sută.

– Nu ? Cu siguranţă este ceva ce te nemulţumeşte.

Ei , la dracu ! Deschisese o portiţă.

– Mă întrebam doar...

Făcu un semn cu mâna când mâncarea dispăru rapid de pe masă.

– Când te-ai oferit să " încropeşti ceva" nu ştiam că ai de gând să vii cu aşa ceva. E excelentă. Atât de bună , încât te-ai descurca foarte bine ca bucătar şef.

– La asta te gândeai ? La cum trăiesc ? Îşi mai puse voioasă mâncare în farfurie.

Din câte-şi dădea seama Simon , ea avea o poftă de elefant.

– De fapt , nu-mi fac prea multe griji despre cum o să o duc de pe o zi pe alta. Probabil că

unii oameni ar spune despre stilul meu de viaţă că este un pic mai evoluat decât al unui vagabond. Zâmbi.

El îşi spuse că zâmbetul ei fusese intenţionat... şi la fel folosirea cuvântului " vagabond" , ca şi cum ar fi ştiut - ceea ce nu era posibil - cum să facă să-i intre pe sub piele.

– Nu te interesează cariera ?

– Ah , un timp am avut şi aşa ceva. Am stat pe un scaun de secretară câţiva ani , căutând declaraţii de profit şi pierderi într-un computer terminal , mânuind o maşină de copiat neascultătoare , intrând zilnic în contact cu intrigile de birou.

– Să înţeleg că afacerile nu-ţi trezesc nici un fel de interes ?

– Nu pot să le sufăr , recunoscu ea cu dragă inimă.

Poate că ea bănuia că întreaga lui viaţă era o afacere. Poate că nu. În orice caz , Simon ştia că era mai înţelept să tacă din gură , dar , într-un fel , nu putea face asta.

– Câţi ani ai ? 25 ?

– 27.

– Trebuie să existe ceva de care să te fi legat.

Ea ridică neglijent din umeri.

– De un timp tai frunze la câini cu ceea ce ai ghicit tu - cu gătitul. Se potriveşte perfect cu stilul de viaţă de a călători. Fie că eşti înr-un orăşel , fie că eşti într-o metropolă , întotdeauna se găseşte cineva care să nu fie un bun bucătar şi a fost distractiv... să introduc *cush-cush*-ul în Pensilvania , *couche-couche* în Iowa şi beignets în Michingam.

– Ce e aia *couche-couche* ? Jessica ascultase întreaga conversaţie.

– Ceva deosebit de bun pentru micul dejun , îi spuse Bree şi probabil ar fi continuat dacă Simon n-ar fi întrerupt-o.

– Şi deci cât timp te-ai... distrat... călătorind prin ţară ?

– Cam un an şi ceva.

– Mai mult de un an , răspunse Simon cu blândeţe. Şi tot ce-ai făcut a fost să umbli de colo-colo ?

– Da.

– Nici o ocupaţie stabilă , n-ai avut în minte nici o carieră ?

– Deloc.

– Să trăieşti , relativ de azi pe mâine ? Şi singură ?

Bree îşi înfundă bărbia în palmă.

– Cred că există o şansă ca să fim rude îndepărtate. Cel puţin am mai auzit părţi al acestei conversaţii de la câteva din cele cinci mii de rude pe care le am.

– Nu am vrut să te jignesc , spuse el rigid.

– Nu m-ai jignit.

În mod automat , Bree salvă laptele copilului neastâmpărat înainte ca paharul să se răstoarne.

– Am patru fraţi mai mari care mă înnebunesc cu aceeaşi discuţie ori de câte ori vorbim la telefon. Principala lor îngrijorare , desigur - fiindu-mi fraţi - este că vreun bărbat o să creadă că sunt repezită şi destrăbălată fiindcă sunt o femeie care călătoreşte singură. Asta nu înseamnă că m-am gândit vreo clipă că şi ţie ţi-ar trece prin minte aşa ceva , Simon.

Pe el începuse să-l doară capul.

– Eu sunt aşa ca tine , se avântă Jessica să-i informeze. Nimeni nu mă întrece când alerg bine. Dacă nu eşti destul de rapidă , Bree , te ajut eu.

– Mersi , iubito.

Dar acei ochi adânci erau încă fixaţi pe chipul ei.

– Aşa cum le-am spus fraţilor mei de mai multe ori , pot să am şi singură grijă de mine - o lecţie pe care am învăţat-o pentru prima dată pe

canapeaua din spate a unui Buick , când aveam 16 ani. O maşină luxoasă. Acum un an s-a născut în mine o dorinţă... să văd ţara , să aflu cum trăiesc ceilalţi oameni , să învăţ tot ce se poate înainte să mor şi am pierdut şansa asta. Tu nu ţi-ai dorit niciodată ceva ?

Simon nu-i răspunse. Nu avea ce să spună - orice ar fi spus l-ar fi făcut pe Simon să pară un ticălos - şi făcu un semn cum că trecuse de multe ori prin aşa ceva. Totuşi , nu prea îmbrăţişa complet afacerea asta cu vise idealiste. Dincolo de remarca usturătoare , dincolo de liber şi retoric , era ceva în ochii ei - secretele unei femei , invulnerabilitatea ei. Se trezi că se îngrijorează pentru ce i se întâmplase ei pe locul din spate al acelui Buick şi sfârşi prin a crede că-şi pierduse minţile.

El însuşi avea o grămadă de probleme. Nici una din ele nu avea legătură cu o străină cu ochi mari , albaştri , o străină care îi făcea probleme.

Când Bree începu să-i servească Jessicăi îngheţata , el se scuză , se dădu jos de pe un scaun şi se îndreptă spre telefonul din hol. Era pentru a zecea oară în acea zi când forma numărul la Rapid City ca să vorbească cu fosta lui soţie.

Liz nu avusese chef să-l asculte când o lăsase pe Jessica pe scările casei cu o zi în urmă. Jess se remarca prin acte de dispariţie sau de muţenie, dar ultimul şiretlic fusese greva foamei. Aceasta călcase în picioare spiritul matern şi iubitor al lui Liz.

Oricine se putea uita la Jess îşi dădea seama că nu murea de foame. El era sigur că mâncase cumva pe furiş. Dar atunci când ea voia ceva , era în stare s-o înnebunească pe Liz până obţinea acel ceva. De data asta , ceea ce părea că voia fata lui era să petreacă un timp cu el.

Simon era în stare de orice dacă fetiţa lui avea nevoie de el, dar acum nu era cazul ; şi , în circumstanţele actuale , efectiv nu avea cum să se descurce cu Jess. Liz nu-şi dăduse seama de asta. Era prea supărată ca să-l asculte , dar el îşi cunoştea fosta soţie. Oricare ar fi fost sentimentele lui pentru ea , Liz era o mamă grijulie şi devotată. Probabil că deja îi era dor de Jess. Trebuia calmată. El putea să se înţeleagă cu ea.

Telefonul sună de mai multe ori înainte ca Simon să pună receptorul în furcă. Era greu să discuţi cu o femeie care nu era acasă şi era evident că nu avea cum s-o ducă pe Jess în Rapid City îninte să afle unde era Liz.

Îşi trase o palmă peste faţă , ochii îi ardeau, nervii mai aveau un pic şi-i plesneau şi mai avea şi durerea aceea de cap pe care nu putea s-o învingă. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai dormise bine.

Stresul era un vechi prieten de-al lui , dar nu mai fusese atât de obosit şi dărâmat ca acum. Afacerile lui administrative cereau douăzeci de ore de muncă pe zi , dar , în ultima lună , îşi pierduse inginerul-şef - ceea ce îi dublase sarcinile exact într-o perioadă când lucra la trei contracte. Apoi unchiul Fee murise. Simon nu-l prea cunoscuse pe bătrânul solitar şi excentric - nu dorise niciodată să moştenească această casă şi nici nu se aşteptase să fie numit executor al testamentului unchiului său. Totuşi , nu avea cine altcineva din familie s-o facă , aşa că ieri terminase treaba cu Jess , îşi luase un bagaj pentru o noapte şi computerul. Şi ce dacă mai pierduse câteva nopţi ? Nu putea dura o veşnicie să clarifice afacerile unchiului său şi primul pas fusese , evident , să viziteze casa.

Îşi dorea să n-o fi făcut.

Casa nu era potrivită pentru şobolani şi aici era de fapt o fermă. Dumnezeu ştia unde ar fi putut găsi un instalator , un electrician şi un

tâmplar în locul acela pustiu. Simon se îndoi chiar şi de Dumnezeu că ar fi putut şti unde să găsească un cumpărător pentru albatrosul gotic după ce l-ar fi reparat. Ca să nu mai vorbească de dezordinea în care se găseau colecţiile unchiului Fee - fosile , antichităţii , vestigii de cultură. Erau prea valoroase ca să fie lăsate într-o casă pustie şi neprotejată. O grămadă de rude îndepărtate aşteptau avide să-şi împartă averea, dar colecţiile nu fuseseră niciodată catalogate sau evaluate. Simon putea face cea mai mare parte a cercetărilor pe calculator, dar asta i-ar fi luat mult timp.

O grămadă de timp.

Timp pe care nu-l avea şi nu şi-l putea permite.

Timp ce era enorm complicat de o fetiţă de patru ani pe care Simon o iubea mai mult decât viaţa , dar de care nu putea să aibă grijă într-o casă veche şi murdară unde nu era căldură.

Ştia deja că va descurca totul. Întotdeauna reuşea. Nu se îmbogăţise ferindu-se de încercări. Toată viaţa se specializase în probleme fără rezolvare , în bătălii de necâştigat. Se afla într-un moment de răscruce, din care nu putea ieşi prin organizare sistematică , ordine şi control.

Era atât de... frământat.

– Simon ?

Privi în sus. Bree stătea în uşa holului întunecat , cu o cârpă de şters vase în mână. În penumbră , picioarele îi păreau mai lungi şi mai slăbănoage , două femei ar fi putut intra în tricoul ei, iar în picioare nu avea nimic. Toată ziua stătuse desculţă. Parcă era alergică la pantofi iar el nu putea să-i privească gura fără să se gândească la sex şi la păcat. Simon nu avea timp pentru aşa ceva şi , pur şi simplu , nu putea înţelege de ce era din ce în ce mai atras de ea.

Normal , ar fi putut ignora această atracţie , dar el nu ignorase niciodată datoria morală. Nu o rugase să rămână... dar ea rămăsese , iar Jessica o considera ca pe un fel de rudă. Dacă nu ar fi fost prin preajmă , Simon se gândi îngrijorat că probabil şi acum ar fi fost în bucătărie , dezlegând misterele aluatului de clătite.

– Voiam doar să-ţi spun că Jess este sus. I-am promis că îi citesc o poveste şi după aceea plec.

– Nu , nu ai să pleci.

– Poftim ?

Simon oftă. Nu voise să sune ca un ordin.

Poate din cauza ochilor ei , poate din cauza gurii, sau a picioarelor ei goale , dar el o privi şi ceva îi dădu fiori iar vocea îi sună aspru. Fusese curată prostie , mai ales când ştia că această hotărâre o luase de câteva ore.

– Dacă pleci acum , ai să conduci pe întuneric , spuse el pe un ton ceva mai rezonabil.

– Am mai condus şi altă dată pe întuneric.

– Dar tu nu cunoşti zona. Eu o cunosc. N-ai să găseşti nici un loc unde să stai decât la Rapid City.

– Nu sunt atât de obosită încât să nu pot conduce , îl asigură ea. Nu este nici o problemă.

Pentru Simon era o problemă. Noaptea trecută trebuise să apeleze pentru adăpost la un străin. Dumnezeu ştia că era în siguranţă cu el, dar orice alt bărbat s-ar uita la ochii ei albaştri şi arzători şi la picioarele lungi şi i-ar face probleme. Simon îi văzuse maşina. În partea aceea a ţării , gropile erau mai mari decât un Volkswagen şi chiar că avea să-şi piardă minţile dacă nu se odihnea curând. Dar nu avea deloc să se odihnească dacă şi-ar fi făcut griji toată noaptea din cauză că ea s-ar fi putut împotmoli din nou.

Încercă o altă strategie de abordare a subiectului.

– Fata mea s-a ataşat de tine ca raţa de apă.

Îşi întinse spatele şi din uşa holului zâmbi.

– Este foarte scumpă.

– Probabil că vorbim despre doi copii diferiţi. Fosta mea nevastă nu poate chema nici măcar o baby-sitter fără s-o plătească suplimentar.

Ea zâmbi mai mult.

– Nu va trebui să-ţi faci niciodată griji că o poate doborî ceva. Ceva îmi spune că este o caracteristică moştenită.

Afirmaţia ei îl uimi.

– Dar nu semănăm deloc.

– Nu ?

– Glumeşti ? Mă învârte pe deget. Niciodată nu ştiu ce ar trebui să-i spun unui copil de patru ani cu ochii acoperiţi de fard. Simon îşi trecu o mână prin păr şi-şi ridică încet capul. Problema este că ţi-ai pierdut ziua pentru fata mea , spuse cu nerăbdare. Probabil nu ţi-ai dat seama că am fost prins.

– Ba da , mi-am dat seama. Împături cârpa pe care o avea în mână. Jess pălăvrăgeşte ca o gaiţă. Nu mi-a fost greu să înţeleg că mama ei a lăsat-o ieri - nu după cum era de aşteptat. Şi

mi-am mai dat seama că ea crede că soarele răsare şi apune cu tine odată.

Nu mai era nevoie să spună că nu împărtăşea opinia fiicei lui.

– Important este că am avut o groază de lucruri de făcut pe care mi-ar fi fost imposibil să le fac dacă nu ai fi stat tu cu Jessica. Nu ştiu ce te-a făcut să stai şi nici nu-mi pasă. În ceea ce mă priveşte , îţi sunt dator găzduirea pe noapte şi acum , serios nu cred că vrei să ieşi pe un drum necunoscut la ora asta.

Ochii ei dulci îl aţintiră , studiindu-l , gândindu-se.

– Motivele pentru care am rămas până acum au fost simple. Timpul meu este liber , mi-a plăcut de fetiţa ta şi am vrut eu să stau. Dar nici unul din aceste motive nu te obligă la nimic.

– Sunt conştient de asta , dar...

– Tu nu vrei ca eu să mai rămân o noapte , *cher*.

O spuse cu blândeţe , nu ca să-l încerce , deşi sesizarea ei îl provocă. Simon nu era ca o carte deschisă. Ea n-avea să-şi dea niciodată seama cât de neplăcut îl făcea să se simtă.

– Nu este adevărat , spuse el cu încăpăţânare. Altfel nu ţi-aş fi făcut oferta.

Ea ezită , de data aceasta îndelung şi cu seriozitate.

– Dacă plec , ai să-ţi faci griji , nu-i aşa ?

– Nu.

Iarăşi un zâmbet , mai slab decât o şoaptă.

– Eu cred că da şi trebuie să-ţi mărturisesc că mă pui în încurcătură , Simon. Încă nu eşti convins dacă am de gând să fur argintăria familiei, totuşi te vei simţi vinovat dacă mă arunci în drum la ora asta târzie.

Începea să-l obosească. Tărăgănarea asta linguşitoare era amăgitoare şi păcătoasă. Ea era mai înţepătoare decât un cui.

– Nu m-am gândit niciodată că ai fi hoaţă.

– Poate că nu în mod obişnuit , bănuiesc că ai încredere în foarte puţini oameni când e vorba de fiica ta , totuşi mie mi-ai lăsat-o pe mână... aşa că , probabil , problema cu noi doi este dintr-un alt punct de vedere. Nu eşti - cumva - un pic îngrijorat că o să mă strecor sus pe scări şi o să te seduc în toiul nopţii ?

El se ciupi de nas. Lucrase cu contracte în valoare de patru milioane de dolari. Oameni din toată lumea îl tratau cu respect... câteodată erau chiar insuportabili. Construise o afacere din nimic, avusese grijă de mai mulţi membri ai unor

familii parazitare în loc să se preocupe să-şi numere banii şi nu datora nimic nimănui - un principiu ce se baza pe relaţii de prietenie curate , simple asupra cărora avea un control total.

De ce atunci fiecare conflict cu acea femeie făcea să se ducă naibii controlul lui ?

– Doamnă Reynaud , spuse plictisit , am treizeci şi cinci de ani şi până în seara asta nu mi-a fost niciodată greu să am o conversaţie raţională cu o femeie.

– Voiam doar să ştii că eşti în siguranţă.

Capitolul 3

Chameau. Bree răsuci cheia în uşa cămăruţei , apoi trase un scaun pe care îl sprijini sub clanţă. Dacă Simon avea de gând să facă pe somnambulul la noapte , n-avea cum să ajungă lângă ea , *chameau refoule.*

Privi încruntată când se întoarse spre canapea. Îşi pierduse exerciţiul dacă " bou reprimat" era cea mai colorată insultă pe care o găsea pentru domnul Courtland. Nimeni nu întrecea un Cajun în insulte colorate.

Trase patul , apoi întinse sacul de dormit pe care îl adusese din geamantanul din maşină. După acea enervantă convenţie cu Simon , intenţia ei era să se retragă în mare grabă şi să plece , dar , sincer vorbind , n-avea nici un rost să facă asta. Aşa cum spusese şi el , era târziu şi n-avea idee unde ar fi ajuns la sfârşitul zilei. Să

stea aici încă o noapte îi dădea şansa să se spele pe cap şi să-şi clătească câteva lucruri , mai ales că era frântă de oboseală.

Îşi trase pe ea o cămaşă de noapte galbenă, stinse lumina şi se aşeză în pat. În întunericul negru ca smoala , totuşi , îi veneau în gând mai curând porniri pătimaşe decât somnul. Fir-ar să fie, *glumise* când îl întrebase dacă nu-i era teamă că o să-l seducă în plină noapte.

Mă rog , nu fusese chiar glumă. A fost mai mult un test ca să vadă dacă o mică aluzie sexuală avea să-l aprindă un pic pe Simon. Dacă da , la ora asta ar fi fost deja pe drum.

Dar nu se întâmplase aşa. Simon părea atras sexual de ea ca de un câine turbat.

Dar asta este o uşurare , îşi spuse Bree raţional. Era clar că se simţea şi mai în siguranţă încă o noapte , ce să mai vorbească de domnul Pompos cu gheaţă în vine , cu cămaşa cu guler răsfrânt şi arogant. *Nimic* nu-l putea face pe acel bărbat să schiţeze un zâmbet şi era dureros de raţional pentru cineva care habar n-avea de nimic despre ea.

Era clar că sigurul motiv pentru care rămăsese în timpul zilei era Jessica , bietul copil.

Ochii lui Bree se deschiseră în întuneric.

Sincer vorbind , Jessica nu era copilul nimănui ; era o mică hoţomancă de patru anişori. Petrecuseră minunat ziua. Bree fusese întotdeauna naivă cu copiii , iar Jess avea o energie creativă şi dezinhibată mai mare decât zece adulţi la un loc. Singurele momente neplăcute ale lui Bree toată ziua au fost când dracul de copil a adus vorba de tatăl ei.

– Tăticul are nevoie de mine , îi explicase Jessica în acea dimineaţă. Mama are o grămadă de oameni care au grijă de ea, dar tăticul nu are pe nimeni. Doar pe mine.

Nebunatica îşi adora tatăl. Bree nu putea să-şi dea seama de ce. Toată ziua , Simon stătuse în faţa tastaturii unui computer , apăsând pe butoane. Probabil că apăsatul butoanelor era cel mai apropiat lucru care îl excita. Nimic altceva nu părea să-l incite la viaţă.

Bree îl privise toată ziua. Nu era vorba că nu-şi observase copila sau nu-i păsa de ea. Avusese o grijă deosebită să-i ofere timp Jessicăi; îşi iubea fiica şi asta se vedea , dar ferească Dumnezeu ! Simon vorbea cu fetiţa ca şi când ea ar fi avut nouăzeci de ani. Jessicăi nu-i păsa câtuşi de puţin de " timpul de calitate". Ea voia să facă scandal. Avea nevoie să fie alintată.

Din câte îşi dădea seama Bree , Simon se afla într-un vid emoţional. Pur şi simplu el nu avea nici o concepţie despre viaţă , bucurie , râs... şi , văzându-l în hol în seara aceea , ea se supărase foarte tare.

Timp de câteva secunde , el nu-şi dăduse seama că ea stătea acolo. Ţinea încă mâna pe telefon şi capul îi era sprijinit pe spate de un perete tencuit cu ghips. Nu era doar obosit ; i se împleticeau picioarele de oboseală. Îi luceau ochii ; îşi dădu seama că se lupta cu o migrenă şi , imediat după ce o pusese pe Jessica în pat , prostul se dusese iarăşi în birou ca să lucreze.

În nici un caz , gândi Bree ferm , nu rămăsese peste noapte ca să fie sigură că lui Simon îi este bine.

Rămăsese peste zi pentru Jessica. Şi rămăsese peste noapte pentru că era o decizie practică.

Lunile petrecute pe drumuri chiar o schimbaseră. Până la urmă , devenise mai deşteaptă şi gândea mai bine. Nu de multe ori se implicase într-o relaţie numai pentru că cineva avea nevoie de ea. Simon nu avea nevoie de ea. Simon nici măcar nu putea s-o suporte.

Iar acest sentiment era reciproc. Somnoroasă, Bree hotărî să plece în zori... şi-şi aminti o altă

frază a Cajunilor. *Je l'emmends.* Însemna " la dracul cu el" şi destul de precis asta rezuma sentimetele ei faţă de Simon. Adormi în gând cu această litanie muzicală. *Je l'emmends. Je l'emmends. Je...*

Mângâierea pe care o simţi pe obraz era la fel de blândă ca o mângâiere pe inimă. Pleoapele îi tremurau , ridicându-se şi coborând , viziunea îi era vagă , între vis şi realitate. Undeva , o uşă franţuzească se deschisese , lăsând să pătrundă aerul nopţii de primăvară şi lumina argintie a lunii pline. Era o plăcere să te trezeşti într-un peisaj atât de romantic. Singurul lucru pe care-l putu gândi Bree era *nu din nou.*

Uşa cămăruţei era încă închisă , scaunul era încă proptit în clanţă , deci nimeni n-ar fi putut intra. Nu pe hol.

Nici măcar o dată nu se gândise că un somnambul ar putea escalada terasa prin buruieni , pe uşile de dinafară. Cu atât mai mult fiind dezbrăcat sau aproape dezbrăcat. În seara aceasta Simon purta un şort negru. Şi îi trăsese şi fermoarul de la sacul de dormit.

Bree închise ochii şi se gândi să-l strângă de gât. Cu o noapte în urmă , somnambulul ei fusese

o sursă atât de fascinaţie , cât şi de îngrijorare sinceră. Asta fusese înainte să-l cunoască. Era ca un pui de rechin arogant , rece , nesuferit. Poate că mergea în somn pentru că avusese vreo problemă gravă , profundă , traumatizantă şi demnă de milă , dar ei nu-i mai păsa de asta.

Simţi cum un deget îi mângâie din nou obrazul. În mod respectuos. Plin de tandreţe. Îi trebui o clipă să se dezmeticească. Simon stătea întins pe o parte , privind-o. Ca şi noaptea trecută, avea ochii deschişi.

Un bărbat pe jumătate conştient ar trebui să privească în gol. Ochii lui erau la fel de negri ca ai diavolului din visele ei , la fel de lucioşi , la fel de înfometaţi. Simţi un fior cum îi coboară pe spinare , un fior venit de nicăieri. Ei , hai , Reynaud. Nu e nimic real. Nu este periculos. El nu are nici cea mai vagă idee în legătură cu ceea ce face.

Degetul lui urmări linia fragilă a pomeţilor ei, căldura palmei lui îi învăluia părul. Se ridică - şi ea crezu că vrea să plece - dar apoi îşi aplecă uşor capul asupra ei , luând toată lumina. Buzele lui o atinseră jucăuşe , ispititoare , catifelate.

Nu fusese un sărut lung. Ea sesiză gustul slab de coniac , căldura buzelor , parfumul pielii lui.

Sărutul fusese mai mult ca o promisiune. Fusese un dar şi nu o cerere. Şi deodată , lui Bree lucrurile nu îi mai părură atât de simple.

El ridică atunci capul , o privi , apoi se cufundă din nou în pernă. Respiraţia ei deveni neînţeles de greoaie. Mai fusese şi altă dată sărutată. De foarte multe ori. Era stupidă când era vorba de bărbaţi. Întotdeauna fusese aşa , mai ales când era vorba de dragoste. Niciodată nu reuşise să se descurce când primea vreo propunere amoroasă. Niciodată nu reuşise să înţeleagă , în timp , că orice bărbat este dispus să profite de o naivă.

Numai că atingerea lui Simon nu era deloc agresivă şi nici egoistă. Palma lui alunecă în jos pe gâtul alb şi lung şi zăbovi acolo. Degetul lui îi mângâie blând palpitaţia gâtului. Uşor , delicat , atinse curba umerilor ei , sub sacul de dormit şi-i dezmierdă spatele pe toată lungimea lui. Şi apoi o privi.

Tot încerca să-şi spună că acela era Simon... dar , în adâncul sufletului , ştia că nu era el. Vizitatorul ei din noapte era cald şi senzual şi înspăimântător de receptiv. Doar dacă ar fi încercat să pună mâna pe ea , l-ar fi pocnit. Dar el nu a încercat aşa ceva. N-a pus mâna pe ea.

Îi dezmierda doar pielea cu blândețe , cu tandrețe , infinit de ispititor.

Era somnoroasă. Era întuneric. Își petrecuse singură nopțile unui an întreg iar sufletește fusese singură toată viața.

– Simon... , spuse ea cu disperare și singurul răspuns pe care îl primi fu un alt sărut.

De data asta , o sărută și cu limba. Catifelată și umedă. Delicată. O invadă cu blândețe. Descoperi dinții netezi. Îi descoperi limba , ascunsă în cerul gurii , ca și când n-ar fi vrut să fie găsită. Dar el o găsi.

Ea tremura.

– La dracu' , Simon.

El ridică ușor capul și zâmbi , apoi îi prinse gura din nou. Dominator. Total. Ea simți fierbințeala și puterea corpului lui , îi auzi zgomotul respirației și căldura răbufni înlăuntrul ei ca focul.

El o sărută din nou , o promisiune agresivă de plăcere , stăruitoare și intimă. Palma caldă coborî pe claviculă , apoi pe piept. Ca și când ar fi știut... că era dureros de sensibilă. Puțini bărbați se obosiseră să descopere acea senzație micuță , concentrată , fără s-o micșoreze. Mai avea încă pe ea cămașa de bumbac. Cămașa

părea că se mărește sub frecarea insistentă , haotică , senzuală a degetelor lui.

Și , dacă ajunsese să se gândească atât de departe , însemna că problema devenise serioasă.

Vocea îi sună răgușit și nesigur :

– Du-te înapoi în patul tău , Simon.

Încetă mângâierea aceea minunată.

Ea respiră un pic , căutând puterea de care avea nevoie și pe care nu o găsea , încercând să aibă simțul realității și simțindu-se fragilă ca petalele unui tandafir.

– Simon. Vreau să pleci. Să ieși pe ușă. Du-te sus. Du-te în patul tău.

El nu se schimbase deloc , o privea la fel în lumina lunii. Dar o ascultă. Simți o ultimă atingere fină pe obraz și apoi cum greutatea lui eliberă salteaua. Tiptil ca o pisică , se îndreptă spre ușă.

Ea clipi , apoi sări din pat. Alergă să-l prindă din urmă , luă scaunul din ușă , descuie ușa și o deschise.

Exact la timp ca el să iasă din cameră.

– Bună.

Bree deschise ochii și zări lumina orbitoare a soarelui și observă că încă o dată pierduse

răsăritul care trecuse de câteva ore şi privi năucă spre vizitatoarea ei. Jessica stătea cu picioarele încrucişate la picioarele patului, râcâindu-şi o bubă de pe genunchi. Ţinuta ei de zi se constituia din chiloţi de un portocaliu fluorescent, trei perechi de şosete strânse la gleznă şi una din cămăşile albe ale tatălui ei.

– Vrei să faci nişte prăjituri? întrebă copila, plină de speranţă.

Bree dădu din cap.

– Nu pot. Am vorbit de asta, ai uitat? Trebuie să plec în dimineaţa asta.

Se simţea încă ameţită, iar membrele i se păreau că sunt mai grele decât plumbul. Până la urmă adormise după plecarea lui Simon. Privirea i se plimba de la uşile franţuzeşti încuiate ale terasei la uşa cămăruţei care era întredeschisă, când asta era imposibil.

– Scumpo, cum ai intrat aici?

De fapt, Jessica ţinea mâna în buzunarul de la cămaşă. Scoase o cheie lungă de bronz, apoi o puse din nou în buzunar.

– Tăticul tău ştie că o ai? întrebă Bree suspicioasă.

– Tati ştie totul, o informă Jessica, apoi îşi împinse ochelarii cu rame albastre înapoi pe nas

şi se întoarse la ceea ce o interesa pe ea.

– Dacă nu rămâi , am să mor.

Bree trecu peste aşternuturi şi-şi încolăci mâinile în jurul micuţei sfărâmătoare de inimi.

– Ne-am distrat bine ieri , nu ?

Ochii trişti ai Jessicăi o urmăriră cum coborî din pat şi-şi trase pe ea nişte blugi albi , o curea şi o cămaşă kaki. Îşi dădu câteva secunde cu peria prin părul care i se încreţi , atârnându-i şuviţe. După câteva clipe , strângea sacul de dormit , ignorându-şi stomacul gol care chiorăia cu aceeaşi hotărâre cu care ignora ochii trişti ai copilei.

Îi ajunseseră două nopţi cu un somnambul. De îndată ce avea să plece de lângă Simon - trebuia să conducă repede vreo cinci sute de mile departare de el - era sigură că va vedea şi partea amuzantă a lucrurilor. Patru luni reuşise cu succes să-şi înfrângă emoţiile. Totuşi , în acest interval de două nopţi , un bărbat pe care abia îl cunoscuse transformase întunericul în minune, o făcuse să se simtă mai înfierbântată decât untul din tigaie , atingând-o înăuntru şi pe dinafară. Era atât de sigură că nu există un astfel de bărbat - un bărbat cald , afectuos , generos , un bărbat care o făcuse să se simtă apărată , iubită. În locul

unde se aştepta cel mai puţin , acolo îl găsise pe el.

Simon habar n-avea de ce făcuse.

Iar Bree suportă cu greu să-l vadă la lumina zilei.

Nu mai sta cu fundul pe vine , Reynaud. Renunţă la poziţia asta până nu intri şi mai mult în bucluc. Totuşi , trebui să-şi amâne plecarea încă vreo câteva minute. Luându-şi sacul de dormit şi sacoşa , se aplecă cu ochii umezi asupra prietenei ei copleşite de durere.

– Vreau un zâmbet înainte să plec , *cher* şi dimineaţa asta n-ar trebui să te întristeze. Ştiu că ne-am distrat bine ieri , dar azi nu o să mai ai nevoie de mine ca să-ţi umpli timpul. Sunt sigură că tatăl tău a vorbit deja cu mama ta.

– N-are importanţă dacă vorbeşte cu mami. Eu stau cu tatăl meu.

– Ştiu că asta gândeşti. Bree întinse buclele sălbatice care ieşeau din părul copilei prins în coadă de cal. Ieri , unul din motivele pentru care mai rămăsese prin preajmă fusese să se asigure că fetiţa de patru anişori se simţea într-adevăr bine. Nu, nu era nicidecum treaba ei , dar Simon părea în mod ciudat inapt pentru a fi tată şi cine ştie ce fel de mamă o părăsise pe fetiţa ei ? La

prima privire , fusese uşor pentru Bree să facă nişte presupuneri îngrijorătoare despre ambii părinţi.

Presupunerile ei se dovediseră a fi greşite. Nu ştia încă povestea mamei şi felul în care Simon se purta cu fiica lui o făcu pe Bree să scuture din cap , dar neîndoielnic petrecuse ziua cu o fetiţă sănătoasă , creativă , dezinhibată şi afectuoasă. Jessica era plină de o precocitate drăcească. Era de asemeni lipsită de griji, doar aşa cum un copil crescut cu dragoste şi atenţie poate fi.

– Ieri mi-ai vorbit puţin despre mămica ta , spuse ea. Am rămas ferm convinsă că o iubeşti un pic.

– Aşa este.

– Şi pun pariu că-i este dor de tine.

– Şi mie mi-e dor de ea , dar rămân cu tati. Şi m-am gândit bine la asta. Pot chiar eu să am grijă de el , dar ar fi mult mai simplu dacă ai rămâne şi tu pe aici. Câteodată e cam greu să ai grijă de cineva de unul singur.

Personal , Bree credea că era nevoie de o armată să aibă grijă de Simon , dar se abţinu să spună acest lucru înflăcăratei lui susţinătoare.

– Trebuie să plec , iubito. Îmi pare rău.

– Te rog , Bree ! Te rog !

Ochii ca ai unui câine de vânătoare nu avură nici un fel de efect asupra lui Bree. Slavă Domnului că acum era mult mai curajoasă decât obişnuia să fie înainte. Se strecură voioasă pe lângă uşa închisă de la biroul lui Simon şi poposi cinci minute în baie. Fără remuşcări , trecu pe lângă micul şemineu pe care nu avusese ocazia să-l încerce , pe lângă camera misterioasă acoperită cu cearceafuri , singura pe care nu avusese şansa s-o exploreze.

Odată ieşită afară , trase în piept aerul proaspăt şi înviorător al primăverii , mângâie capul unuia din leii fioroşi de piatră şi apoi , preocupată , ascunse hainele şi sacul de dormit în micul portbagaj al Volswagen-ului. Mercedes-ul sumbru al lui Simon era parcat mai sus pe drum , aproape de cele trei grajduri cu vopseaua scorojită , cele care-i stârniseră curiozitatea ieri , dar Bree continuă să-şi fixeze atenţia spre vest.

Condusese afară din Badlands noaptea , în timpul furtunii , dar , în depărtare , mai putea încă să zărească turnurile ascuţite şi dealurile colorate , vărgate care prima dată o fascinaseră. Erau cam patruzeci de mii de acri în parcul naţional care parcă te rugau să-i explorezi. Soarele lumina orbitor , dimineaţa era grozav de-

răcoroasă şi înviorătoare. Era o zi minunată ca să hoinăreşti de capul tău , liber. Posibilităţile erau nelimitate ! Putea să se ducă oriunde ! Să facă orice !

Termină cu prostiile , Reynaud , îşi spuse. Eşti atât de nenorocită că-ţi vine să plângi. N-aveai cum să te ataşezi de cei doi Courtland atât de repede. Acum pleacă de aici. Aruncă îndelung o ultimă privire castelului groaznic de prost construit , aşezat printre plante ierboase , dădu din cap şi urcă în maşină. Tocmai îşi punea centura de siguranţă , când portiera se deschise.

– Ea e cu tine ?

– Jessica ? Îşi spuse că era o uşurare să-l vadă , pentru că imediat simţi mai mult nevoia să plece. Dimineaţa asta el se îmbrăcase chiar sălbatic - cămaşa era albastră în loc de albă - şi tonul autoritar din vocea lui era obositor de familiar.

Coborâse scările câte două venind spre maşina ei.

– Normal că mă refer la Jessica , doar dacă nu cumva mai ştii tu vreo teroristă de patru ani pe aici , prin zonă. Nu este cu tine?

– Nu.

– Atunci , ai văzut-o ?

– În ultimele cincisprezece minute nu , dar nu poate fi departe. Deşi nu voia , privirea îi rămase pe faţa lui. Prima dată el nu-şi amintise aventura nocturnă , dar în dimineaţa asta era atât de convinsă că-şi va aminti ! Cum poate un bărbat să sărute cu atâta ardoare sexuală şi să nu *ştie* ?

– Eşti sigur că nu este în casă ?

– O tot strig de cinci minute.

– Ei bine , dacă a ieşit , în orice caz nu a făcut-o pe uşa din faţă , pentru că aş fi văzut-o.

– Trebuie că este vina ta.

– A mea ? Bree , supărată , desfăcu centura de siguraţă şi deschise uşa maşinii. Vântul îi colorase obrajii când îl văzu , cu mâinile în şolduri. Inima îi zvâcnea în piept din cauza nervilor şi din cauza bruştei apropieri de el. Mai bine lua cianură decât să admită că se simţea atrasă de el... sau , cel puţin , de acel Simon din timpul zilei.

– Nu ştiu de ce crezi că e vina mea , dar este clar că exagerezi. Eu doar am văzut-o pe fată. Doar pentru că nu a răspuns urletelor tale tiranice nu înseamnă că s-a pierdut.

Nu negă că o strigase pe un ton aspru.

– Nu am spus că s-a pierdut.

– Atunci...

– Lipseşte , doar atât. Jessica are un obicei să se ascundă când nu obţine ce vrea. Ochii lui Simon se opriră pe chipul ei. Trebuie că i-ai spus tu ceva...

– Bineînţeles că nu. Eu... Bree se opri , amintindu-şi brusc cât de mult voia Jessica să rămână cu ea.

Simon îşi dădu ochii peste cap.

– *Ştiam* eu că e ceva legat de tine. Cu una din mâini frecându-şi ceafa , privirea i se plimbă prin curte - şi licări când ajunse în dreptul hambarelor.

Bree aruncase o privire pe furiş ieri , destul cât să-şi dea seama că acele construcţii erau pline cu dărâmături căzute de secole. Nu era un loc sigur pentru un copil.

– Nu s-ar duce în hambare , spuse ea repede.

– S-ar duce oriunde ar fi sigură că ne sperie cel mai mult , o corectă Simon cu îndârjire. Apoi plecă , alergând printre ierburi spre clădirile părăsite din fundul curţii.

Bree ezită o clipă , apoi se repezi după el , îl ajunse şi-l întrecu.

– Eu mă duc la cea mai îndepărtată.

Au controlat toate cele trei construcţii şi au găsit praf , vechituri şi mizerie din plin - dar pe copilă nu. Mai mult întâmplător decât intenţionat , au sfârşit prin a ajunge înapoi , spre casă , în acelaşi timp. Certându-se.

– Asta nu este treaba ta.

– Ai făcut să devină problema mea când m-ai acuzat că sunt răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat.

– Eşti vinovată că ai făcut-o să creadă că eşti nemaipomenită. A vrut să rămâi , nu-i aşa ? Asta era toată treaba ?

– Vorbeşti de parcă ar fi vrut să ţină un şarpe la ea în cameră.

– Nu am spus asta.

– Dar ai gândit-o.

– Ba nu. Mă gândeam că o s-o omor când o s-o găsesc.

– Simon. El tocmai păşea pe uşa din faţă , când Bree îl prinse de mânecă.

– Nu ştiu de ce te supăr eu şi nici nu-mi pasă. Dar nu fi aspru cu ea , bine ? E doar un copil.

Rămase ca trăznit şi se holbă la ea total zăpăcit. În acele câteva secunde până să închidă uşa , soarele se revărsă înăuntru, luminându-i

părul ciufulit de vânt şi ochii ce-i ardeau de emoţie. Avea cămaşa scoasă din pantaloni , bărbia îi era zgâriată şi murdară iar Bree simţi cum pulsul i se măreşte în mod conştient. Nu era acel Courtland autonom şi controlat , ci era la fel de real şi uman ca somnambulul care-i tulburase nopţile într-o manieră atât de periculoasă.

– Am fost aspru cu tine ? întrebă. Gândul acesta păru să-l uimească.

– Haide , Simon. Se vede că nu mă placi.

– Nu este adevărat. Cel puţin purtarea mea faţă de tine nu are nici o legătură... cu faptul că nu te-aş plăcea. Ai stat două nopţi cu un bărbat pe care aproape că nu-l cunoşti. Mi se pare foarte normal să fii îngrijorată pentru... siguranţa ta. Ai fi putut interpreta prost amabilitatea mea. Te-ai fi putut gândi că am să vin peste tine. Ai fi putut...

Deodată trânti uşa mânios. Schimbă subiectul.

– Credeai că am să-i fac vreun rău Jessicăi ? Eşti nebună ? Niciodată n-am întins mâna s-o lovesc. Este fiica mea !

Asta părea să rezume tot în ceea ce-l priveşte pe Simon. Dar pentru Bree lucrurile nu stăteau

chiar aşa. Mai târziu , avea să examineze cu atenţie cât de mult se străduise el să nege orice sentiment " nepotrivit" faţă de ea , dar , în acel moment , ce simţea el pentru fata lui era cel mai important. Îl considerase , în mod greşit , un om rece şi pedant , pe când capacitatea lui de a iubi era extraordinară , uriaşă , puternică. Copila lipsea de douăzeci de minute. Era gata să demoleze ziduri de oţel , să sară peste clădiri , să se lupte cu urşi imenşi.

– De ce zâmbeşti , doamnă Reynaud ? întrebă Simon plictisit.

– Bree , îl corectă ea automat.

– Nu văd nimic amuzant în situaţia asta.

– Ei , haide , Simon , ei îi place să facă pozne, dar nu-i place pericolul. Dacă te-ai calma şi nu ţi-ai mai frânge mâinile , ai vedea că nu ai nici un motiv să fii atât de supărat. Jess are nişte coarde vocale teribile. Chiar dacă şi-ar suci doar degetul mare de la picior şi tot ai fi auzit-o. Nici unul din noi nu are vreun motiv să creadă că este rănită.

– Nu ?

Doamne , Dumnezeule , simţea cum cade cerul pe el. De fapt, asculta la ce spunea ea.

– Nú , spuse ea din nou.

Totuşi , au mai căutat o oră până când îi căzu fisa lui Bree. Camera de zi fusese deja cercetată de vreo şase ori până când , deodată , îi veni ideea să ridice uşa de la demodata servantă. Când zări vârful unui tenis portocaliu , simţi cum i se strânge stomacul. Numai Dumnezeu ştia cât de vechi erau sforile sistemului de scripeţi - în orice caz destul de vechi ca să fie putrede sau slabe.

Simon ridică uşa de tot , scoţând la iveală un genunchi gol , apoi cămaşa şifonată şi , în fine, un rânjet pe care copila nu şi-l putu abţine. Până la urmă Jessica scoase capul afară. Ochii îi erau la fel de strălucitori ca artificiile de 4 Iulie.

Simon o ridică până pe podea şi-şi puse mâinile pe umerii ei.

– Jessica , să nu mai faci asta niciodată.

– Da , tati.

Deodată , Bree simţi că o mănâncă în palmă.

– Eşti destul de mare ca să ştii ce este aceea iresponsabilitate. Ascunzându-te , nu rezolvi nimic. În casa şi în ţinutul ăsta sunt tot felul de locuri unde un copil nu poate fi în siguranţă. Vreau să-mi promiţi că , dacă vei mai avea de gând să explorezi prin zonă , ai să-mi ceri mai întâi voie.

– Da , tati.

Pe Bree o mânca palma din ce în ce mai tare.

– Eşti în stare să gândeşti şi singură. Ştiu că poţi înţelege că , uneori , nu se poate face doar ceea ce vrei tu. Data viitoare, vreau să încerci să te gândeşti la chestia asta.

– Da , tati.

Ochii micuţei se repeziră la Bree.

– Eşti aici. Ştiam eu. *Ştiam* eu că pot să te fac să rămâi.

– Chiar aşa , *chere* ?

Bree nu voise să-l atingă pe Simon pe şolduri, dar trebuia să se apropie de Jessica - să fie destul de aproape încât s-o aplece pe fetiţă peste unul din braţele ei şi să ridice cealaltă mână pentru echilibru.

– Bree !

Auzi vocea şocată a lui Simon chiar înainte ca palma să i se lipească de fundul fetiţei. Urletul cu care răspunse copila se auzi probabil pe trei etaje. Bree o răsuci şi dădu nas în nas cu ea.

– Dacă *vreodată* mai faci o şmecherie ca asta, tatăl tău o să-ţi dea vreo şase palme din astea şi o oră ai să fii pedepsită în cameră. Clar ?

– Da , Bree.

— L-ai speriat de moarte pe tatăl tău. Spune-i că-ţi pare rău. Imediat !

— Iartă-mă , tati.

Bree şterse cu blândeţe praful de pe obrajii fetei , iar vocea i se înmuie.

— În regulă , am încheiat socotelile. Acum ai fost iertată - doar că eu cred că tăticul tău are nevoie de un pupic. Şi , după aia , cred că o să vrei să-i dai bice la tine în cameră şi să-ţi schimbi cămaşa asta şifonată.

Jessica se aruncă în braţele tatălui ei şi , imediat după aceea, alergă pe scări cu un interes tot atât de nestăvilit. În sufrageria luminată de soare , se făcu deodată linişte. Linişte totală. Era ceva ciudat în privirea lui Simon , dar Bree ştia că nu e vorba nici de dragoste , nici de bani.

— Ai dat în copilul meu.

— O pălmuţă nu înseamnă nici pe departe bătaie. Ai văzut cumva lacrimi în ochii ei ? Chiar şi una singură ?

— N-am spus că ai rănit-o.

— Pentru nimic în lume n-aş face rău unui copil. Şi asta cu atât mai mult cu cât este vorba de Jessica.

— O palmă rămâne totuşi o palmă.

Simţindu-se vinovată , Bree renunţă.

– Da , ştiu. Dacă vrei să-mi cer scuze , foarte bine , am s-o fac. Am greşit că m-am amestecat şi mă simt groaznic. Mai rău decât groaznic. Mă simt mizerabil - dar , ce naiba , Simon , nu mai ţii minte când erai copil şi făceai vreo trăznaie, cum voiai să se termine mai repede toată treaba? Pur şi simplu n-am putut să stau să te privesc cum aplici pedeapsa asta inumană cu discuţia îndelungată.

Încă o licărire în ochii lui. De data asta o licărire întrezărită printre gene iar tonul lui sună chibzuit.

– Încercam să mă înţeleg cu ea.

– Sistemul ăsta de scripeţi trebuie că e mai vechi decât dealurile astea. Dacă s-ar fi furişat în servantă la etajul al doilea, s-ar fi putut răni. Cu un copil nu discuţi în asemenea circumstanţe , Simon. Faci ceva , imediat şi rapid , ca să fii absolut sigur că nu va mai face lucrul ăsta niciodată. Bree se înflăcără pe măsură ce vorbea. Nu avea pretenţia că are experienţă de mamă , dar , cu siguranţă , avea nişte amintiri din propria experienţă în ceea ce priveşte cum să te descurci cu un copil incorigibil de nedisciplinat. Dumezeu ştia că şi ea fusese la fel. N-avea decât să-l întrebe pe tatăl ei dacă nu o credea...

– Ba nu , te cred... De fapt , nu mă îndoiesc deloc că ai fost o mică diavoliţă , spuse Simon prietenos. Bree , nu vrei să rămâi?

Ea îl auzi. Era sigură că înţelesese greşit.

– Poftim ?

– Nu vrei să te gândeşti să rămâi ? repetă Simon.

Deodată , ea zâmbi înţelegătoare.

– E-n regulă. Bănuiesc că ai fost foarte stresat , spuse ea cu blândeţe. Cu toţii spunem lucruri pe care nu le gândim când suntem tensionaţi. Încearcă să bei un ceai fierbinte , *cher.* Ai să te simţi mai în pielea ta.

– Te-am rugat să rămâi , Bree şi te asigur că mintea mi-e foarte clară şi că , într-adevăr , am vorbit serios.

Capitolul 4

– Mă zăpăceşte.

– Ei , hai , Simon. Doar e fiica ta.

Bree scotoci prin fundul genţii şi scoase un calup de ciocolată pentru micul dejun. Rupse o bucată destul de mare.

Simon o luă după el în biroul lui , rugând-o să-l asculte măcar până la capăt. Bree era dispusă să asculte ; nu era însă dispusă să plece urechea la ce avea să-i spună. Demodatele ei ghete făcură paşi rapizi până la cea mai apropiată ieşire de îndată ce el îşi termină discursul , dar fusese curioasă de ce-şi încuia mereu biroul.

Acum ştia. Ca şi restul casei , camera era ticsită cu o varietate de obiecte de forme ciudate, acoperite cu straturi de praf , dar Simon îşi curăţase un colţişor unde lucra , un fel de sanctuar electronic. Un computer , un fax , o

imprimantă , un sistem de alimentare - Bree îşi imgină că Jessica ar fi distrus tot aranjamentul în cinci secunde. În locul lui Simon , n-ar fi încuiat totul. Ar fi pus baricade.

– Uite , nu te rog să rămâi de tot. Doar câteva zile. Până când dau de fosta mea soţie. Asta nu poate dura prea mult. Până acum Liz n-a mai lăsat-o pe Jessica fără să-mi dea un număr de telefon sau vreo adresă unde s-o pot găsi.

– Simon...

– Doar ascultă-mă , da ? Sunt consultant managerial - în inginerie. Toată afacerea asta presupune o serie de termene , călătorii rapide , dar eu pot rezolva totul oriunde am un computer şi un fax - chiar dacă asta ar fi şi într-o peşteră. Ăsta trebuie să fie unul din motivele pentru care Fee m-a ales pe mine să-i fiu executor testamentar. Se pare că şi-a imaginat că sunt mai îngăduitor decât alţi membrii ai familiei.

– Fee ? Scoase ambalajul restului de ciocolată. Părerea ei era că oricine îl credea pe Simon îngăduitor avea nevoie de ceva psihanaliză.

– Fratele bunicului meu. Ultima dată când l-am văzut , aveam cinci ani. A stat aici cea mai mare parte a vieţii lui şi pretindea că restul familiei nici nu există. N-am văzut niciodată casa

asta - care dintr-un motiv groaznic pare să fie a mea - şi nici ce este în casă , care este ca un fel de coşmar.

– Simon...

Era clar că el se abate de la subiect.

– Casa asta nu-i bună nici pentru un câine , cu atât mai puţin pentru un copil. Instalaţia de apă este distrusă şi făcută în bătaie de joc. Instalaţia de căldură e făcută la nimereală. Aş putea s-o hrănesc pe Jess dacă ar exista un cuptor cu microunde - care nu există - şi sunt o grămadă de lucruri pe care nu are voie să pună mâna. De exemplu...

Lovi scaunul de la birou şi ridică cearşaful din spatele ei.

Bucata de ciocolată aproape că i se opri în gât. Se părea că stă lângă un schelet lung de trei picioare şi plin de dinţi de animal carnivor.

– Vechiul Mesohippus din era oligocenă. Mai nou e cunoscut sub denumirea de colosul cu trei degete la picior , spuse Simon obosit. Fee avea o adevărată grădină zoologică de dinozauri. Sunt prin toată casa. Dai la o parte un cearceaf , gândindu-te că ai să găseşti un scaun , sau un lampadar şi , când colo , dai peste o grămadă de oase ce se holbează la tine.

Se aruncă în scaun.

– E prea departe pentru mine să fac naveta de la apartamentul meu din Sioux Falls şi nici nu pot , pur şi simplu, să las totul aici. Sunt responsabil pentru toate lucrurile astea - unele valorează o avere - dar nu pot face nimic până când nu vor fi catalogate. Între timp , trebuie s-o duc de pe o zi pe alta , am un contract de patru milioane - , dădu drumul computerului ca şi când ar fi vrut să-i demonstreze. O întreţin pe mama, pe fosta soţie şi pe o soră mai mică , dar care nu se poate descurca financiar după divorţ. Cu toţii cred că banii mei cresc în copaci. Mă pricep al naibii de bine să fac bani , dar habar n-am ce trebuie să fac cu o fetiţă de patru ani specializată în terorism. Pentru numele lui Dumnezeu , nu poţi sta câteva zile ?

Bree nu se putu abţine să nu zâmbească. Discursul lui Simon semăna cu ultimul apel al unui criminal - nu era chiar atât de disperat - dar ea trebui să mărturisească că era încântată. Dincolo de expresia imobilă a feţei lui , se găsea o personalitate hotărâtă. Ea nu-şi dăduse seama până acum că el avea un simţ al umorului ascuns, sec. Mai mult decât atât , nu-şi imaginase niciodată că s-ar putea relaxa destul cât să poarte

o discuţie normală cu ea. Doamne , îi făcea pur şi simplu o expunere !

– Înţeleg că eşti oarecum în bătaia puştii , *cher* , dar...

– O mie de dolari. Trei zile.

Ei îi pieri zâmbetul.

– Asta e bătaie de joc !

– O mie cinci sute. La naiba , n-am văzut-o niciodată să se poarte cu cineva aşa cum se poartă cu tine şi chestia asta este evident reciprocă. Am văzut cum te porţi cu ea.

– Courtland , n-ai vrea s-o laşi baltă cinci secunde şi să te calmezi ?

Bree îşi aruncă picioarele peste marginile găurite ale fotoliului. Îşi terminase micul dejun şi-i căzuse prost. Contase pe ciocolată că-i va oferi un pic de cofeină. Avea nevoie de ceva putere de undeva , pentru că , Doamne iart-o , părea că slăbeşte. Îţi venea să râzi dacă te uitai la faţa lui Simon cel ordonat şi organizat , care rătăcea printr-o casă plină de fosile. Nu mai era atât de amuzant , acum când înţelesese câte responsabilităţi avea el pe cap. Şi nu era nimic amuzant ca un bărbat deja cu tensiuni până peste cap să se pomenească deodată cu o diavoliţă care habar n-avea ce înseamnă *pace şi linişte.*

Şi imprimanta şi faxul aruncau hârtie pe podea. Simon nu le dădu mai multă atenţie decât ea. Deşi îşi ridică automat mânecile de la cămaşă , ochii nu părăsiră deloc chipul ei. Răbdase un minut întreg - ceea ce era probabil un record - şi Bree nu luase încă o decizie. Era groaznic de suspicioasă cu oamenii care aveau nevoie de ea - aşa fusese mereu şi aşa avea să rămână. Ar fi destul de uşor să mai rămână câteva zile , dacă singurul motiv era Jessica.

Nu se temea de Simon , îşi spuse. Mai curând el o *enerva*. Simon nu era un tip rigid. Ţine-l un pic la soare , aranjează-i tunsoarea , pune-i un zâmbet pe faţă şi ar fi un tip straşnic. Bree nu fusese niciodată atrasă de asemenea tipi , dar se întreba ce-i trebuia ca să-l facă să râdă. Se întrebă de cât timp era el aşa. Se întrebă chiar dacă el îşi dă seama cât e de singur.

– Uite ce e , Bree.

Ea îl întrerupse grăbită.

– Cum ai dormit azi-noapte ?

– Cum am dormit ? Ce legătură are cu...

– Ştiu că sună aiurea , dar fă-mi pe plac şi spune-mi , îl convinse ea.

– Am dormit bine , răspunse nerăbdător.

Ea îl privi. Nu observase nici o licărire în

ochii frumoşi şi întunecaţi ., pulsul nu i se mărise brusc , expresia îi rămăsese neschimbată pe acea figură bărbătească osoasă. Fără un detector de minciuni , nu putea fi sigură că spune adevărul... dar ea era sigură. Simon putea fi până şi o ameninţare regală , dar mincinos nu era. Mai bine murea decât să cedeze un pic din acea integritate inertă , ceea ce o conduse pe ea la aceeaşi veche concluzie. Cu siguranţă nu ştia ce făcuse în toiul nopţii.

Probabil că-i simţi slăbiciunea , pentru că imediat privirea i se opri pe chipul ei.

– Două mii...

– Nu , la naiba.

Bree aruncă fărămiturile din poală şi se ridică în picioare.

– Dacă-mi mai pomeneşti o singură dată de bani , ies pe uşa asta atât de repede de o să ţi se învârtească şi capul.

Simţi că face o mare greşeală dar totuşi rosti :

– Aş fi foarte bucuroasă - încântată chiar - să stau cu Jess câteva zile , Simon. Dar asta presupune să facem o înţelegere.

– În regulă.

– N-ai auzit despre ce este vorba , îi aminti

ea şi începu : Fără bani.

– Fără bani ? Dar trebuie că ai nevoie de bani.

– Ai vorbit iarăşi de bani aşa că târgul cade. Şi *eu* gătesc. Nu tu. Să nu te apropii de bucătăria mea.

– Cred , spuse el sec , că pot face asta.

Bree continuă să numere pe degete condiţiile.

– Nu bei cafea după ora şase seara. Nu lucrezi după cină. Înainte să te culci , bei un coniac dublu.

– Poftim ?

– Nu te mai obosi să mă întrebi ce-am spus , Simon. Astea sunt condiţiile mele.

– Dar condiţiile astea nu au nici o legătură.

– Îţi convine , bine , nu-ţi convine , iarăşi bine , dar , dacă primeşti , vreau să-ţi dai cuvântul că aşa vei face.

– Reynaud , tu pomeneşti de un nenorocit de coniac când eu tocmai ţi-am oferit două mii de dolari ?

Ea se răsuci şi se îndreptă spre uşă. Simon murmură o promisiune şi sări de pe scaun. O depăşi în dreptul uşii şi se postă acolo cu o căutătură perplexă.

– Nu te înţeleg , spuse iritat , totuşi îi întinse mâna.

Existau contracte care se legalizau printr-o simplă strângere de mână. Bree simţi că face mai mult decât un pact cu diavolul. El avea mâna mare , caldă şi grea. Chiar dacă Simon ştia sau nu , ultima dată când atinsese mâinile acelea mari şi calde fusese în pat. Şi simţise o sfârâială care te topeşte , de o senzualitate feminină şi jenantă care o zguduise.

Îşi justifică pe loc sensibilitatea faţă de el. De ambele dăţi, fusese trezită dintr-un somn zdravăn. Miezul nopţii era vremea fanteziilor sau a viselor. Somnambulul de Simon ajunsese una din fanteziile ei stupide - visul că va găsi un bărbat , acel bărbat care va lua dragostea pe care ea avea nevoie s-o dăruiască fără să se folosească de persoana ei. Şi visul ăsta era , ca orice vis , ireal. Totuşi , în acele escapade nocturne , Simon n-o ameninţase în nici un fel şi nici nu-i făcuse vreun rău.

Acum se simţea ameninţată. Oricine crescuse în arşiţa , umiditatea şi verdeaţa de junglă a Luisianei de Sud nu putea rămâne insensibil la prevestiri. El îi strânse mâna scurt - Simon se retrăsese repede - dar efectul era încă acolo. Un

val de emoţii o încălzi brusc şi simţi că ia foc. Lumina soarelui se transformă rapid în energie mărită. Restul camerei era decolorat ca o fotografie veche şi estompată , pentru că îl conştientiză brusc pe Simon ca bărbat.

Ce naiba , Reynaud , revino-ţi. Ăsta nu e iubitul din vis. Poate că ai motive să te fereşti de Hyde , dar ăsta e Jekyll. Ăsta este Simon. Ăsta e realitate , nu vis.

Şi , deodată , se linişti. Simon avea nevoie de puţin ajutor. Avea să fie distractiv să-l ajute în condiţiile puse de ea. N-avea cum să fie atât de greu să găsească un loc de dormit care să aibă un lacăt stricat şi o sonerie , iar ea acceptase să stea doar câteva zile.

– Simon ?

Auzi vocea feminină tărăgănată cu care se familiarizase. Dar o ignoră. De cinei ore fix stătea în faţa ecranului de la computer. Computerul lui era conectat la o bază de date referitoare la erele geologice oligocene şi pleistocene. Sincer , nu dădea doi bani pe nici una din ele , dar găsise vreo doi colecţionari interesaţi de fosilele unchiului său. Nu-i stătea în fire să fie înşelat , ceea ce presupunea să ştie mai multe decât ei

înainte să le scoată la vânzare.

– Domnule Courtland.

Ochii îl înţepau , spatele îl durea , nervii îi erau la pământ din cauză că stătuse prea mult în aceeaşi poziţie , dar se întoarse.

– Ce este ?

– Ne-ar plăcea dacă ai veni cu noi la ceai.

– La ce ?

– La ceai , tăticule.

Cele două figuri din faţa lui făcură o reverenţă. Cea mai mică purta panglici , o eşarfă ca un şarpe boa , tenişi portocalii şi un evantai de hârtie făcut de mână. Părul îi era prins sus într-un coc franţuzesc , ce se potrivea unei femei de treizeci de ani.

Cealaltă mai mare , purta o cămaşă lungă până în podea , cu dantele negre ca de înmormântare. Ori rochia era croită ciudat , ori Bree se îngrăşase în chip miraculos cu vreo cincisprezece kilograme de la micul dejun. Un pieptene împodobit cu perle albe îi prindea părul la spate şi scosese la iveală de undeva nişte pantofi negri cu bumbi , ceva foarte vechi.

– Aceasta , Bree arătă serioasă într-o parte , este regina Angliei , eu sunt ducesa de

Pookenanney şi obişnuim să servim ceaiul în salon.

Simon se ciupi de nas şi închise ochii.

– Ar trebui să vă iau în serios ?

– Poţi face ce vrei , atâta timp cât îţi mişti al tău *petit cul mignon , cher.*

Simon nu ştia franceză , dar îşi dădea seama când cineva îi spunea să-şi mişte fundul. Se ridică în picioare , privirea i se încrucişă cu a lui Bree. În timpul ultimelor trei zile , întreţinuse o fantezie despre ce i-ar plăcea să facă cu ea dacă ar prinde-o singură pentru cinci minute. Avea pe cap un program de lucru îngrozitor , dar o urmă în " salon" , în ridicola ei înscenare. Fără îndoială că doamna Reynaud credea că l-a transformat până la urmă într-un căţeluş ascultător.

Dar se înşela al naibii de tare.

Serios ca un judecător , măsură cu privirea camera lungă şi demodată. Ea o aranjase. Trăsese draperiile , dăduse la o parte cearceafurile pentru praf , dăduse cu aspiratorul, ştersese praful, ceruise şi dereticase până când totul arăta assa cum voia ea. Nu era singura cameră de care se îngrijise. Nu ceruse deloc voie. El nu dorise şi nici nu se aşteptase din partea ei să muncească ca un câine şi nu întâlnise o femeie mai

zgomotoasă în toată viaţa lui.

Bree lucra într-o singură viteză. Cea mai rapidă. Şi făcea totul în acelaşi stil - exuberant , impulsiv , cu pasiune. Treaba cu casa era una , dar ceea ce îi stârni într-adevăr simţul umorului fu când ea încercă să pună stăpânire pe viaţa lui.

– Fii indiferent , cher. Mai bine pune-ţi un tricou , spunea.

Sau

– Dragă copilă , chiar credeai că lumea este un joc de genul " Simon spune că" ?

Plănui o oră pe zi de exerciţii , mese milităreşti echilibrate şi exact ca un ceas , un pahar de coniac cât o vază îi era pus în faţă în fiecare seară cam pe la ora nouă.

Şi era obsedată de coniacul ăla. De obicei , el bea cam o înghiţitură şi punea restul în sticlă când ea nu se uita. Dacă ar fi fost orice altă femeie , Simon ar fi bănuit că vrea să-l îmbete... dar nu fusese şi nici nu avea să fie vreodată chiar aşa de prost.

Ea nu-l plăcea. Nu-l considera arogant , reprimat sau înnebunit după muncă , dar , de câte ori erau amândoi în aceeaşi cameră , îi găsea acuzaţii grave. Nu-i trebuise mult să-i sară ţandăra - nu că exploda vreodată. Doar că

începea să bombăne printre dinți cuvinte franțuzești.

Simon nu-și ieșea din fire. Era mult prea controlat.

Și decât s-o enerveze, mai bine se supunea regulilor ei - nu fiindcă s-ar fi transformat în mod miraculos într-un tip maleabil și docil - ci pentru că Bree era ca o periculoasă gură de aer proaspăt. Familiei lui nu-i plăcuseră niciodată acuzațiile lui. În general, angajații pe care îi avea se ploconeau sub autoritatea lui. Liz obișnuia să spună că-și pierduse umanitatea - probabil avea dreptate - dar nimeni nu avusese curajul să-i pună răbdarea la încercare de mult timp.

Doar Bree făcuse asta.

În general, ironic, intrase în jocul ei de-a șefa, dar în după-amiaza asta era altfel. Ieri, îl luase prin surprindere. Mica vrăjitoare îl enerva. Era clar că se bucura - se bucura *tare* - să-l enerveze, dar făcuse niște comentarii convingătoare în legătură cu faptul că el nu știa să se joace cu propriul lui copil.

Atunci îl duruse.

Și încă îl mai durea.

Atât de mult încât dacă fetița cu eșarfă voia

ca el să ia parte la ceai , atunci chiar că avea să ia parte. Şi avea să se poarte în maniera potrivită situaţiei.

– Luaţi loc , sir Simon.

Ducesa şi regina se aşezară pe sofaua victoriană de brocart, dar el se temu pentru o clipă. Nu găsea " ceaiul" lor. Deodată observă setul de ceşcuţe , care erau de fapt jucării , aşezat pe masa chinezească lăcuită pentru servit cafeaua.. Probabil că unghia de la degetul lui mare era mai mare decât o asemenea ceaşcă.

– Zahăr sau lămâie , sir ? întrebă Bree vioaie.

– Poftim ? Avea grijă să nu facă ceva greşit. Nu-i păsa dacă Bree avea să-l înjure în franţuzeşte , dar voia ca fiica lui să fie fericită.

– Vrei zahăr sau lămâie ? se auzi Jessica precum un ecou.

– Zahăr , murmură el atent.

Cele două se aşezară ţinând spatele drept ca nişte doamne distinse. Regina Angliei turnă în ceşti. Ducesa dădu drumul unui cub de zahăr în ceaşca lui. Doar că nici ceaiul , nici zahărul nu existau în realitate.

– Nu bei , tati ?

– Oh !

Sub îndrumarea lor , ridică ceşcuţa la gură.

Observând purtarea lui Bree , ridică degetul mic. Amândouă fetele ţineau ceştile cu degetele ridicate. Sorbiră.

– Ai vrea un sandviş cu castraveţi ?

Nici aşa ceva nu exista pe masă. Ia-o în serios , Courtland , îşi reaminti , dar era îngrozitor de greu. Cele două păreau mai nebune decât nebunii de legat. Nici nu mai ţinea minte când se întâmplase ultima oară ca tensiunea muncii şi responsabilităţile să nu-i domine mintea. Nu avusese de ales. Aşa fusese pentru el viaţa de când împlinise paisprezece ani. Supravieţuirea era ca un război. Niciodată nu trebuie să fii atât de prost încât să te dai bătut - mai ales când trebuie să ai grijă şi de alţii.

Se trezi că gura începu să se contracte când ducesa , după a treia ceaşcă de ceai imaginară , se aplecă serios înainte şi-şi puse mâna pe genunchiul său.

– Nu poţi pleca încă. Avem un mic plan de distracţii pentru tine , murmură ducesa. Nu mai văzuse niciodată o femeie cu ochi atât de frumoşi.

– Regina ar vrea să asculţi o mică interpretare muzicală pe care a pregătit-o special pentru tine.

– Muzicală ? Jess nu era în stare să cânte nici " La mulţi ani" după note.

– Şi o să-ţi placă la nebunie , tati.

Ceva drept şi vechi stătea în colţul îndepărtat. Fiica lui îşi aruncă eşarfa peste umeri, se aşeză agitată în scăunelul de la pian şi atacă prompt clapele de fildeş îngălbenite. Sunetul ce se auzi când pianul neacordat fu atins de dibăcia neşcolită a fiicei lui, păru să-l ameninţe cu surzenia. Clapele scoteau sunete ascuţite. Erau apăsate simultan şi ţipau dezarmonic. Dacă Simon ar fi fost câine , ar fi lătrat.

În cele din urmă - dar nu foarte repede - pe Jess o obosi recviemul ei de neuitat , se opri din cântat şi ridică privirea. Ducesa sări în picioare, aplaudând zgomotos.

– Bravo ! Bravo !

Simon sări şi el în picioare , dar se pare că nu destul de repede , pentru că simţi în coaste împunsătura unui cot.

– Aruncă cu trandafiri , şopti ducesa.

– Să arunc...?

– Trandafiri , şuieră ea sălbatic.

Pur şi simplu nu mai suporta. Încercase. Era lucrul dracului să acuzi un tată că şi-ar neglija fiica fiindcă nu se juca cu ea , iar el îşi dăduse

toată silința să fie un bun cavaler sau conte sau sir - sau orice altceva era în imaginație sălbatică a Jessicăi.

Dar nu se putea abține. Își acoperi fața dar un prim chicot se observă. Un râs de neoprit urmă după chicot și la un moment dat râdea atât de tare că trebui să se sprijine de ceva.

Și , chiar lângă el se afla Bree.

Râsul lui Simon sunase minunat.

Bree se tot gândea la asta. Târându-și pantofii , se furișă pe scări până la etajul al treilea. Era miezul nopții , toată casa era cufundată în întuneric. Ca o pisică , închise și apoi încuie ușa micuței mansarde , înainte să aprindă lumina.

Pur și simplu nu-i venea să creadă cât de tare râsese Simon. Umerii i se relaxaseră. Chipul își pierduse asprimea și privirea aceea rigidă și controlată. Ochii îi reveniseră la viață cu un licăr periculos de sexy și fusese un scurt moment când îi prinsese umărul cu mâna. Ea își dăduse capul pe spate. Și el la fel. Îi privise gura...

Nerăbdătoare , Bree își scoase tricoul portocaliu și blugii. N-avea importanță cum se uitase la gura ei. Contase doar că Simon se

putuse detaşa de munca permanentă , reîncepuse să se bucure de viaţă , reîncepuse să aibă sentimente naturale - cel puţin faţă de Jessica.

Goală cu desăvârşire , traversă camera până la peretele cu dulapuri din podea până în tavan. Descoperise " turnul" ciudat al castelului cu trei zile în urmă şi o intrigase imediat. Nici o perdea nu era la ferestre , nici un covor nu încălzea podeaua rece şi nu era nici o mobilă într-o casă care era ticsită peste tot. Din curiozitate , începu să tragă de mânerele şi manetele de pe peretele cu dulapuri.

Un " mâner" masiv , spre surprinderea ei , scoase la iveală un pat dublu , rabatabil , în stil Murphy. Un altul scoase la iveală o noptieră cu veioză. Arhitectul casei avusese un excentric simţ al umorului dar chiar atunci Bree ştiu unde avea să doarmă. În fiecare seară , înainte să urce sus, totuşi încuia uşa de la cămăruţa unde dormise înainte şi avea grijă să desfacă mereu canapeaua. I se părea mai înţelept să-l lase pe Simon să creadă că ea dormea încă acolo. Ori micul ei truc reuşise , ori exerciţiul şi dieta la care-l supunea reuşiseră în mod miraculos. Nici un vizitator în miez de noapte n-o mai deranjase timp de trei nopţi.

Ăsta era un lucru bun , fiindcă inevitabil noaptea era obosită ca un câine. Căscând , trase patul. Jessica era o plimbăreaţă. Avea o imaginaţie nebună , o minte îndărătnică şi era încăpăţânată ca un ţap. Jess îi amintea lui Bree de cum era când era copil. Vag , îşi spuse să-i trimită zilnic mamei ei o duzină de trandafiri tot restul vieţii şi Doamne , tatăl ei... Din nefericire , singurul mod în care i-ar fi putut cere iertare fiindcă fusese un copil atât de rău era prin a-i dărui un nepot. Raoul conta pe unul care să-i aducă de două ori mai multe probleme.

Stinse lumina şi , pe întuneric , traversă camera până la fereastra dinspre nord. Zăvorul avea să scârţâie dacă nu era atentă. Dar era atentă. Era vânt în acea noapte , era o noapte sinistră. Aerul proaspăt îi atinse uşor trupul gol, făcându-i pielea de găină şi pompându-i sângele când tot ce-şi dorea ea era de fapt un somn bun.

Părea culmea ironiei că rezolvase problemele nocturne ale lui Simon , dar îşi stricase ei somnul. Se luptă cu insomnia până în zori.

Zilele erau şi mai rele. Jessica juca orice cât timp era activă. Cutreierau dealurile şi jucau tot felul de jocuri , dar pe Bree o apucase un fel de furtună şi se aventură în a curăţa întreaga casă.

Foamea era un lucru teribil. Nici nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise o casă. Orice casă. Nu un motel , nu o cameră închiriată temporar , ci un loc unde copiii să facă deranjuri îngrozitoare şi unde aromele să invadeze bucătăria - şi ferestrele să strălucească pentru că tu le-ai făcut să strălucească.

Toate astea îi lipseau.

Siguranţa şi spiritul de familie , chiar şi munca în casă şi cu siguranţă compania copiilor. Avea zeci de nepoate şi nepoţi şi veri. Întotdeauna îşi dorise un copil. Lumina lunii căzu pe pleoapele care deodată i se închiseră. În regulă. Îşi dorise întotdeaua o jumătate de duzină de copii.

Bineînţeles însă că viaţa nu e chiar aşa de simplă.

Tremurând tare acum , închise fereastra şi se urcă în pat. Cearşafurile erau reci , dar se cuibări cu genunchii la bărbie şi treptat se încălzi. Se gândi şi la copii , se gândi la o casă , la siguranţă şi la Jessica. Se gândi la canioanele bătute de vânturi ale ţinutului Badlands şi la istoria ţinutului pe care indienii Sioux îl numiseră " Maco Sica".

Şi , când se simţi destul de obosită , îşi lăsă

gândul să zboare din nou , doar un pic , la Simon.

Un pic tachinat , un pic intimidat , se purta deja mai bine cu Jess. Îndepărtează bărbatul de la lucru ; ţine-l sub papuc prin mâncare decentă, odihnă , exerciţiu şi fir-ar să fie , devine aproape uman. Din câte îşi dădea seama , Simon pur şi simplu se rătăcise în ţinutul acela al lui " ar trebui să" unde guvernau responsabilităţile vieţii.

Iar Bree era delirant de fericită că nu era implicată. De câte ori ajutase un suflet pierdut şi dăruise tot ce avea ? Şi apoi fusese înşelată , călcată în picioare , prostită , cu inima pierdută şi cu o înfăţişare deplorabilă.

Din fericire , cu Simon nu exista riscul ăsta. Semănau ca bufniţa cu ciocârlia şi amândoi ştiau asta. Se purta cu ea mai precaut decât cu sârma ghimpată. N-o atingea niciodată , nici nu încerca. În afară de jocul de şah , seară - pe care îl iniţiase ea ca să-i atragă atenţia de la lucru - în general , evita să fie în aceeaşi cameră cu ea.

Bree se simţea în siguranţă cu Simon , mai în siguranţă decât în preajma oricărui bărbat. Era un sentiment de securitate minunat , luxos , delicios.

În jurul orei două noaptea , auzi uşor cum se descuie uşa.

Capitolul 5

La început , Bree se gândi că sunetul cheii în uşă era doar în imaginaţia ei. Nu auzi nici o mişcare , nu auzi nici un sunet. Un grup de nori grei răspândi speranţa unei nopţi luminate de lună. În cameră era atât de întuneric că nu putea vedea decât straturi de umbre şi , Dumnezeule , era obosită. Se zvârcolise şi se întorsese de pe-o parte pe alta mai mult de o oră şi , de câte ori închidea ochii , îi veneau în minte tot felul de gânduri negre. Se asigură din nou că clinchetul cheii nu fusese decât în imaginaţie. La urma urmei , cum putea Simon s-o găsească ?

Dar o găsise. Una din umbre se mişcă. Zări o licărire de lumină - reflecţia părului lui lucios în fereastră - şi înainte să apuce să deschidă gura, şoldul lui adânci salteaua lângă ea. Prima dată fusese intrigată , a doua oară o deranjase ,

iar a treia oară - dacă avea ceva de spus - nu avea să se mai întâmple.

– Du-te înapoi în pat , Simon.

Celelalte dăţi o ascultase. Imediat. De data asta , se întinse şi mai aproape de ea. Ca şi când ar fi putut vedea pe întuneric, palmele îi alunecară pe fruntea ei. Degetele lungi şi reci îi apucară părul , apoi i-l studiară. Apăsă uşor cu degetul mare în dreptul tâmplelor care o ardeau din cauza durerii de cap şi care-i palpitau de somnul care nu mai venea.

Se simţea bine. Atât de bine încât , pentru o clipă , aproape că se dărui degetelor lui care o dezmierdau magic şi închise ochii. Aproape.

– Uite ce e , *cher* , asta este o *loufoque* , *zinzin* , *maboul.* Sau în orice altă limbă de pe pământul ăsta. Acum ridică-te , ieşi pe uşă şi du-te înapoi jos în patul tău.

Până acum instrucţiunile precise îi fuseseră de mare ajutor. În seara asta , nu făceau doi bani. Ca mângâierea unei adieri primăvăratice , degetul lui arătător îi atinse buzele , făcând-o să tacă. Degetele se întoarseră în părul ei şi începură să-i maseze fruntea. Freca şi masa , iar mişcările îi erau lente , uşoare şi liniştitoare.

Bree se gândi să-l trezească. Din punct de

vedere tehnic, lucrurile nu erau prea complicate, ea trebuind doar să-l zguduie zdravăn până se trezea , dar se temu să facă această alegere. Unul din motive îl constituia vechea superstiţie populară cum că nu trebuie să trezeşti niciodată un somnambul. Poate era o prostie, dar dacă era adevărat ? Dacă , trezindu-l , i-ar fi provocat o traumă profundă , cumplită , îngrozitoare ?

Şi mai exista cel de-al doilea motiv şi mai îngrijorător pentru care nu se hotărî să-l trezească. Nici măcar în prima noapte nu-i fusese frică de Simon somnambulul ; o tulburase , într-adevăr , dar era atât de lipsit de apărare , atât de blând , atât de vulnerabil. Îi era imposibil să creadă că el îi dorea răul.

Nu că se gândea că , treaz de-a binelea , i-ar fi făcut vreun rău... dar nu era prea sigură cum ar fi reacţionat dacă s-ar fi trezit în patul ei în toiul nopţii şi fără nimic pe el.

Îşi trase cearşaful cu mâna peste sâni , ceea ce de fapt o apăra de nici ea nu ştia ce. În seara asta , nu-l interesau sânii. Când termină masajul frunţii , îşi concentră toată atenţia pe clavicule şi umeri. Începu să strângă , să frământe , să-i maseze muşchii încordaţi de pe umărul drept , apoi de pe cel stâng.

Ea îi căută faţa umbrită , studiind-o din greu, nereuşind să înţeleagă *motivul* pentru care el făcea acest lucru. Oare el visa ? Oare despre asta era vorba la un somnambul - despre un vis ? Era ca un fel de necesitate ? Poate doar pe întuneric putea el să renunţe la mijlocele de apărare.

Dacă aşa stăteau lucrurile şi ea avea aceeaşi problemă. Simţea puterea mâinilor lui , vedea căldura din ochii lui , simţea cât de aproape era pe pieptul lui gol şi cald. Conştientizarea acestei laturi sexuale o înfioră şi făcu să-i fiarbă sângele în vene. Nici unul din iubiţii ei n-o făcuse să simtă această insuportabilă intimitate. Nici un bărbat n-o făcuse vreodată să se simtă atât de... tensionată.

– Ce ai spune , spuse ea disperată , dacă te duc la tine în pat ? Ţi-ar plăcea ? Ai încerca să-ţi aminteşti că aceasta sunt *eu*, Simon ? Cred că dacă ţi-ai face un clasament de vreo zece femei, nici măcar n-aş fi pe listă. Doar dacă ne apropiem unul de celălalt şi începem să ne zbârlim cu două pisici înfuriate.

El îi puse iar degetul pe buze. De data asta , vârful degetului îi încreţi cuta buzei de jos , apoi trase vârful celei de sus. Era o atingere de dragoste. Erotică , senzuală şi destul de clară.

Voia ca ea să tacă din gură.

Bree închise ochii , rugându-se să audă un răspuns miraculos. Simon se mulţumea pur şi simplu cu masajul. Îi masă braţele , apoi antebraţele , apoi mâinile. Nu-i mai făcuse nimeni masaj. El îi atinse palma , o trase uşor de degete , roti încheietura. Nu se oprea şi asta o făcea să-şi simtă mâinile... grele. Înainte să termine , o făcu să-şi simtă tot trupul languros , înfiorător. Nu-şi dăduse seama că nu mai era acoperită cu cearşaful.

Când el terminase , ajunsese deja cu şoldurile mai sus pe saltea astfel încât spatele îi era proptit de căpătâiul patului. Înainte ca ea să-i ghicească intenţia , el îşi băgă mâinile pe sub braţele ei ca s-o ridice. Pentru o clipă , o fracţiune de secundă, vârfurile degetelor îi atinseră părţile laterale ale sânilor , dar fusese ceva întâmplător.

Îi aşeză obrazul pe pieptul lui. Îşi încolăci braţul pe după coaste. Apoi o aşeză şi-i trase cearşaful şi cuvertura până la gât.

Ea aşteptă să-i audă bătăile inimii şi avu impresia că asta era şi tot ce-şi dorea el. Nici un sărut , nici o îmbrăţişare. Voia doar să scoată o femeie din minţi , să o facă să se simtă dezmierdată şi iubită , s-o excite până la orgasm... şi

apoi să adoarmă. Stând în sezut. Ţinând-o în braţe.

Bree sări în sus. Blând dar ferm , braţul lui o reţinu. Ea ridică încet capul. El se opri cu palma şi-i reaşeză capul pe piept. Nevoind să pară proastă , Bree ridică genunchiul. El scoase un sunet - primul pe care îl scotea ca somnambul - un chicotit gros, din gât , şoptit. Ea nu prea avea ce să facă cu un genunchi înfăşurat în cearşaf.

– La naiba , Simon. Nu poţi să-mi faci aşa ceva !

El o sărută pe creştet , calmând-o, liniştind-o. Nu voia să-i dea drumul încă. Era o senzaţie cumplită. Ca şi când el ar fi ştiut că se simţea tulburată , ştia cât de singură se simţea în noaptea asta , cât de mult se foise în pat din cauză că acesta era gol şi din cauza nopţii însingurate.

Dar Simon nu avea de unde să ştie toate astea.

Nu ştia nimic despre toate astea. Totuşi era aici. Şi o ţinea în braţe. Părul de pe piept o gâdila pe obraz. Inima avea un tictac ritmat , chiar sub urechea ei. Şi , cu timpul , nemaiputând să se abţină , adormi.

La şase dimineaţa , locul de lângă ea era gol. Nimic nu se clintea în casă , nici măcar praful , iar aerul se cam răcise. Era o vreme numai bună de dormit , iar Bree nu se mai odihnise cum trebuie de când venise în Badlands. Îşi spuse să termine cu prostiile şi să închidă ochii , dar nu putea. Era prea ocupată să-şi roadă o unghie şi să se uite urât la punctele din tavan.

Mi-ai făcut-o , Courtland şi nu-mi place , îşi spuse.

Era clar că , dacă zăcea în pat , nu ajungea nicăieri.

Ţâfnoasă , morocănoasă , nervoasă se dădu jos din pat şi-şi trase pe ea blugii şi un tricou cu mâneci lungi. Împleticindu-se , coborî desculţă cele două şiruri de trepte cu un singur gând în minte. Orice bărbat sau bestie care ar fi îndrăznit să-i iasă în drum , avea să se confrunte cu o adevărată violenţă.

Din nefericire , la jumătatea drumului spre bucătărie îşi dădu seama că aceasta era deja ocupată.

Simon nu aprinsese nici o lumină. Camera era întunecată , estompată , luminată vag doar de zorii zilei , dar îşi dădu seama că nici el nu se aştepta s-o aibă drept companie. Nici nu se

pieptănase. Avea pe el nişte pantaloni de catifea, fără pantofi , fără cămaşă şi bărbia îi era nerasă. Arăta ca un bărbat care tocmai coborâse din patul unei femei în care făcuse sex îndrăcit toată noaptea.

Nu de mult *chiar* se dăduse jos din patul unei femei , se gândi Bree nervoasă. Din patul ei. Doar că nu o sedusese ; îi făcuse un masaj şi tot nu înţelegea ce-l determinase s-o caute la miezul nopţii. Voia companie ? Dar Simon arăta bine , era inteligent şi bogat. Ar fi putut să-şi aducă un cârd de femei dacă voia companie. Femei drăguţe , active , formale care să ţină prelegeri ca şi el - nu ţigănci din neamul Cajun - totuşi Bree nu putea trece peste sentimentul instinctiv că el avea nevoie de ea. Sau de altcineva. Atât de tare , încât nopţile îi erau chinuite de o profundă singurătate sufletească.

Avea obiceiul prost de a se îndrăgosti de bărbaţii care aveau nevoie de ea , dar cel puţin toţi erau conştienţi. De data asta era ridicol. Singura soluţie era să-şi facă bagajele , dar , deodată, i se rupse firul gândurilor. Simon ţinea în mâna dreaptă un ibric de cafea demodat şi o lingură pentru măsurat în cealaltă mână.

Nu-şi dăduse seama de prezenţa ei decât

când ea îi luă obiectele din mână. Fără îndoială, avea de-a face cu formidabilul domn Courtland în locul vizitatorului nocturn cu sânge înfierbântat. Umerii ei deveniră rigizi ca şi când ar fi vrut să se apere. Ochii întunecaţi , în care se putea citi osteleala , reveniră la viaţă.

– Sunt perfect în stare să fac o cafea.

– Ştiu. Ţi-am gustat infuzia aia , *cher*. Poate că tu ai vrea să-ţi crească păr pe piept , dar eu nu.

Dumnezeule. El schiţă un zâmbet. Probabil nu ştia că şi cel mai mic zâmbet îl transforma dintr-un peşte îngheţat într-o fiinţă umană , dar lui Bree nu-i păsa de asta.

– Vrei să te ajut ?

Ajutor ? Dacă Simon ar fi vrut s-o ajute , ar fi putut să-i trântească uşa în faţă şi s-o lase să plece mai departe pe furtună acum o săptămână. Dar mai mult decât atât , insistă s-o ajute. Dar ea chiar nu avea nevoie să-i vadă de aproape pieptul gol. Stătuse deja culcată pe pieptul neted , suplu, fusese gâdilată de părul blond , îi cunoştea mirosul cald , adormitor al pielii. Se simţea destul de umilită , vinovată , jenată.

– Trebuie să-ţi vorbesc , îl anunţă sec.

– Înainte de cafea? Tonul lui sună înfricoşat.

Nu găsi nici un răspuns. În clipa aia , era în stare să omoare pentru nişte cafea. Avea impresia că durează o veşnicie până fierbe cafeaua.

Amândoi stăteau la geam în picioare , privind zorii şi culorile pastelate de la orizont. El n-o privea , nu vorbea , dar căsca într-una , ceea ce-l făcea să privească cu ochii pe jumătate deschişi.

Bree nu zâmbi , dar , aproape fără să vrea , simţi cum starea aceea neplăcută i se schimbă. Căscatul îl făcea să pară uman şi ea nu putea nega că liniştea dintre ei era groaznic de neprietenoasă.

Când ibricul termină de filtrat cafeaua , amândoi reacţionară ca doi dependenţi de cofeină. Simon scoase două căni. Ea turnă. Amândoi , în acelaşi timp , sorbiră lacom din fiertura neagră şi caldă , înghiţiră şi deliberat sorbiră a doua oară cu riscul de a-şi frige limba. Ochii li se întâlniră într-un gest de profundă apreciere reciprocă a cafelei. Bree îşi mută imediat privirea. Dorinţa din ochii ei era reală , dar ea fu surprinzător de conştientă că dorinţa nu se referea numai la cafea.

Era destul de grav că se simţea atrasă de un iubit fantomă , dar cel puţin ştia că el ,

Courland , n-o putea suferi. Tăcerea lui o demonstra.

– Trebuie să plec , Simon, Cât mai repede şi de preferat azi.*Trebuie* că ai localizat-o pe mama Jessicăi până acum nu ?

– Da. Este în Oregon.

– În Oregon ?

– În Oregon

Simon se aruncă în scaunul de căpitan din capul mesei.

– Liz a telefonat ieri. Se pare că a închiriat o casă de vacanţă pe coastă. Ceva rustic. Şi- fără telefon.

Detaliile nu o interesau pe Bree. Se lăsă pe un scaun şi-şi ridică genunchii.

– Şi cum rămâne cu Jessica ? !

– După cum spunea Liz , fiica noastră îmi aparţine. Nu definitiv , dar acum cu siguranţă.

Îi privi insistent panglica de mătase din păr , gura mică şi roşie , ca şi când , privind-o , s-ar fi trezit din somnolenţă. Cu repeziciune apucă din nou cana.

– Nu că ar fi prima dată când stau cu Jess , dar până acum a fost întotdeuna vorba de momente de scurtă durată - zile organizate , weekend-uri planificate. Liz pretinde că totuşi ,

actele de despărţire , greva foamei şi toate prostiile Jessicăi dispar atunci când e cu mine. Prin urmare , ea crede că cel mai bine pentru Jess este să stea aici. A spus că mai vorbim peste trei săptămâni.

– Trei săptămâni ? ţipă Bree. Dacă ştiai de ieri , de ce nu mi-ai spus nimic ?

– Ţi-aş fi spus - îi aruncă o privire seacă peste marginea cănii de cafea - dar a fost petrecerea cu ceaiul. Am văzut cum te jucai cu fiica mea. Am văzut că eu nu o făceam şi niciodată nu am ştiut cum să mă joc cu ea. Şi m-am gândit că poate te conving să mai rămâi un timp.

Vechiul şiretlic , gândi Bree deprimată. N-avea de gând să se roage de ea. N-avea de gând să-i amintească că acea casă avea să fie " umplută" de instalatori şi electricieni şi colecţionari de muzeu interesaţi de dinozauri şi numai Dumnezeu ştia cum avea să se descurce cu Jess.

Intenţiona doar s-o privească cu ochii aceia obosiţi , întunecaţi dar frumoşi.

Simon avea nevoie de ajutor. Pentru fiica lui, pentru această minunată casă veche şi , chiar dacă nu ştia , pentru nopţile lui. Nu îl deranja în

ce pat dormea ; Bree începu să-şi facă griji pentru el dintr-un cu totul alt motiv. Dacă avea să cadă pe scări? Dacă avea să hoinărească pe afară şi să se trezească rătăcit pe undeva ?

Ar trebui să observi că a supravieţuit fără tine toţi anii ăştia, Reynaud. Nu ai să te implici nici un pic mai mult şi cu asta , basta.

Faptul că-şi călcase pe mândrie şi o rugase să stea o emoţiona totuşi.

În timpul zilei , reuşiseră să se suporte unul pe altul când fusese vorba de Jessica. Simon nu părea să-şi facă griji că ea avea să-i " contamineze" fiica , dar Bree era destul de sigură că personal o considera o pierde-vară ireproşabilă, neglijentă ca o gâscă şi de două ori mai într-o ureche. Şi , sincer vorbind , ştia că ar fi făcut orice , ar fi dansat chiar goală pe masă , numai ca să-i întărească lui părerea.

La dracu' , o femeie nu putea să fie drăguţă tot timpul şi era atât de amuzant să-l enerveze.

Nervoasă , izbi cu cotul în genunchiul îndoit. Nici un bărbat nu merita atâtea necazuri. Problema nu era nici pe jumătate din cât de complicată era soluţia. De fapt , Courtland nu avea nevoie de ea ; cu siguranţă nu o voia şi , dacă ea s-ar fi implicat mai mult , o singură

persoană ar fi avut de suferit. Şi nu el. Ea jurase, cu un an în urmă , să nu se mai arunce niciodată într-o relaţie unilaterală. Cine avea nevoie de bucluc ?

– Am putea spune că este ca o slujbă , sugeră el.

– Nu vreau şi nici nu am nevoie de o slujbă.

– Sunt mai mult decât dispus să te plătesc.

– Ah , lasă naibii tâmpiţii tăi de bani , Simon. Ţi-am mai spus că nu-i vreau , spuse supărată.

Îi aruncă o asemenea privire de parcă ar fi vrut s-o surprindă cu pupilele dilatate. Aparent , Simon era înconjurat de oameni care erau stimulaţi uşor de un carnet de cecuri. Bree se considera o tipă destul de lacomă , dar ceea ce-şi dorea ea cu adevărat nu erau banii - lucru pe care Courtland nu avea cum să-l înţeleagă. Îşi legăna picioarele desculţe deasupra scaunului , dorindu-şi să nu intre în vreo încurcătură.

– Spune-mi câte ceva despre fosta ta nevastă.

– Fosta mea nevastă ? Ce Dumnezeu are de-a face Liz cu şederea ta aici ?

– N-am spus că are vreo legătură cu şederea mea aici. Mi se pare doar...

Într-una din zilele astea avea să-şi taie limba asta repezită.

– Mi se pare doar... neobişnuit... felul în care vorbeşti despre ea.

– Neobişnuit ? Cum adică ?

– Pentru că vorbeşti prietenos. Pentru că e clar că-i respecţi părerea despre Jess. Dacă între voi doi există vreo tensiune , cu siguranţă fiica ta nu are cum să-şi dea seama. Cei mai mulţi dintre oamenii divorţaţi vorbesc despre fostul sau fosta ca şi când rănile despărţirii ar fi încă vii. Nu că ar fi treaba mea , spuse Bree grăbită.

Simon ridică din sprâncene.

– Asta nu te-a oprit niciodată.

– Poftim ?

– Sunt sigur că există şi alţi oameni la fel de curioşi ca şi tine. Doar că eu nu am întâlnit pe nimeni în partea asta , în Saint-Louis. Aşa , fără să-ţi pese... în cazul tău , cred că te-ai uita şi într-un WC încuiat. Liz şi cu mine am avut o căsnicie prietenoasă şi un divorţ în termeni şi mai prietenoşi. Am terminat povestea.

Deci învaţă cum să mă tachineze , gândi ea pe ascuns. Era singurul lucru pe care îl învăţase de la ea şi acum îl folosea împotriva ei. Interesul pentru oameni nu era acelaşi lucru cu a-ţi băga

nasul unde nu-ţi fierbe oala. Putea să renunţe la un subiect de discuţie cât ai bate din palme. Câteodată.

– Ei , hai , Courtland. Dacă v-aţi fi înţeles chiar atât de bine aţi fi fost căsătoriţi încă.

Pentru o clipă o măsură din ochi , gânditor , studiind problema.

– Noi doi , Bree , avem păreri diferite despre ceea ce înseamnă o căsnicie. Am cunoscut-o pe Liz când îşi pierduse ambii părinţi într-un accident de maşină. Era o perioadă grea pentru ea... şi eu eram acolo. Pentru un timp , aşa a mers căsnicia noastră - ea se afla într-un moment când avea nevoie de protecţie şi stabilitate. Dar a venit clipa , cum se spune , când ea nu a mai avut nevoie de mine.

Parcă ar fi citit totul de undeva - vorbea despre fapte , dar nu simţea nimic - şi continua în acelaşi fel.

– Am mai dus-o aşa un an pentru Jessica , dar a fost o prostie. Liz voia să se termine şi eu ştiam şi până la urmă între noi ajunsese un fel de război rece - ceea ce nu era bine pentru Jess. Nu ştiu cum se descurcă alţii cu un divorţ , dar, din punctul meu de vedere , nu există scuze - niciodată - pentru vreun scenariu unde la mijloc

este prins un copil. Nu sunt de acord cu toate lucrurile pe care le face fosta mea soţie - este prea sentimentală , exagerează mereu , o lasă pe Jessica s-o tragă pe sfoară. Dar o adoră pe Jess , aşa că-mi ţin gura închisă şi încerc s-o suport de câte ori pot. Acum mai este ceva ce vrei să ştii ?

Bree înţelese că el voia s-o lase baltă , dar avea impresia că este la ultima secvenţă dintr-un film şi că pierde partea cea mai importantă. Se însurase cu Liz pentru că aşa dorise sau pentru că ea avea nevoie de el ? Nu se simţise lovit în orgoliu când ea voise să se despartă ? Îşi dădea oare seama cât de rari sunt bărbaţii care fac un sacrificiu pentru a nu-şi face copilul să sufere ?

Îşi spuse că ar fi bine să renunţe , dar mai puse o ultimă şi scurtă întrebare

– Ai iubit-o ?

Răspunsul lui veni direct , cinstit şi plat ca o incantaţie monotonă

– Am ţinut la ea. Dar dragoste nu a fost.

– Niciodată ?

– Nu. Ochii lui aveau o expresie rece. Liz ar fi prima care ţi-ar spune că nu sunt un bărbat pasional. Şi nici sentimental. Acum am terminat cu întrebările , Reynaud ?

El nu clipi deloc. Bree se aştepta ca el să

intimideze pe oricine cu ochii aceia duri şi cu tonul sarcastic. Ea nu era intimidată dar deodată înţelese de ce el fusese de acord cu această conversaţie. De fapt o avertiza : *Ăsta sunt eu. Domnul Nesentimental şi Rece. Nu sunt un bărbat care să poată face o femeie fericită - nici măcar în pat.*

Bree îi pusese o groază de porecle , dar acum era pentru prima dată când avea motive să se îndoiască de inteligenţa lui. Bineînţeles , la prima vedere , îl etichetase ca pe un peşte rece. Nu putea nega că nu se descurca destul de bine în exprimarea sentimentelor.

Dar amantul din Simon ieşea la iveală noaptea. Vizitatorul ei de la miezul nopţii avea pasiune şi emoţie de dăruit. Nu profitase niciodată , dar , cu fiecare ocazie , înţelesese nevoia ei şi apoi răspunsese cu sensibilitate şi tandreţe irezistibilă. Făcea o femeie să se simtă în siguranţă... ca şi când ar fi ştiut ce are de făcut pentru a avea grijă de ea. Şi făcea o femeie să se simtă în pericol... pentru că dorinţa din Simon era atât de reală - o dorinţă masculină enormă , îndrăzneaţă de a atinge , de a ajunge la ceva , de a îmbrăţişa. De a iubi.

Cum a putut crede prosteşte că era un om

rece ? Bree simţea că se înfioară toată chiar şi atunci când îşi imagina cum ar fi dacă el ar fi treaz şi dezlănţuit în pat.

Şi la fel de repede cum ieşi acest gând la suprafaţă , ea privi în jos la zaţul de cafea din cană. Ceva nu era în regulă pentru că distincţia dintre Simon din timpul zilei şi Simon din timpul nopţii devenea din ce în ce mai vagă. În ambele cazuri , îşi aducea aminte de un stup de viespi pe care îl găsise într-o pădure pe vremea când era copil. Ispita mierii dulci şi din belşug se dovedise a-i aduce o nenorocire şi , după cum era de aşteptat , sfârşi prin a fi înţepată. Foarte rău.

– N-ai spus deloc , reluă Simon , de ce trebuie să pleci aşa de repede.

– Pur şi simplu trebuie.

– Pari sigură de asta.

– Foarte sigură. Coborî de pe scaun , simţind nevoia de mişcare , de acţiune. Cana de cafea i se golise , aşa că se duse să aducă ibricul.

– Într-un fel , mi s-a părut că ţi-a plăcut să stai aici. Ochii îi coborâră pe gâtul ei , zăbovind pe porţiunea goală de deasupra tricoului. Tocmai am observat că nu mai porţi lănţişorul pe care îl purtai de obicei. O privi pe deasupra cănii cu cafea , murmură ceva în franceză şi apoi şterse

cu spălătorul cafeaua pe care o vărsase. Mi-a spus Jessica despre lănţişor. Spunea că este un talisman pe care tu îl numeşti ceva de genul *meron*.

– *Maron* , îl corectă ea automat.

– Mă rog , *maron*.

Îşi roti cu grijă limba pentru a pronunţa corect.

– I-am spus lui Jess o poveste populară despre aceşti mici sâmburi care plutesc pe ape. Spunea că *maron* înseamnă pierdut. Că aceşti Cajuni cred că există un suflet rătăcit care trăieşte în sâmbure , de aceea superstiţioşii poartă un maron. Este felul lor de a fi siguri că un suflet rătăcit ajunge întotdeauna acasă. Nu eşti deloc superstiţioasă , Bree., nu ?

– Pentru numele lui Dumnezeu , am ajuns în secolul douăzeci. Normal că nu sunt superstiţioasă , spuse ea nervoasă.

– Hm.

Sorbi cu buzele cafeaua fierbinte din cană. Apoi înghiţi.

– Totuşi , lanţul pare a fi un talisman curios pentru o femeie care nu are un cămin şi care nici măcar nu-şi doreşte unul. Ar fi posibil să vrei să te stabileşti undeva pentru o vreme. Odihneşte-te

puţin , mai gândeşte-te la ce vrei cu adevărat. Deşi sunt sigur că eşti foarte fericită să trăieşti aşa , călătorind...

Dacă i-ar mai fi criticat o singură dată stilul de viaţă , probabil că avea de gând să-l strângă de gât. Mai mult , o apucă deodată mâncărimea şi frământarea. Simon nu făcuse atâţia bani fiind un prost. Nu se pricepea să ţină companie altora, dar asta nu însemna că nu putea să simtă nimic. Îşi dăduse seama că ea avea nevoie de o pauză; înţelesese cât de mult îşi dorea ea un cămin. Ghicise chiar că era jenant de suspicioasă cu orice semn prevestitor.

Ştia destule despre ea cât să o facă să-i fie sincer teamă. Îi păsa deja prea mult , ştia deja că un compilator n-ar avea şanse de izbândă într-o relaţie cu Simon.

Courtland era un om complex , cu sentimente clare , adânc înrădăcinate , care rătăceau prin formidabilul lui inconştient. Totuşi , formidabil nu însemna întotdeauna şi mare. Bree continua să aibă senzaţia că o groază de pantaloni s-ar alinia în şir doar dacă ar fi avut femeia potrivită care să-l ţină ocupat - şi foarte obosit - în pat. Dacă ar fi fost ocupat , Simon n-ar fi avut timp să umble somnambul. Femeii potrivite nu i-ar trebui

mult să-i scoată la suprafaţă sentimentele fiindcă , fir-ar să fie , pasiunea era doar un strat disponibil aflat imediat sub suprafaţă.

Femeia potrivită , bineînţeles , era o frază foarte importantă. Bree ştia că ea nu era aşa. El era un *gros chien*. Iar ea era o ţigancă cu mare experienţă în dureri de inimă.

Să plece era singura soluţie raţională , se hotărî şi se răsuci pentru a-i spune cu fermitate acest lucru , când o zări pe Jessica în uşă.

Copila îşi prinsese părul încurcat cu un pieptene din carapace de broască ţestoasă. Avea o cămaşă roşie şi pantaloni sport portocalii. Şosetele galbene lăsate în jos îi completau ţinuta, dar nu şi machiajul. În spatele ochelarilor cu rame albastre avea rimel din belşug şi fard verde şi găsise pe undeva nişte cercei cu clipsuri atârnători - ceva vechi cu ştrasuri - care se potriveau ciudat unei ţinute de stradă.

– Bună , tati. Bună , Bree. Ce avem la micul dejun ?

Privirea ştrengăriţei o făcu pe Bree să chicotească fără să vrea , dar tatăl ei nu avu aceeaşi reacţie: Machiajul , cerceii , aranjamentul coloristic - Simon îşi măsură fiica cu privirea şi apoi îi aruncă lui Bree o privire înnebunită.

Autoritatea omului de afaceri , aura aceea de control , tărie şi sânge rece dispăruseră. Cerceii cu pietre false nu păreau rezonabili minţii lui Simon. Avea o privire disperată. Parcă spunea " ce ar trebui să fac ? Pentru numele lui Dumnezeu , ajută-mă".

Bree simţi cum i se înfirbântă mâinile , ca şi când cineva îi leagă încheieturile cu nişte cătuşe emoţionale.

Era clar că va pleca.

Curând.

Dar , poate , nu va pleca chiar aşa de repede. Simon o iubea pe Jess. Se simţea răspunzător pentru ea. Era de presupus că şi-ar fi dat viaţa pentru drăcuşorul de patru ani... dar se părea că nimeni nu-i spusese că avea simplul drept de a se bucura de fiica lui.

Capitolul 6

Pe ecranul computerului era un desen inginereşç complicat - un proiect al unui sistem mecanizat pentru un depozit de mărfuri. Chiar înainte de a cere acest contract cu Boston , Simon cunoştea sistemul. Îl mai instalase în alte trei companii dar , de data asta, unul din inginerii lor dorea o modificare de design. Ideea era bună, dar creştea preţul lucrării cu şaptezeci de mii de dolari.

Simon nu se mulţumise niciodată cu mai puţin şi nici acum nu avea de gând s-o facă. Folosind grafica pe computer , încercă alternativele şi apoi le testă matematic pentru a introduce modificarea ieftin. Nimic nu ieşea. Erau răspunsuri ; singura problemă era să le găsească până joia viitoare. Nu era singurul consultant în inginerie care cerea acest contract.

Mai mult chiar decât îşi dorea contractul , voia să-l facă bine, dar îi fusese imposibil să se concentreze în ultima săptămână. Într-o cameră îndepărtată , scările mobile scârţâiau pe podeaua de lemn. Ciocanele loveau neîncetat prin casă. Se auzeau voci şi paşi şi la fel răsună deodată o voce lângă el

– Bree mi-a spus să-ţi zic să închizi computerul , tati.

– Nu pot acum , iubito , murmură el. Era un contract de milioane , iar el era vârât într-un ţinut de coioţi şi câini de preerie.

– A spus că trebuie să-l închizi. A spus că tipul trebuie să taie sucul.

– Să taie... sucul ?

Când Jessica vorbea despre suc se referea de obicei la băuturi, mere şi portocale. Îi trebui o secundă să înţeleagă că Bree o învăţase pe fiica lui un mod complicat de a-i spune că avea să se întrerupă curentul.

Salvă rapid materialul şi ieşi din program. Închise computerul. În spatele lui , degete lipicioase i se încolăciseră în jurul gâtului într-o strângere afectuoasă.

– Hei , mormăi el. Cu asta câştigă un sărut pe obraz. Un sărut lipicios din cauza gemului.

Înainte să apară Bree , fiica lui nu ştia ce înseamnă ordine sau control. Acum ştia şi mai puţin.

Strânsoarea de pe gâtul lui nu slăbi decât când îşi înfipse un deget în şoldurile durdulii. Jessica îi dădu drumul chicotind... sunet ce avu un curios efect liniştitor asupra nervilor lui încordaţi.

Se lăsă pe mâna unui impuls neobişnuit şi-şi ridică fiica sus în braţe. Ca răspuns , Jess chicoti şi mai tare şi Simon auzi în silă , în mintea lui , vocea tărăgănată a lui Bree. *Uită de ordine şi control. Ea vrea să fie alintată. Vrea să fie îmbrăţişată. Vrea să te rostogoleşti pe podea cu ea.*

Dacă ar fi avut de gând să asculte un sfat - ceea ce niciodată nu făcea cum trebuie - n-avea de gând să se încreadă în judecata unei vagaboande şomere cu ochi albaştri. În ceea ce o privea pe fiica lui , Bree avea totuşi întotdeauna dreptate. Greutatea din braţele lui, mirosul , hainele murdare de gem ale fetiţei de patru ani - era greu de imaginat ceva care să te facă să te simţi atât de bine.

Înainte , Simon păstrase oarecare rezerve faţă de fiica lui. Aşa crezuse că e bine. Jess

reprezenta o responsabilitate pretenţioasă şi îngrozitoare. Liz nu putea să definească disciplina nici dacă se uita în dicţionar , aşa că el considerase că aşa trebuia să se poarte cu fiica lui. Mai mult decât atât , nu se pricepea să se apropie de oameni. La naiba , era păcătos în privinţa asta şi , din ziua în care ea se născuse , se simţise inapt să fie un tată bun. E un copil , idiotule , îi tot spunea Bree. Iubeşte-o. E chiar aşa complicat ?

– Unde mergem ?

– La cea mai apropiată chiuvetă , ca să te speli pe faţă şi pe mâini.

– Nu pot , răspunse Jessica serioasă.

– Îţi spun eu că ai să poţi.

– Nu pot , tati. Serios. Nu curge apa.

Se opri în mijlocul bucătăriei. Nu era apă , nu era curent , vreo treizeci de oameni alergau de colo-colo făcând zgomot şi mizerie prin toată casa - dacă mai avea o săptămână ca asta , îşi ieşea din minţi.

O aşeză pe Jess pe tejgheaua barului , cu picioarele atârnându-i. Întinse mâna după o cutie cu şerveţele. Progresul echipei de muncitori îi mulţumea. Într-o săptămână , totul avea să fie gata Un nou acoperiş , altă instalaţie electrică,

alt cuptor, altă izolare termică şi înăuntrul casei totul va fi vopsit şi reparat. Dezordinea era înfiorătoare , dar se rezolva mai rapid şi era mai eficient să facă totul deodată decât s-o lungească.

Din punct de vedere tehnic , totul mergea bine , dar erau câteva defecţiuni neaşteptate pe care el nu le prevăzuse. Una dintre ele era Jess, care era aproape la fel de înnebunită după această monstruozitate în stil gotic ca şi Bree. De câte ori vorbea despre vânzarea casei , cele două îl priveau ca şi când ar fi fost un maimuţoi.

Apoi era echipa. Centrul local de forţă de muncă era în majoritate alcătuit din cowboy. Băieţii erau buni - din câte ştia Simon , oricine creştea la o fermă era un om care se pricepe la toate. Îi plătea foarte bine , iar calitatea lucrărilor le dovedea abilităţile. Problema era legată de sex. Echipa era alcătuită numai din bărbaţi , ceea ce lui Bree i se părea perfect , gândi el pe ascuns.

Băieţii ţineau cu toţii la ea. Oriunde-şi arunca privirea , Simon vedea un tinerel încercând să flirteze cu ea sau vreun moşneguţ care se străduia s-o facă să râdă. În afară de clipele când era plecată pe undeva cu Jessica , era în toiul activităţii , mişcându-şi repede

picioarele slăbănoage , aducând bărbaţilor sandvişuri sau unelte pe care le târa după ea , ghicind pe unde avea cineva nevoie de o mână de ajutor.

Simon înţelesese de la început că ea nu-şi dădea seama ce se întâmpla. Îşi imagina că toţi sunt " prietenoşi". Cum putea o femeie să călătorească prin toată ţara şi să rămână atât de naivă , el nu putea înţelege. Jumătate din acei căţeluşi salivau după ea şi ăsta era un ţinut de jefuitori. Se părea că ea nu înţelege ce efect avea asupra unui bărbat vorbirea ei tărăgănată , ochii leneşi şi coapsele care-i foşneau.

– N-o să reuşeşti , tati , spuse Jessica cu răbdare.

Era la al cincilea şerveţel , dar toată hârtia uscată care era pe terminate nu făcea decât să împrăştie gemul lipicios.

– Ce *este* chestia asta ?

– Ridichi.

– Ridichiile nu sunt lipicioase.

– Trebuie să fie. N-am mâncat deloc din prăjiturile alea albe cu gem în ele , spuse Jessica cu sinceritate.

O aşeză pe micuţa pe podea , ştiind că era ocazia ideală ca să-i ţină un discurs despre

adevăr , încredere şi integritate , dar pe moment era prea zăpăcit.

– Scumpo , unde este Bree ? întrebă întâmplător.

– Cu tipul ăla.

– Ce tip ?

– Tipul care taie sucul.

Jessica fugi ca să scape. Simon mai rămase un minut încercând să-şi şteargă gemul scârbos de pe degete şi apoi , imediat , adună toate şerveţelele. Avea o mie de lucruri de făcut. Sus, izolase o cameră în care erau colecţiile lui Fee ; le terminase , dar nu complet , pe toate. Putea să-i verifice pe lucrătorii care reparau acoperişul, să vadă cât mai progresează vopsitorii la parter şi securitatea întregii instalaţii electrice era , desigur , altă problemă. Simon studie lista priorităţilor şi ajunse la o concluzie evidentă.

Electricitatea era mai importantă decât orice. Tabloul de siguranţă era în centrala termică. Înainte să dea colţul , auzi voci.

– Ţine-o aşa , Bree , vrei ?

– Sigur. Aşa e mai bine ?

Scoasă din funcţiune , centrala termică era întunecată şi plină de umbre. Maşina de spălat, plină de zgârieturi şi uscătorul erau băgate

într-un colţ. Masa de lucru arăta ca o lespede preistorică din lemn , în contrast cu ţevile strălucitoare ale furnalului nou instalat. Decorul nu-l interesa pe Simon. Toată atenţia îi era îndreptată spre cele două corpuri alipite , ridicate până la tabloul electric.

Ajunsese să-l cunoască pe Tom. Era bine. Băiatul nu numai că avea licenţă în electricitate dar avea experienţa practică de a munci alături de tatăl lui de când era puşti. Din punct de vedere fizic , era înalt şi blond , avea un zâmbet timid , uşor şi mergea în salturi , plin de îngâmfare. Simon îşi imagină că era prea tânăr ca să se bărbierească. Nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Şi n-avea să ajungă la treizeci de ani pentru că o să moară dacă nu o lăsa în pace pe Bree.

Bree avea umerii apropiaţi , ţinând farul proiector astfel încât Tom să poată testa fiecare circuit. Stătea pe vârfuri , încercând să ţină cu grijă lumina. Simon nu-l putea învinui pe băiat că-şi neglijează lucrul , dar ochii îi erau mai al dracului de ocupaţi decât mâinile.

– Cu siguranţă nu eşti de pe aici cu accentul ăsta.

– Sunt din Louisiana.

— Serios ? Bayou şi magnolii şi toate celelalte ?

— Toate celelalte.

— Bănuiesc că nu prea-ţi place să dansezi.

Ea râse din nou.

— E ca şi când ai întreba dacă e soare în inimi.

— Vorbesc de o clădire pentru dans acum , nu ceva modern. Comunitatea o aranjează - un mic ring de dans , un pic de rock...

Simon tuşi şi-i întrerupse jovial.

— Trebuia să-mi spui dacă aveai nevoie de ajutor , Tom. Amândouă perechile de ochi se îndreptară spre el. Nu o privi deloc pe Bree , dar îi luă cu blândeţe lanterna din mână şi o îndreptă spre tabloul cu siguranţe.

— Îmi imaginez că putem termina destul de repede. Mă pricep şi eu la electricitate. După cum spuneam , trebuia să vii la mine dacă aveai nevoie de ajutor.

Doar atât spuse. Nimic amuzant , nimic ciudat. Nimic care s-o facă pe Bree să râdă.

Simon presupuse că la cină vor mânca sandvişuri cu brânză. Fără curent şi apă o jumătate de zi , nu-şi imagina cum ar fi putut ea să gătească.

Bree îi sugerase voioasă că viaţa lui nu depindea nici pe departe de dispozitivele electronice şi , plină de vervă , realizase o cină care îndemna şi un călugăr să renunţe la post. Pâinea ieşi din vatră şi la fel cartofii cu sos de mentă. Friptura înnegrită de piper fusese prăjită pe un grătar pe care îl amenajase afară.

Cărbunii erau încă roşietici. Pe la ora şapte, temperatura tocmai începuse să scadă , iar cerul mare era de un albastru profund , infinit. Pe Simon nu-l interesau romantismele astea cu cărbuni roşii şi cer' albastru , dar decorul îl făcea să-şi ţină ochii departe de Bree.

Ţinea farfuria în poală , iar spatele îi era rezemat de unul din leii de piatră de pe veranda din faţă. Bree se rezema de celălalt leu de piatră. Jessica terminase de mâncat şi aduna flori sălbatice din preeria năpădită de buruieni pe care unchiul lui o numea pajişte. Simon tot nu înţelesese de ce mâncau afară - instalaţia de apă era terminată , bucătăria era iar funcţională dar se părea că Bree dorise să mănânce afară.

Aşa că el îi satisfăcuse această toană..

Probabil că i-ar fi făcut pe plac şi dacă ea ar fi aşezat farfuriile şi argintăria în podul casei.

Metodic , unse cu unt ultima bucată de chiflă.

Degetele ei de la picioare intrară în câmpul lui vizual. Avea picioarele goale şi îşi dăduse unghiile cu roşu. Se potriveau cu gura , care nu era deloc rujată. Nişte pantaloni albi îi strângeau coapsele , avea o cămaşă albastră care se adâncea la gât în formă de V şi-şi dăduse părul după urechi ca să nu-i vină în ochi , totuşi şuviţele mătăsoase şi zburdalnice i-se răvăşiseră din cauza vântului.

Puse jos farfuria goală , oftând satisfăcută şi ceea ce cu regret descoperi Simon era felul în care făcea ea totul. Voioasă , senzuală şi cu o bucurie de viaţă specific feminină , care-l făcea să se simtă... nervos.

Înfipse cuţitul în ultima bucăţică de friptură din farfurie , gândindu-se că s-a descurcat - o masă liniştită , în tihnă. Jurase că nu va spune nimic şi nu spusese. Când vorbeau despre Jess , totul mergea de minune. Dacă atingeau vreun subiect mai personal , el ori sfârşea prin a vorbi ca un ticălos raţional... ori închidea repede subiectul.

Bree nu ştia ce simte el pentru ea. Nici n-avea de unde să ştie. Ea era o femeie veselă. El îşi transformase viaţa în responsabilităţi. Ea era cuceritoare , deschisă , cu poftă de viaţă -

lucru care lui îi lipsea. Simon putea scrie chiar o carte despre inhibiţii. N-avea nici o scuză - absolut nici una - pentru atracţia jenantă pe care o simţea faţă de ea. Când erau împreună , tensiunea îi creştea , luând un asemenea avânt , de parcă era o sămânţă purtată de vânt. Slavă Domnului că avea control deplin adupra acestei atracţii.

– Ei... se ridică Bree şi se întinse , cred că ar fi mai bine să mă duc înăuntru să mă schimb.

Şi singurul subiect pe care el hotărâse să-l ocolească ieşi la iveală.

– Să nu-mi spui că ieşi cu băiatul ăla. Nici măcar nu-l cunoşti. Ochii albaştri şi blânzi îi prinseră expresia. Avea sentimentul neplăcut că pe ea o amuzase.

– Tom e doar un puşti , Simon. E un băiat foarte drăguţ.

– N-ai de unde să ştii.

– Se învârte pe aici de o săptămână. Îl cunosc destul de bine. Nu e vorba decât de un dans. Ce părere ai despre friptură - prea mult piper ?

– Friptura a fost excelentă , spuse sec. La ce oră vine să te ia ?

– Nu vine. Conduc eu şi mă întâlnesc cu el acolo.

– Vezi , sări el.

– Ce să văd ?

– Dacă nu i-ai spus să vină să te ia înseamnă că nu eşti sigură dacă te duci.

– Aşa este , murmură ea.

– Cum adică , aşa este ?

– Vreau să spun că ai dreptate. N-am vrut să vină să mă ia. Vreau să fiu cu maşina mea. Poate el bea. Poate se gândeşte şi la altceva decât un dans. Deşi nu cred , altfel nu m-aş duce , dar , întâmplător , sunt în stare să fiu precaută.

Îl atinse afectuos pe umăr ca şi când ar fi avut o sută de ani , iar el ar fi fost un şcolar. El avea treizeci şi cinci de ani. Ea era relativ copil şi , atâta timp cât se considera Unchiul , putea să se descurce cu afacerea asta tensionată.

– N-ai nimic împotrivă dacă plec câteva ore, nu-i aşa ? îl întrebă blajină.

– Bineînţeles că nu.

– Dacă aveai nevoie de mine...

– N-am *nevoie* să faci nici un drac. Ai muncit ca un sclav , deşi ţi-am spus că nu era nevoie.

– Am crezut , spuse ea blând , că într-adevăr vrei să scapi de mine un timp. Nu pot să cred că vrei să-ţi petreci seara luând iar bătaie la şah.

Simon era prea gentleman să-i spună că

singurul motiv pentru care îl bătea la şah era pentru că făcea mutări absolut demente , neaşteptate.

– Gândeşte-te , *cher.* O seară liniştită şi calmă. Nici nu-ţi dai seama cât de mult o să-ţi placă , îi spuse veselă şi deodată întoarse capul către Jessica. Trebuie să stau de vorbă cu fiica ta.

Pentru o clipă , se simţi în egală măsură zăpăcit de fâşiile viu colorate ce se roteau prin grădină.

– Aş vrea să poţi. Eu am încercat , dar fără vreun rezultat. Nu îmi vine să cred ce haine poate să pună pe ea.

Bree chicoti.

– Se îmbracă cu ce-i place. Ce-i rău în asta ?

– Are patru ani şi poartă cercei.

– Asta este problema ? Luna asta trebuie să fie atrăgătoare. Cu siguranţă luna viitoare va fi ca o broască.

Simon nu înţelese de ce consideră sfatul ei atât de liniştitor când femeia asta nu avea nici măcar bunul simţ să poarte pantofi.

– Nu crezi că e un pic cam... anormal... să umble pe aici mai fardată decât un clovn de circ?

– *Normal* e un cuvânt atât de prostesc. Este sănătoasă şi fericită şi se simte teribil de

independentă. Dar , dacă trebuie neapărat , am s-o las să fie... deşi , în ceea ce priveşte machiatul , trebuie să recunosc că fiica ta şi cu mine ne cam batem cap în cap.

Bree îşi şterse praful de pe fund şi coborî scările în grădină.

– Drăcoaica aia mică mi-a şterpelit fardul albastru şi-mi trebuia în seara asta.

Simon îi privi coapsele legănându-se către Jessica , văzu cum adierea vântului îi împrăştia claia de păr negru şi se gândi că avea dreptate. Avea nevoie de o seară fără s-o aibă prin preajmă. Timpul de după cină şi-l rezerva pentru Jess , dar odată ce nebunatica adormea , Bree îl aducea în general în bucătărie şi aranja tabla de şah. Între doi adulţi , şahul era o modalitate inofensivă de a petrece seara sau ar fi trebuit să fie , dacă el s-ar fi putut concentra asupra jocului şi nu asupra gurii ei roşii şi catifelate , asupra picioarelor foarte lungi sau asupra jucăuşilor ei ochi albaştri. La ea orice era sexy. Probabil se spală pe dinţi cu pasiune , gândi el sec.

Simon se întinse după ceaiul cu gheaţă. Când îşi lăsa deoparte sentimentele ca pe nişte dorinţe ordinare învechite , nu se simţea atât de nervos. Era umilitor de conştient că probabil n-ar

satisface-o în pat. N-avea cum să satisfacă o femeie atât de pasională , energică şi senzuală.

Pe moment , totuşi , prinse mâinile Jessicăi , învârtind-o. Amândouă râdeau. Bree adusese acest râs incredibil în vieţile lor , dar , dacă i-ar fi privit ochii într-un anume moment şi într-o anume lumină , ar fi zărit ceva ciudat. Singurătate , dor , suferinţă... şi durere. Cicatricile unor răni de femeie , nu ale unei copile. Şi gândi cu stupiditate că şi ea , la rândul ei , avea nevoie de cineva.

Poate are nevoie de cineva , Courtland , îşi spuse. Dar nu eşti tu acela. Cât timp era Bree aici , avea grijă de ea. Simon era hotărât să se considere ca un unchi de-al ei , chiar dacă ideea asta îl omora. Totuşi , îi veni în minte gândul stupid că , dacă avea să se întoarcă acasă cu rujul şters , cu o unghie ruptă - ceea ce ar fi însemnat clar că băiatul ar fi atentat asupra ei - atunci puştiul avea să regrete că s-a născut.

Bree trase portiera Volkswagen-ului atât de uşor că nici un şoarece nu ar fi auzit-o. Ceasul arăta aproape ora două noaptea. Pe cerul plin de stele nu se zărea nici un nor , dar afară era destul de rece cât să-ţi clănţăne dinţii.

Totuşi , zăbovi o clipă sprijinită de capota maşinii pentru a-şi scoate pantofii cu tocuri înalte. Picioarele goale îi îngheţară imediat pe pământul rece şi nisipos , dar nu-i păsa. Dansase până la epuizare. Degetele-i aveau nevoie de o cameră şi trebuia clar să-şi limpezească puţin capul. Două beri. Un record pentru ea. Localul fusese plin până la refuz , cald şi plin de fum de ţigare , iar muzica fusese sălbatică. Tom era un dansator fantastic , iar energia din ea explodase. Dăduse drumul la tot ce era în ea.

Dar asta nu o ajutase.

Apucând cu degetul cureluşele pantofilor , urcă pe vârfuri scările din faţă , până la leii de piatră. Tom fusese adorabil. Un pic cam îngâmfat , dar o făcea mai mult pentru spectacol. Vorbea lent şi dulce şi-şi dăduse seama , cu două ore în urmă , că la sfârşitul serii va prinde curaj. Nu-i trimisese nici un semnal , dar el era bărbat şi un bărbat află întotdeauna dacă are vreo şansă de reuşită. Se limitase la un sărut , dar într-adevăr îl sărutase. Nu fusese nici nemaipomenit , nici groaznic dar putea să simtă acelaşi lucru şi dacă ar fi sărutat un căţeluş cu labele moi.

Deci nici asta nu o ajutase.

Contase pe această seară ca să forţeze anumite sentimente pentru Simon. Ar fi putut-o ajuta să scape de ele , să-şi tocească pantofii dansând cu un tânăr cu siguranţă drăguţ. Ori de câte ori călătorise pe undeva , se implicase cu oamenii de pe acolo , intrase în localurile lor. Ar fi trebuit să fie o seară minunată.

Dar ea fusese groaznică. Nimic nu era la fel fără acel bărbat oribil. Şase ore fără să se certe cu cineva , nimeni care să se repeadă la ea cu percepţii prea clare şi cu raţionamente de valoare - ar fi trebuit să fie îngrozită. Oare Courtland chiar o dorea ? Nu. Voia să se implice mai mult din punct de vedere sentimental cu Courtland ? Nu. O atinsese măcar o dată cu un deget , arătându-şi astfel dorinţa sau simpatia sau orice alt sentiment ? Nu. Cel puţin nu când era treaz. Atunci de ce o plimbare liniştită pe întuneric , sau un joc de şah sau o ceartă la micul dejun erau mai excitante decât orice făcea fără acel nenorocit de bărbat ?

Asta nu e o întrebare grea , Reynaud. Ai nevoie de o cămaşă de forţă. O mică pauză în unul din acele locuri cu mulţi copaci şi îngrădite şi gratii micuţe la ferestre.

Trăgându-se un pic înapoi , atentă să nu

trezească pe nimeni , răsuci cheia în broască. Scârţâi un pic , dar nu prea tare. Uşor , cu mare grijă , apăsă pe clanţă. Pobabil că Simon lăsase o lumină aprinsă pe palier , pentru că holul era întunecat dar nu foarte tare. Intră pe vârfuri şi închise uşa cu grijă. Căscă. Se întoarse. Şi ţipă.

– Eu sunt. Nu e nici o fantomă.

Ţinându-şi încă mâna pe inimă , rosti printre dinţi :

– M-ai speriat de moarte. Ce mai faci încă sus ?

– Ai fi putut face o pană.

– Simon , am schimbat milioane de cauciucuri la viaţa mea.

Stătea în mijlocul scării , ghemuit cu braţele încolăcite pe după genunchii îndoiţi. Mânecile cămăşii erau suflecate , iar părul îi era răvăşit şi pe loc Bree îşi dădu seama că lucrase. Semnele erau de neconfundat. Când Simon era extenuat , şi-ar fi încercat norocul cu un urs grizzly , apoi s-ar fi răsucit şi s-ar fi năpustit asupra unui leu.

– Ai muncit în noaptea asta , îl acuză Bree.

– Curentul a fost întrerupt o jumătate de zi. Bineînţeles că am lucrat.

– Şi nu ţi-ai băut coniacul.

Îşi îndreptă atenţia asupra ochilor lui negri

şi strălucitori ca două mărgeluţe.

— Reynaud , ce-ar fi să încerci să pricepi că pot să supravieţuiesc şi fără coniacul de noapte? De unde ţi-o fi venit ideea că sunt un băutor ? Am trăit luni de zile şi fără asta.

— Aduc doar unul mic. Pentru amândoi , spuse repede.

Bucătăria era foarte întunecată şi lumina bruscă de deasupra capului o deranjă la ochi. Turnă un pic de coniac franţuzesc pentru ea , iar pentru el turnă într-un pahar de apă până îl umplu ochi.

Era încă acolo. Pe a şaptea treaptă. Adună faldurile fustei de stambă şi se aşeză pe a patra treaptă. Se uită cam urât la ea când îi întinse paharul , dar luă o înghiţitură. Nu era înţelept să rămână - holul singuratic şi lumina slabă creau pe scări o atmosferă intimă - dar nu dura mult să termine coniacul. Niciodată nu dura mult..

— Te-ai distrat bine ?

— Minunat , răspunse ea aiurea.

— Deci îţi pare bine că te-ai dus.

— Foarte bine.

Îi aruncă un zâmbet hotărât , apoi îşi dori să nu o fi făcut. Nu-i era uşor unei femei să se mai ţină bine după şase ore de dans , totuşi Bree

era conştientă că nasul îi strălucea , obrajii îi erau coloraţi iar părul i se desfăcuse din clamele cu care fusese prins. El o studia atât de insistent, încât simţi cum îi creşte pulsul şi această situaţie se înrăutăţi când el îşi fixă privirea asupra gurii ei.

– Ţi-a făcut necazuri ?

Dracul o puse să spună :

– Nimic cu care să nu mă pot descurca , amuzându-mă chiar.

Simon oftă. Cu voce tare.

– Singurul motiv pentru care te-am întrebat este că el lucrează aici. Şi , dacă ţi-a făcut probleme , mâine nu mai are ce căuta aici.

– Simon ?

– Te ascult.

– Încearcă să-ţi aminteşti că am douăzeci şi şapte de ani , vrei ? Dacă Tom mi-ar fi dat bătaie de cap , nu ar mai fi fost mâine aici pentru că ar fi fost vânăt şi probabil şi-ar fi îngrijit coastele rupte.

Văzu cum strânge din buze şi se supără. Simon era protector cu toată lumea şi veghea orice lucru. Se lăsă pe spate ca să se scarpine de spiţele balustradei. Faptul că el o inclusese printre milioanele de oameni de

care avea grijă o obosea cumplit.

— Îţi place să dansezi ?

Goli coniacul din pahar , deşi ea nu-l văzuse să mai ia o a doua înghiţitură.

— Îmi place , răspunse el sec , dar e destul de nerelevant. Eu nu dansez. Pentru că nu m-am priceput niciodată.

— Pun pariu că te-ai pricepe la *dans murdar.*

— Poftim ?

— Cred că stilul ăsta a apărut odată cu filmul, dar sincer cred că bărbaţii l-au inventat. Nu trebuie să cunoşti nişte paşi prea complicaţi ca să te descurci - trebuie să ştii doar să faci dragoste. Totul este ritmul şi trăirea muzicii.

— Reynaud , cât naiba ai băut ?

Duse paharul de coniac la gură şi sorbi.

— Destul , îl asigură , dar ea ştia mai bine cât băuse. Două beri în şase ore cât dansase fără să bea nimic n-aveau cum s-o afecteze. Nu băutura o dusese la nesăbuinţă , ci Simon.

— Prin părţile de unde vin eu avem o vorbă, spuse vioaie. *Laissez le bon temps rouler.* Bucuraţi-vă de vremurile bune. Dacă lumea o să se sfârşească , nu mai ai ce face , aşa că mai bine fii la înălţime , bucură-te de lumina soarelui şi râzi atunci când poţi. Vrei să-ţi

arăt cum se dansează murdar ?

– Nu.

Îi luă paharul de coniac din mână și-l puse în spatele lui.

– Te duci să te culci , Bree. Acum.

Trebuia să dispară , de acord , dar motivul nu era cel pe care îl credea Simon. Nu era beată ; nu făcuse să-l necăjească. Dar , simțindu-se jenată , acceptă invitația lui.

Toată seara , de câte ori orchestra cântase un blues , își imaginase că dansa cu Simon. Dar nu în aglomerație. Lui nu i-ar fi plăcut niciodată așa. Dar holul era întunecos și era târziu și poate că la început el ar fi fost rigid , dar nu și dacă muzica ar fi fost potrivită , cu atât mai puțin dacă femeia ar fi fost potrivită. Partenerul ei imaginar nu ar fi fost nici Courtland care purta mereu cravată , nici somnambului ei iubit fantomatic... ci un pic din fiecare. Un posibil bărbat.

Cel puțin alături de femeia potivită. Cineva trebuia să dărâme castelul emoțional al lui Simon , dar Bree știa sigur - iar el i-o spusese în o mie de feluri - că nu ea era aceea. Brusc , se ridică în picioare și coborî treptele ca să-și ia pantofii.

— Jessica a adormit uşor ?

El răspunse întrebării ei prozaice cu un " bine" şi nu mai spuse nimic până când ea urcă scările ajungând pe aceeaşi treaptă cu el. O apucă brusc de încheietura mâinii. Se înfioră , ca şi când trupul i-ar fi fost atins de-o scânteie.

— Bree , spuse el eliberându-i mâna. Nu te-ai distrat bine. Eşti foarte irascibilă , rosti uşor. Nu ştiu de ce ai ieşit cu băiatul acela , dar , oricum, nu are nici o legătură cu " bucuraţi-vă de vremurile bune". Te frământă ceva şi , dacă ai nevoie de ajutor , eu sunt aici. Nu mă interesează faptul că nu ne înţelegem bine. Voi fi aici. Înţelegi ?

— Nu , şopti ea , dar deodată simţi o durere atât de puternică de parcă cineva i-ar fi atins un nerv. Dacă percepţia lui era tulburată , atunci tenta de compasiune din vocea lui era chiar mai mult decât atât.

— Poate ai umblat atâtea luni pe drumuri pentru că te atrage aventura în mod sălbatic şi fără scăpare şi poate... cineva te-a rănit foarte tare. Ca pe locul din spate din acel Buick.

— Ce Buick ? întreabă ea sec , dar îşi aduse aminte cutremurându-se de vaga referire pe care o făcuse despre întâmplarea din Buick. Cam cu

douăsprezece zile în urmă , fusese foarte impulsivă şi pomenise ceva despre incidentul pe care-l trăise când avea şaisprezece ani. Dar atunci dorise doar să sugereze că ştia foarte bine să-şi poarte singură de grijă , şi nu crezuse niciodată că Simon îşi va aminti de asta... sau că va ajunge la o asemenea concluzie.

Pentru o clipă , simţi că se teme de el. Nu făcea decât să stea la mijlocul scării la ora două dimineaţa în acel hol întunecat. Dar ochii îi erau sălbatici şi atenţi iar linia gurii fără viaţă. Mintea ei se întoarse în trecut şi regăsi imaginea unui bărbat înalt , roşcat pe care-l făcea bucăţele.

– N-am păţit nimic , *cher* , nimic din ce-ţi imaginezi tu , spuse ea cu blândeţe. N-a fost nici un abuz , nici o ameninţare , nici un viol. N-am păţit niciodată ceva de genul ăsta. Toate necazurile pe care le-am avut - de orice fel - le-am căutat cu lumânarea.

Pentru că el nu-i răspunse nimic , ea mai făcu câţiva paşi până la colţul culoarului , ezită şi se aplecă peste balustradă.

– Nu uita să-ţi bei coniacul înainte să te duci la culcare , Courtland , îi strigă de sus.

Nu-i trebuiră decât câteva minute ca să-şi scoată hainele de pe ea , să-şi pună cămaşa de noapte şi să tragă patul rabatabil din camera în care Simon o vizitase pentru a treia oară.

Cu o săptămână în urmă , la micul dejun , într-un moment de încăpăţânare îl anunţase că pretinde acea cameră ca fiind a ei. Simon îi arătase cum că nu-l interesa unde doarme - casa avea o grămadă de camere - dar , pentru Bree , era important. În primul rând , nu putea să-şi petreacă nopţile ascunzându-se în diferite dormitoare în încercarea de a păcăli un somnambul care oricum avea cheile tuturor camerelor şi-n al doilea rând se săturase de paturi străine.

Voia - şi mai ales îi trebuia - un loc al ei. De la parter , şterpelise un paravan chinezesc lăcuit şi o carpetă cu ciucuri. Lucrurile aveau să-i aparţină doar temporar , dar , când stătea în cameră , avea impresia că sta în sanctuarul unui castel care avea o privelişte minunată pe care Rapunzel ar fi plăcut-o foarte mult.

Spre deosebire de Rapunzel , totuşi , Bree nu se simţea înclinată să renunţe la părul ei lung pentru nici un gentleman.

Punea capcane în cameră în fiecare seară. Să

aibă probleme în seara asta era o prostie - Simon nu se mai abătuse pe la uşa ei de-o săptămână ; era foarte târziu şi , cu siguranţă , el dormea adânc după coniacul ăla. Totuşi , instală capcanele mai ales că nu erau foarte complicate. La început , a prins în pioneze elasticul tare de la nişte bretele , apoi a făcut o baricadă de perne - în aşa fel încât dacă el avea să cadă să nu se rănească - şi la sfârşit a agăţat de elastic o talangă. Nimic nu putea să sune mai tare decât această talangă.

Nimeni , în nici un fel , sub nici o formă nu avea cum să ajungă la patul el în toiul nopţii fără ca ea să-l audă... iar pe Bree puţin o interesa că această capcană era stupidă. Zi după zi , Simon devenea puţin mai rece , din ce în ce mai deschis. Sentimentele lui ieşeau uşor la iveală când uita să şi le păzească. În seara asta , pentru o clipă , acolo pe scări , èi îi trecu prin minte cum s-ar purta el cu o femeie la care ţine ar fi sensibil , protector , gata s-o ajute în orice problemă.

Asta o emoţionase pe Bree. Dar ea nu voia să fie emoţionată. Sentimentele ei pentru Simon erau deja tulburate , gata să explodeze , însă ea refuza să se îndrăgostească de un bărbat care

avea nevoie de ea doar temporar. În mai puţin de două săptămâni , avea să apară fosta lui soţie ca s-o ia pe Jess. Dacă avea nevoie de tălăngi ca să poată dormi în linişte , atunci avea să le folosească.

Căzu pe pat şi , cu ochii pe jumătate închişi, trase pe ea cearşafurile şi pătura. Adormi imediat.

Capitolul 7

Treaba cu talăngile nu-i izbuti.

Desigur că era posibil ca Bree să nu le fi auzit. Adormise atât de repede şi atât de adânc, încât probabil că nu ar fi auzit nici o orchestră de alămuri.

Dar chiar dacă sunetul nu o putea trezi... a trezit-o atingerea lui Simon. La fel ca şi de celelalte dăţi , nu făcuse nimic ca s-o sperie. Un spărgător s-ar fi strecurat pe furiş. Simon se strecură în patul ei atât de natural , de parcă ar fi intrat în patul unei iubite familiare. O apucă de mijloc aşezându-şi mâna sub sânii ei. Pieptul lui suplu se mişcă pe spatele ei până când îşi găsi o poziţie comodă. Îi dădu părul la o parte de pe ceafă , ca şi când ar fi fost treaz , ca şi când ar fi făcut asta de o mie de ori şi apoi îşi lăsă capul pe pernă. Fiind atât de aproape unul de altul ,

nici nu aveau nevoie de două perne. Simţi mirosul pielii curate , calde. Putea să simtă chiar şi respiraţia care-i atingea gâtul.

Îşi simţea corpul de femeie stârnit de senzualitate şi se răsuci în braţele lui cu un sentiment de desnădejde.

Simon o învelise cu pătura şi renunţă să se mai învelească pe el. Lumina lunii făcea ca pe obraji să i se vadă umbra genelor scurte şi groase , iar pe frunte i se vedea părul scurt , tuns copilăreşte. Avea ochii închişi respira adânc şi regulat şi emoţia o năpădi profund , încet şi irevocabil.

N-o salvaseră nici capacanele , nici discursurile dure pe care i le ţinuse. Era prea târziu; se îndrăgostise deja de el. Nu doar de Simon ci şi de Courtland. Nu doar de somnambulul ardent , ci şi de bărbatul care o aşteptase seara pe scări, de acelaşi bărbat care se credea lipsit de sentimente.

Problema lui Simon era că simţea prea multe, nu prea puţin. Instinctiv , îi acoperi umărul gol cu pătura. Îi atinse cu blândeţe obrazul şi-i dădu părul la o parte. Bunica ei obişnuia să-i spună poveşti despre *feu follet* - spiritul rău care îşi urmăreşte victimele şi le

face să se rătăcească prin mlaştini. Bree nu ştia natura acestui *feu follet* al lui Simon , dar inima ei recunoscuse un bărbat care se rătăcise.

Se lăsă înapoi pe pernă şi îl privi. Nimic nu i-ar fi putut înmuia trăsăturile puternice , dar liniile aspre ale controlului îi dispăreau în somn. El aprecia acel control; iar ea nu-l văzuse niciodată zdruncinat. Mijloacele lui de apărare se prăbuşeau noaptea , şi numai atunci , pentru că până şi Simon devenea vulnerabil în somn.

Refuză să-l trezească. Jessica nu trebuia să-l găsească aici dimineaţă , dar Bree putea să stea trează ore întregi. Cineva trebuia să-i vegheze somnul , să stea de pază , să-l apere. Oare câte din nopţile trecute hoinărise singur prin camerele întunecate?

Nu şi în seara aceasta. Chiar dacă trebuia să se ciupească singură din zece în zece minute , şi tot avea să-l ţină pe Simon cald şi lângă ea în seara asta. Ducea atâta lipsă de odihnă. Nu-l văzuse niciodată atât de tânăr , liniştit , atât de nepăzit şi inocent...

– La dracu' !

Bree deschise ochii cât ai zice peşte. Părea că o voce slăbită venea de undeva de deasupra

capului ei. Vocea nu suna prea voioasă. De fapt era o voce îngrozită.

Timp de două secunde rămaseră amândoi întinşi şi îngheţaţi. Privirea ei se fixă pe gâtul lui , mai exact pe mărul lui Adam , care părea că se află cam la şapte-opt centrimetri de nasul ei. Unul din braţe îi era strivit sub ea. Celălalt , destul de slobod , o legăna. Cămaşa de noapte i se ridicase în talie şi piciorul drept era între picioarele lui. El avea pe el chiloţii. Ea nu-i avea. Ceva cald şi greu îi vibra pe coapsă şi amândoi realizară simultan acelaşi lucru.

Ea începu să se încaiere odată cu el. Nu voia să-l lovească; încerca doar să-şi tragă în jos cămaşa de noapte. Şi nici Simon nu intenţionase să-şi tragă mâna peste pieptul ei; doar că mâinile şi picioarele şi pătura erau atât de încurcate.

– Dacă te-ai linişti şi m-ai lăsa să...

– Am fost calm până când m-ai înghiontit în coaste.

– N-am vrut să te înghiontesc în coaste. Încercam să mă apăr.

– Ştiu ce încercai să-ţi aperi , *cher*. N-am vrut să te lovesc. Încercam să te ajut.

– Nu mă mai ajuta , bine ? Sau , cel puţin , nu cu genunchii. Uite , dacă ai sta...

– Nu pot să stau aşa când mâna ta...

– Bree , s-a mai întâmplat şi altă dată ?

Exact în momentul în care puse această întrebare , se întâmplă ca faţa ei să fie acoperită de un cearşaf. Nu făcu nimic ca să-l dea la o parte. Prin fereastra dinspre nord , se vedea cerul ce începuse să se lumineze , nemaifiind chiar atât de întuneric.

În cameră erau scântei electrice ce ar fi putut aprinde un foc. Ardere spontană. Nu aveai nevoie de chibrit. Bree nu-şi dădea seama ce era mai rău. Furnicăturile obscene , delicioase , interzise care-i străbăteau corpul din cauza încăierării lor intime , sau sentimentul de vinovăţie că afecţiunea faţă de Simon fusese ruşinos de îndrăzneaţă. Pentru ea , nu pentru el.

În Luisiana , spre deosebire de Dakota de Sud , erau mlaştini mari , minunate , cu nisipuri mişcătoare în care o femeie ar fi putut să se ducă la fund în ocazii ca asta.

Nimic n-o putea ascunde atât de uşor. Simon trase în jos cearşaful , hotărât fiind să-i privească chipul. Avea pielea îmbujorată ca şi a ei , părul la fel de ciufulit şi , doar dacă nu greşea , dar el se simţea la fel de vinovat , deşi nu din acelaşi motiv.

– De câte ori te-am deranjat noaptea ?

– Nu m-ai deranjat. Nu asta a fost.

Cu siguranţă că el îşi dorise un cu totul alt răspuns. Îl văzu cum închide ochii şi cum i se încordează fălcile. Imediat încercă să se dea jos din pat , doar ca să salveze situaţia şi smulse cearşaful. Simon era poate destul de victorian dar era sigură că nuditatea nu-l deranja. Apucase cearşaful ca să-şi ascundă trupul.

– Simon , e-n regulă.

– *Nimic* nu e în regulă. Nu-mi vine să cred că ţi-am făcut aşa ceva.

Îşi trecu mâna prin păr , evitându-i ochii.

– Când aveam paisprezece ani , mi s-a întâmplat ceva. Atunci a început totul. Somnabulismul ăsta idiot. Dar credeam că am scăpat. În ultimii zece ani nu mi s-a mai întâmplat. Ce Dumnezeu e *asta*...

Bree ridică iute capul ca să vadă mormanul de perne de lângă uşă. Pernele erau elegant îngrămădite , bretelele frumos rătăcite iar talanga stătea în vârful mormanului. Asta îi oferi o scuză ca să zâmbească. Poate un pic de umor i-ar fi izgonit privirea crudă , întunecată , chinuită. Nu i-ar fi mai uşor să nu se mai gândească la faptul că o deranjase ?

– Eşti şi mai ordonat în somn , *cher* , şi vorbesc serios că ar trebui să te gândeşti la hoţie ca la o a doua meserie. Poţi să treci de uşile încuiate , şi nu doar că anticipezi dar şi să dezarmezi capcanele şi ai nas de câine de vânătoare pentru că acum un`timp am schimbat camerele.

– Probabil că te-am speriat.

– Un pic.

– Ei bine , cel puţin nu m-am mai suit în patul tău până acum.

– Doamne , nu , minţi ea promt.

Prea prompt. El se întinse , se sprijini în cot şi-i îndreptă bărbia înspre el. Simţi că o apucă nervii la stomac. Nu era ca şi când ar fi stat în pat cu alter ego-ul lui somnambul. Adormit , Simon era întotdeauna drăguţ. Relativ ascultător şi extraordinar de maleabil.

Era mai mult ca şi când stătea ca un leu cu coamă maro. Era mult prea dezbrăcat iar ea se simţea prea expusă iar în ochii lui se putea citi intensitatea unui vânător. Prada lui era adevărul. Era pe cale să-l obţină.

– Am făcut mai mult decât să mă caţăr în patul tău ?

– Doamne , nu...

– Reynaud.

Înţelese că voia un răspuns direct , dar , pe moment , nu putea să gândească. Degetul lui îi mângâia maxilarul - probabil că nu-şi dădea seama ce face - şi până atunci nici ea nu realizase că el o doreşte. Adevăratul Simon , nu vizitatorul ei din noapte. Acel Courtland dur , rece care nu-şi pierdea timpul cu sentimente, în acel moment avea o tremurătură groaznică a mâinii iar ochii îi erau atât de întunecaţi încât o trecură fiori.

– Nu s-a întâmplat nimic , îl asigură ea.

Vocea lui sună aspru şi slab

– Există un moment când îmi dau seama ce fac. Nu se poate să fi făcut dragoste. Crede-mă , Bree , aş fi ştiut dacă am fi făcut dragoste.

Din nou îi mângâie maxilarul fragil.

– Ce vreau să ştiu este dacă am făcut ceva să te jenez sau să te jignesc.

– Nu.

– Atunci când minţi , nu trebuie să te uiţi în ochii omului , dragă. Nu eşti deloc în stare să minţi şi asta nu face decât să înrăutăţească situaţia. Şi felul în care mă priveşti...

Respiră adânc şi şuieră o înjurătură. Pe faţa lui se perindau tot felul de expresii. Una din ele

păru chiar să aibă o tentă de umor.

— Mă simt ca şi când aş fi asistat la petrecerea de ziua mea şi n-aş fi apucat să-mi primesc cadoul. Eram copil când am început să merg ca somnambulul , dar crede-mă , natura acestei probleme specifice nu a ieşit niciodată la suprafaţă. Bree , nu înţeleg de ce nu ai făcut ceea ce trebuia. Să mă zgâlţâi. Să mă pălmuieşti, să faci orice trebuia ca să mă trezeşti.

— Mi-a fost... frică s-o fac , recunoscu ea.

Trăsăturile îi erau accentuate , iar căutătura îi era aspră.

— Ţi-era frică să nu-ţi fac vreun rău ? Să nu profit de tine ?

— Nu , îi răspunse ea şi închise ochii. Adevărul complet o ardea mai mult decât voia ea să se vadă. Acum îl cunoştea pe Simon. Nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Adevăratele temeri pe care i le stârnea iubitul ei fantomatic izvorau dinlăuntrul lui Bree. Întreaga ei fire consta în a-şi da şi cămaşa de pe ea , dar pe undeva spera să găsească bărbatul , singurul bărbat care să nu profite niciodată de vulnerabilitatea ei. Ar fi putut s-o facă. Ar fi făcut dragoste cu el. Exista o şansă foarte mare ca ea să fi făcut orice , oricum , sub orice formă pentru acel

Simon cu ochii întunecaţi , înfometaţi.

Dar ácum totul se complicase şi mai mult. Nu ştia că şi Courtland se lupta cu chimia , ori această apropiere fizică ar fi fost ca şi când ar fi aruncat gaz pe un foc deja aprins. Îşi aminti că dorinţa şi dragostea nu erau unul şi acelaşi lucru. Îşi aminti că Simon nici măcar nu credea în dragoste.

– Bree ?

– Spuneai că s-a întâmplat ceva când aveai paisprezece ani. Ce anume ? întrebă ea iute.

Aparent nu putea alege un moment mai bun de a schimba discuţia. Ochii lui erau goliţi de emoţie şi se lăsă pe spate.

– Tatăl meu a murit.

Păru că se întoarce în trecut.

– Era un om bun. Mult mai bun decât voi putea fi eu vreodată.

Lumina zorilor pătrunsese uşor în cameră , până când razele aurii se opriră în părul lui.

– Eu eram cel mai mare. Mai erau patru copii mai mici şi mama. Şi acum îmi amintesc funeraliile. Toţi plângeau pe rupte - cu excepţia mea. Eu nu plângeam. Mă chinuia gândul că nu ştiam cum naiba aveam să-i hrănesc pe toţi.

Deodată privirile li se întâlniră , provocatoare , severe.

— Îţi spune asta ceva despre caracterul meu?

— Da , şopti ea.

— Când aveam paisprezece ani eram un tip al dracului de distant.

Era ca şi când el ar fi ţinut neapărat să ştie asta , dar ea auzi altceva. În adâncul sufletului , tânjea după el.

— Mi-am iubit tatăl , Reybaud , dar a lăsat şase oameni fără un ban. Crezi că l-am jelit ?

— Cred , spuse ea uşor , că nu ţi-ai dorit niciodată să-l jeleşti.

Dar îşi dădu seama că nu o asculta. Simon părea hotărât să-i arate ce caracter are el. Mai târziu , îi va trece prin minte că el încearcă să fie sigur că ea se poate simţi în siguranţă alături de el.

— Toţi cred că sunt un bastard. Au dreptate. Liz spunea că sunt prea dur ca să am sentimente. Avea dreptate şi ea. Nu sunt un bărbat *drăguţ*. Bree , şi orice s-a întâmplat când am mers ca somnambulul noaptea - uită !

Îi fu de ajuns ca să înţeleagă. Dacă printr-o întorsătură a soartei , s-a purtat cu ea blând sau frumos , sau , Doamne fereşte, pasional , nu

trebuia să-şi facă griji că avea s-o trateze în acelaşi mod şi în timpul zilei.

Îi trecu prin minte gândul inutil , prostesc că i-ar plăcea să se arunce asupra lui şi să-l sărute.

Din fericire , nu avea şansa să se lase în mâna acestui impuls periculos. Simon se uită la ceas şi se dădu imediat jos din pat. Nu era decât ora şase , dar amândoi ştiau că Jessica se putea trezi în orice clipă. Bree ştia că el trebuie să plece dar nu se abţinu să nu mai pună câteva întrebări.

– Spuneai că ai început să mergi ca somnambulul când aveai paisprezece ani. Cu siguranţă că ai tăi şi-au dat seama.

– Da , desigur. Odată m-au găsit mergând pe drum la ora trei dimineaţa. Obiceiul ăsta al meu i-a înnebunit pe toţi. În cele din urmă m-au trims la un doctor.

– Şi ?

Îşi aruncă privirile prin cameră , ca şi când ar fi căutat ceva cu care să se acopere. Dar nu găsi nimic. Se ridică totuşi în picioare.

– Dar aveam un fizic sănătos. Am trecut prin asta fără să mă aleg cu nimic , deci a fost un eşec. După aceea , au încercat să mă trimită la un psihiatru care voia să stăm de vorbă despre

" vise neîmplinite". Încă un eşec. Nu aveam nici un " vis neîmplinit". Ca o ultimă încercare , am apelat la aşa-numitul somn clinic.

– Nici de data asta nu au găsit nimic ?

Bree îi urmări linia dreaptă a şirei spinării , nu cu degetul ci doar cu privirea gândindu-se că niciodată nu întâlnise un bărbat cu atât de multe vise neîmplinite. Vise cărora nu le dăduse nici o şansă. Sau nu putuse.

– Ba da , au găsit.

Tonul lui Simon sună sec.

– Se pare că mulţi somnambuli au nişte chestii electrice care li se întâmplă în creier. Dar nu este ceva în neregulă. Nu este o boală. E doar o chestie diferită de a altor oameni , aşa cum unii au ochii albaştri şi alţii căprui. A fi somnambul nu este ceva neobişnuit şi pentru cei mai mulţi oameni nu este mare lucru.

– Deci nu te-au ajutat ?

El nu mai pierdu vremea şi se îndreptă spre uşă.

– Sigur că m-au ajutat. Mi-au spus să mă leg de pat. Aşa cum mi-a folosit atunci , o să-mi folosească şi de data asta.

Deschise uşa şi îi aruncă o ultimă privire. Singura dată când îi mai văzuse ochii atât de

obsedaţi fusese în întunericul nopţii. Privirea lui se opri asupra ei , asupra părului răvăşit dn cauza somnului , asupra gâtului ei gol , asupra gurii. Orice emoţie era în privirea lui - poftă sau dorinţă - ea era absolut sigură că el ar fi negat-o cu vehemenţă.

– Şi , dacă frânghia n-o să mă ajute , o să încerc altceva. Important este , Bree , că nu trebuie să-ţi mai faci griji de acum înainte. O să-ţi dau toate cheile casei. Nu că unchiul meu Fee ar fi fost un excentric , dar , din nu ştiu ce motiv idiot , există zeci de chei şi toate funcţionează ca chei oarbe. Ce rost are să închizi uşile dacă poţi intra cu orice cheie ? Oricum , dacă ai toate cheile , nu trebuie să te îngrijorezi că am să te mai deranjez vreodată.

După ce plecă , Bree se aşeză cu coatele pe genunchi îngropându-şi bărbia în palmă., *Îţi mulţumesc atât de mult că mi-ai eliberat mintea , Courtland. Acum înţeleg mult mai bine situaţia şi totul este a-ntâia.*

Ce om de nimic. Unghia ei de la degetul mare era destul de lungă ca să şi-o roadă. Se gândi la faptul că Simon trebuia să se lege de pat şi i se făcu rău. Se gândea la un puşti care fusese nevoit să se maturizeze prea repede , care nu

scăpase de oamenii de care depindea nici atunci când se însurase. Se gândi la visele neîmplinite. Se gândi la cât de grijuliu o apărase Simon de gândul că el ar fi în stare să ţină la cineva. Se gândi la felul în care o privise.

Apoi renunţă să-şi mai roadă unghia de la degetul mare şi se dădu jos din pat.

– Ce e asta , Bree ?

– *Couche couche.*

Cu ochii la Simon , Bree turnă micuţei un pahar cu lapte. Proaspăt spălat , proaspăt bărbierit , proaspăt pieptănat , Simon se retrăsese în spatele ziarului " *Wall Street Journal*" cu o ceaşcă de cafea în mână. Nu că ideea unei posibile conversaţii îl necăjea, dar , când ea se întoarse la sobă , trânti lângă cafea un inel enorm pe care erau cheile casei. Parcă era o castelană. El nu avea să mai vorbească niciodată despre ce se întâmplase noaptea trecută.

– Credeam că am mai mâncat asta şi acum două zile. Dar nu-i acelaşi lucru.

– Aia era cush-cush , chere. Asta este *couche couche*. E un fel de cereală. Crede-mă , e nemaipomenit pentru tine - aproape la fel de insuficient ca şi Captain Cracko.

Jessica gustă din vârful lingurii ca şi când ar fi testat o otravă. Apoi , liniştită , mâncă cu poftă.

– Ce facem azi ?

– Un pic mai încolo îl luăm pe tăticul tău într-o mică aventură în Badlands.

Bree auzi cum ziarul foşnea întruna. Era ocupată cu împinsul tejghelei spre chiuvetă.

– Mă gândeam să ne căţărăm pe un munte denivelat , să chemăm nişte câini de preerie sau să mergem la un picnic în ascunzătoarea ta.

– Sună bine !

– Sună ca o ieşire tipică , gen Reynaud - răspunse Simon cu vocea unui călugăr. Dar o faceţi în doi. Nu în trei.

– *Chaque chien a son jour* , murmură ea şi apoi rosti şi mai apologetic : ai să mergi , Simon.

– După cum bine ştii...

Trebui să lase ziarul jos când fiica lui se furişă ca să i se urce pe genunchi. Jess avea în mână castronul de couche couche , o lingură şi un pahar de suc de portocale care s-ar fi putut vărsa pe el. Simon jonglă rapid.

– N-am timp liber. Trebuie să aştept nişte telefoane de la Boston şi nu-mi pot permite să le ratez. Nici corecţiile unchiului Fee nu le-am

terminat. Plus că echipa de vopsitori e programată să urce la etaj azi.

– E păcat , ştiu , spuse Bree cu simpatie , dar toate astea trebuie să meargă şi fără tine. Ai să mergi.

– E imposibil.

Simon rosti aceste cuvinte uşor , crezând că pronunţarea lor clară ar fi pătruns vreunul din cele două creiere greoaie.

– Ai stat destul pe aici ca să-ţi dai seama că am prea multe responsabilităţi.

– Da , ştiu , tocmai asta e problema. Ai să mergi , Simon.

*

* *

Şi era imposibil , se gândi Simon. Pur şi simplu nu se putea.

Era un tată bun. Le duse cu maşina la bazinul Sage Creek; făcuse cinci milioane de mile pe drum cărând după el trei binocluri şi o păpuşă; aşteptase răbdător până când cele două se săturaseră privind câinii de preerie. Sincer , micile creaturi erau destul de nostime - nu mai înalţi de treizeci de centimetri , şateni şi mai preocupaţi decât mahalagioaicele ciuguleau nişte iarbă , îşi frecau boticurile şi se urmăreau unul

pe celălalt şi , aparent, câţiva dintre ei erau ocupaţi cu paza. La primul semn al unui şoim roşu , păzitorii lătrară ca nişte căţeluşi , avertizând întreaga trupă să se ascundă sub pământ.

Lui Bree îi plăcea toată chestia asta , Jess era încântată şi până şi Simon era gata să recunoască faptul că ieşirea fusese distractivă. Dar ce-i mult strică.

Avea o mie de lucruri de făcut. Contractul cu Boston atingea punctul culminant. Cineva din familie putea să sune cu vreo urgenţă - întotdeauna făceau aşa - iar el nu era acolo. Dormitoarele puteau sfârşi uşor în roz dacă el nu era pe acolo ca să supravegheze echipa de vopsitori. Şi , dacă nu termina de catalogat ultimele colecţii ale lui Free , trebuia să suporte din nou zgomotul radiatorului arhaic şi casa aia din mijlocul pustiului pe care nu putea s-o vadă.

În loc să fie unde era nevoie de el - unde *trebuia* să fie - el stătea întins pe burtă pe nişte firimituri , cu soarele care-l bătea în cap moleşindu-l şi cu o puştoaică de patru ani care cântărea douăzeci de kilograme şi care îi ţopăia în spinare.

Bree ţinea binoclul. Fiica lui privea printr-al

ei şi , deodată, privi spre Bree.

– Vin , spuse Jess şoptit.

– Nu-ţi face griji. Sunt pregătită.

– Eşti sigură că ai luat destul amoniu ?

– Destul. Tu doar apără-l pe tatăl tău.

– Lasă capul în *jos* , tati.

Nu se vedea nimic. Când şofase înapoi spre Sage Creek , Simon crezuse greşit că era liber să se întoarcă la lucru , dar nu era aşa. Fetele insistară ca el să vadă ascunzătoarea Jessicăi. Au spus că faimoasa ascunzătoare era doar la o jumătate de milă de casă , ca o ieşitură în mijlocul pustiului. Au urcat panta abruptă a movilei prinzându-se de arbuştii ierboşi ca să poată înainta. Vârful era neted ca o scândură iar Simon se aştepta să vadă un peisaj. Dar singurul lucru care se vedea de partea cealaltă era un canal de apă - o albie erodată , din pământ , care mai avea un pic şi se dărâma.

Bree , nebună cum era , îi spuse Jessicăi că şanţul era plin cu aur.

Şi tot Bree , tot nebună cum era , se ridică acum în picioare, îşi scuipă în palme şi se prefăcu că-şi dă jos de pe umăr o puşcă. Cu degetul mare armă puşca şi ochi.

– Doamne Dumnezeule , sunt zeci. Uită-te la

norul acela de praf din spatele cailor. Pentru Dumnezeu , protejează-ţi tatăl , Jess.

— L-am acoperit.

— Vin în şir. Toţi. Jesse James. Billy the Kid. Bătrânul Clanton. Doc Holiday...

Bree se prefăcu că trage repetat cu puşca. Jess imită sunetul împuşcăturilor.

Simon îşi îngropă faţa în mâini , dându-şi toàtă silinţa să-şi ascundă râsul.

În cele din urmă , Jessica îi dădu mâinile la o parte pe rând...

— E-n regulă , tati. Nu-ţi fie teamă. Suntem în siguranţă. Au plecat toţi.

— Văd. Sunt morţi cu toţii ?

— N-a murit nimeni , tati. Eu şi cu Bree n-am omorî pe cineva pentru nimic în lume. Am vrut doar să-i speriem. Voiau să ne ia aurul din canal, îi explică Jessica. O să îţi aduc să vezi. După aia o să înţelegi.

Fiica lui coborî panta alunecoasă în căutarea aurului. Mai repede decât intrase în rolul de trăgătoare , Bree deveni din nou o persoană adultă - schimbare care-l dezarma întotdeauna. Activă, adună resturile prânzului într-un coş şi îl trânti lângă ea.

— Cum de reuşeşti ? întrebă el. Plănu-

ieşti totul cu ea dinainte ?

– Dar crezi că am o imaginaţie bolnavă ?

– Cred , mai curând , că ai o înclinaţie specială spre copii.

Ea nu consideră asta ca pe un compliment.

– Mi-e teamă că o să-i trebuiască ceva timp până o să găsească aurul , recunoscu ea.

– Ceva timp ? După cum arată golful ăsta , o să stăm aici până la următoarea eră geologică.

Ea chicoti.

– Jess a descoperit locul ăsta într-una din lungile noastre plimbări. S-a îndrăgostit de peisajul ăsta - naiba ştie de ce. Mi-a promis sincer că n-o să mai vină niciodată singură aici , dar tot sunt un pic îngrijorată. Promisiunile fiicei tale nu valorează nici cât...

– Nici doi bani ?

Continuară să stea de vorbă un timp , dar era o conversaţie dezordonată şi Simon pierdu şirul ideilor. Ea se răsuci pe spate cu mâinile sub ceafă, stând la soare cu ochii închişi. Genele negre i se umbreau pe obraji. Când stătea întinsă pe spate , sânii îi dispăreau şi colierul maron pe care-l purta la gâtul gol îi strălucea în soare.

El îşi stoarse mintea , dar nu găsi nici un

motiv pentru care ea îl stârnea aşa cum nici o femeie nu o mai făcuse.

– Îi simţi mirosul ? murmură ea.

– Mirosul cui ?

– Mirosul luminii soarelui.

Găsi un fir de iarbă pe care îl apucă cu dinţii, fără să-şi bată capul să-i dea un răspuns. Bineînţeles că nici nu exista un răspuns. Lumina soarelui nu se putea mirosi , aşa cum nu existase nici un Jesse James în bătaia puştii , nici o ducesă care servea ceaiul.

Era doar Bree. Ăsta era felul ei de a gândi. Felul ei de a fi.

Anumite aspecte ale firii ei nu-l îngrijoraseră niciodată. Atitudinea ei faţă de bani , de exemplu. Pentru că refuzase să fie plătită pentru şederea ei aici , îi schimbase cauciucurile la maşină. Asta o scosese din sărite. Îi pusese o sumă semnificativă de bani sub bord fiind sigur că nu o va găsi până va pleca. Dar ea o găsise şi se înfuriase şi mai tare.

Simon încercă să găsească pe altcineva în viaţa lui care să nu fi vrut ceva de la el , care să nu fi avut nevoie de ceva de la el , care să nu-i fi cerut ceva. Dar nu găsi pe nimeni.

– Dacă Jess nu aduce aurul mai repede ,

murmură Bree , mă tem că soarele ăsta o să mă adoarmă.

– Probabil că tot jocul cu puştile te-a istovit.

Ea chicoti scoţând un sunet adormit şi sexy care-i atinse nervii ca o sonată plăcută.

– Du-te şi odihneşte-te. Stau eu cu ochii pe Jess.

Lucrurile nu stăteau chiar aşa. Jessica ar fi putut hoinări un sfert de milă şi tot s-ar fi aflat în câmpul lui vizual , aşa că nu avea ce să păţească. El nu avea nimic mai enervant de făcut decât să-şi concentreze atenţia asupra lui Bree.

Îl înnebunea faptul că nu ştia ce se întâmplase în acele nopţi. Voia să ştie totul până la cel mai mic detaliu. Voia să ştie dacă-i mângâiase sânii mici şi albi. Voia să ştie dacă ei îi plăcuse. Voia să ştie dacă fusese dezbrăcată.

Se gândi apoi că mai bine n-ar şti dacă ea fusese dezbrăcată. Ar fi murit dacă ar fi aflat că ratase să stea în pat cu Bree dezbrăcată.

Muşcă firul de iarbă rupându-l în două şi închise ochii. Ei haide , Courtland. Cât mai ai de gând să te chinui cu gândul ăsta? se întrebă.

Nu era posibilă o relaţie cu Bree. Ştia lucrul ăsta.

Singurul om de care se simţise vreodată

apropiat fusese tatăl lui. Îşi iubise tatăl irevocabil , necondiţionat. Sam Courtland fusese un bărbat cald , generos , afectuos - tot ceea ce Simon admira şi voia şi el să fie. Dar moartea neaşteptată a lui Sam lăsase în urmă o familie nevoiaşă şi , la 14 ani , Simon fusese lovit cumplit de deziluzii. Un necaz de nesuportat se transformase în furie. Discuţiile nu mai aveau nici o valoare. Şi nici dragostea. Nici una din ele nu putea hrăni o familie de 5 oameni.

Simon se închisese în el , refuzase să se apropie de cineva şi se apucase de muncă. Sărăcia îi urmărise ani de zile. Dacă n-ar fi fost atât de dur , atât de autoritar , atât de hotărât , gurile înfometate l-ar fi devorat. Dar avea prea mulţi oameni de care trebuia să aibă grijă.

Acum avea bani. Poate... prea mulţi. Cu mult înainte de a o cunoaşte pe Bree , ritmul agitat al vieţii lui începuse să-l chinuie şi să-l enerveze , dar firea bărbatului care devenise era ca de piatră. Ştia să muncească , să apere , să-şi asigure existenţa. Dar nu ştia cum să întindă mâna după ceva. Sau mai bine zis nu mai ştia. N-avea nici cea mai mică idee cum să facă curte unei femei şi nici nu mai avea ce să-i ofere - decât dacă o interesau banii.

Bree nu era interesată de banii lui. Ea îl voia pe el. Sexual. Simon trebuia să fie surd sau orb ca să nu înţeleagă acele vibraţii subtile , inconştiente pe care le emana ea. Dar , în primul rând , ea nu voia un bărbat atât de hotărât , atât de serios , atât de muncitor. Şi în al doilea rând... se ştia cum era în pat. Grijuliu , moderat , controlat. Unele femei ar fi apreciat aceste calităţi , dar Simon îşi dăduse seama că o ţigancă ar fi avut nevoie de un amant mai sălbatic. Nu un bărbat pasional şi energic ar fi putut-o păstra lângă el.

Iar el nu era aşa.

Lângă el , ea se mişcă. O adiere de vânt îi aduse o buclă de păr pe obraz. Fără să se gândească la ceea ce făcea , se aşeză lângă ea ca să i-o înlăture. Îi atinse cu vârful degetelor pielea moale a obrazului şi simţi cum fiecare muşchi din trupul ei era încordat şi o durea.

Era atât de frumoasă , atât de plină de râs şi viaţă. Ca o dorinţă care se năştea înlăuntrul lui, îşi dori să găsească o modalitate de a-i spune ce începuse să însemne pentru el. Nu-şi dorea nimic de la ea şi nu aştepta nimic ireal de la viitor. Dar când era cu ea , se simţea mai liber , mai viu. Când era cu ea , îşi amintea de visele care odată însemnau ceva pentru el. Când era cu ea ,

putea chiar , prosteşte , să miroasă lumina soarelui.

Ea deschise ochii în timp ce palma lui îi mai zăbovea încă pe obraz. Dar ochii albaştri , periculoşi şi ispititori ca dragostea , erau îndreptaţi spre chipul lui.

Se trase repede înapoi.

– Era o albină , spuse el monoton. Credeam că o să te înţepe.

Se uită în jurul ei. Se vedea numai iarbă , dar nici urmă de flori.

– Îţi dai seama , murmură ea , o albină prin părţile astea !

Era atât de aproape de ea încât i-ar fi putut săruta zâmbetul. Dar nu avu atâta curaj - nu atunci - cu fiica lui care se căţăra spre vârful movilei cu pumnii plini de aur.

Capitolul 8

– Trebuie să te previn , Reynaud , este o deschidere periculoasă.

– Da , Simon.

– Ai un instinct grozav pentru joc , dar nu ai un *plan*. Dacă te-ai organiza , dacă ai gândi câteva mişcări...

– Da , Simon.

Bree îşi lăcui ultima unghie cu Flaming Scarlet şi puse la loc pensula în sticluţa cu ojă. Oja avea să se usuce până la următoarea mutare a lui Simon.

Era ora zece şi întreaga casă era cufundată în întuneric , cu excepţia colţului lor de pe palier. Aşezase tabla de şah antică, de marmură , pe lada de lângă cămin. Flăcări galbene sfârâiau şi trosneau în şemineu şi singura lumină venea de la lampadarul cu abajur aşezat

lângă scaunul cu mânere al lui Simon.

Pereţii erau proaspăt vopsiţi într-o culoare ivorie iar dărâmăturile şi dezordinea dispăruseră. Draperiile de catifea lungi până în podea , strălucirea pianului din colţ , covorul oriental gros , de o culoare trandafirie şi sidefie , toate erau aşezate într-un demodat stil romantic. Bree ştia , însă , că Simon nu va observa nimic.

Făcuse focul ca să verifice şemineul , luminile erau slabe ca să economisească electricitatea şi singurul lui interes în jocul de şah era să o relaxeze pe ea.

Aplecată peste tabla de joc , faţa lui prindea reflexiile lampadarului cu abajur rubiniu. Oasele tari şi ochii adânciţi aveau aceeaşi focalizare pe regele de culoare albă. Precaut , mută un pion.

Ea traversă tabla cu nebunul , o mutare care-l făcu s-o privească cu mare milă , ridicându-şi metodic mânecile de la cămaşă.

— Mai bine ai lua o înghiţitură din sherry , o sfătui. Acum o să te doară.

— S-o crezi tu , chicoti Bree.

În mod normal , putea să-l bată. Simon era de zece ori mai bun ca ea , dar paraliza când ea făcea mutări impulsive , nesocotite , credea întotdeauna că are un motiv strategic care cerea

o analiză de apărare. Dar nu era aşa. Ea juca pentru pura plăcere a jocului , dar în seara asta era zăpăcită , avea o dispoziţie visătoare şi neastâmpărată.

Se distraseră bine - chiar nemaipomenit - în acea după-amiază , dar Simon se închisese în el pe drumul de întoarcere. Bree ştia de ce. Aproape că o sărutase atunci pe iarbă. Stătuse întins deasupra ei , cu mâna încălzită de soare pe obrazul ei , cu ochii profunzi şi negri cum erau şi acum... , dar apăruse Jessica sărind peste moviliţă. Simon se închisese în el mai tare ca un capac pe un borcan şi aşa rămăsese.

Un sărut neîmplinit era ca şi când aproape ai fi câştigat nişte alegeri , îşi tot spunea ea. Ceea ce nu se întâmplă niciodată nu valorează nimic. Doar că Simon era cel care aproape că o sărutase , nu somnambulul ei şi aerul plăcut , uscat , se schimbase în ceva electric. Pentru un bărbat care se credea lipsit de pasiune, avusese o încărcătură emoţională destul de nucleară. Ar fi vrut să ştie cum s-ar fi terminat sărutul... dar nu avu ocazia. Voia să ştie ce a simţit Simon în clipa aceea... dar se temea de ce putea să afle.

Ia o gură de sherry şi las-o baltă , Reynaud , îşi spuse.

– Ai reuşit să-i prinzi pe ai tăi după cină ?

Asta mai lipsea. Urma un subiect de conversaţie rezonabil şi sigur.

– Nu pe mama. Se pare că părinţii mei luau masa în oraş dar l-am prins pe Stephen - cel mai în vârstă frate al meu.

După cum îşi dăduse seama Simon , îi suna pe ai ei de două ori pe săptămână. Dacă nu făcea aşa , ei s-ar fi îngrijorat.

– Tot neamul e bine sănătos.

– Vor să te întorci acasă ?

– Familiile au un obicei din a vrea să-şi păstorească oile rătăcite , spuse ea.

– Şi te duci acasă după ce pleci de aici ?

Întrebarea era neaşteptată - privirea lui Simon era fixată pe tabla de joc - şi de aceea simţi un nod în gât. În câteva zile , echipa avea să-şi termine treaba. Peste alte câteva zile , Liz avea să vină după Jessica. După care Bree să caute scuze ca să rămână în Dakota de Sud... sau oriunde aproape de Simon.

– Nu eşti deloc atentă , o ocărî el. Nu vrei să muţi tura acolo, dragă. Îţi laşi regina complet neprotejată.

– Ai uitat că e cea mai tare piesă de pe tablă, *cher.* Îşi poartă singură de grijă.

– Crezi ?

Mută calul , apoi se ridică să-i umple paharul cu sherry din carafa de pe ladă.

– Ai obiceiul de a te aventura nesăbuit cu regina , o avertiză.

– După cum înţeleg eu jocul , ăsta-i jocul ei. Să rişte. Jocul de şah presupune că regele este cea mai vulnerabilă piesă şi că regina este cea mai puternică. E rolul ei de a folosi această putere pentru a face orice ca să-l apere.

– Teoretic , aşa este. În realitate , trebuie să-şi aleagă riscurile cu grijă , pentru că , dacă regele-şi pierde regina , jocul este ca şi pierdut. Trebuie să fie precaută.

Simon sorbi din paharul cu coniac de lângă el.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ce întrebare ?

Oare de ce avu deodată ciudata senzaţie că Simon nu vorbea de fapt de regii şi reginele din jocul de şah ?

– Te-am întrebat dacă te întorci acasă la familia ta.

Ea dădu din cap.

– Le duc dorul - îi iubesc pe toţi - dar sudul Louisianei nu mai înseamnă casă. Nu pentru mine.

El rosti uşor

— Ai obosit de atâta hoinăreală , Bree.

Un buştean căzu , răspândind scântei în şemineu. Ea tăcu în timp ce continuară să joace, dar nu pentru mult timp. Comentariul lui fusese o invitaţie la dialog - nu un dialog prostesc , ci o comunicare. Nu era prima dată când se oferea să o asculte , dar era prima oară când Bree gândi că între ei doi ar putea exista , de ambele părţi , o comunicare. Dacă-şi asuma riscul.

Îşi răsuci genunchii sub ea şi se aplecă peste tabla de şah.

— Am avut trei , menţionă neaşteptat.

— Trei ce ?

— Trei iubiţi. Deşi nu sunt sigură că primii doi ar putea intra în această categorie decât tehnic vorbind. A fost unul roşcat când aveam 16 ani - o primă experienţă pur şi simplu stupidă. Era de factură proastă şi mi-a părut rău pentru el. Cam patru ani mai târziu a fost un student premiant. Dl. Medicinist spera la o relaţie sentimentală , dar şi cu el a fost doar o altă lovitură. El avea nevoie de cineva. Am crezut că eu eram aceea.

Tonul ei nu fusese niciodată mai vesel şi nu-şi ridică nici o clipă capul de pe tabla de şah.

— Şi cam la doi ani după asta , m-am îndrăgostit de un tip din compania unde lucram şi trebuie să recunosc că m-am îndrăgostit tare de el. Credeam că o să ajungem la verighete şi acorduri prenupţiale şi la o viaţă unul alături de celălalt şi poate chiar la copii. Cum se întâmplă de obicei , Matthew se mai vedea încă cu fosta soţie. Nici măcar nu ştiam că mai era cu ea. Cred că era obosit ca un câine , fiindcă a reuşit s-o lase gravidă în acelaşi timp când era...

Simon nu rosti decât câteva vorbe :

– Draga mea , nu te-aş fi întrebat niciodată.

– Joacă şah , Courtland.

Ea tot nu-şi ridicase privirea , nu voia să vadă expresia de pe faţa lui.

— Ştiu că nu m-ai fi întrebat. A fost doar ceva voluntar. Ai dreptate , m-a obosit hoinăreala. Şi aşa cum ai bănuit , hoinăritul n-a fost singurul motiv pentru care am plecat. Nici bărbaţii. Motivul am fost eu. Oricine greşeşte o dată , dar a doua oară nu mai are scuze , iar a treia oară este o tâmpenie. Eu îmi făcusem un şablon de greşeli. Am vrut să rup acest şablon.

– Bree.

Nu-l văzuse nicidoată pe Simon să piardă firul jocului. Regina ei era liberă să iasă de pe tablă.

— Cred că am sperat că , dacă am să-ţi mărturisesc trecutul meu , te vei simţi liber să te descarci şi tu.

— Să mă descarc ?

Bree spuse blând

— Nu cred că stai de vorbă cu cineva. Nu despre ceea ce contează pentru tine. Toţi care te caută au o problemă cu tine. Tu-i asculţi , te descurci , te ocupi de ei , aranjezi totul , dar nu vorbeşti , Courtland. Ai vreodată ocazia să te descarci ? Despre ce simţi referitor la tatăl tău , sau dacă te-ai simţit dat la o parte sau furios după divorţ , sau despre nevoile şi visele şi lucrurile de care ţi-e teamă. Nu mă miră că umbli ca somnambulul.

— Reynaud.

— Ce este ?

— Mi-ai luat calul.

— Da.

— Mi-ai luat calul !

— Da , verifică-ţi regele. O să descoperi că este încolţit , murmură Bree.

Primi o bezea de peste masă - ca şi când un frate şi-ar săruta sora care tocmai l-a lăudat - dar diversiunea jocului stupid încheie seara. Poate că a încreţit regele alb cu sidef dar bărbatul în

carne şi oase era mai şmecher. Simon ciocni paharul ei de sherry cu coniacul lui , dar dialogul îl ratase. În mai puţin de 15 minute , piesele de şah erau înapoi în cutie , îi ură noapte-bună şi dispăru în sus pe scări.

Probabil de-abia aştepta să scape de ţiganca zgomotoasă , pisăloagă, gândi Bree morocănoasă.

De vreme ce nu putea să adoarmă , îşi mai turnă un pahar de sherry şi-şi luă o carte din cameră. Mergând înapoi pe palier, îşi spuse că retragerea rapidă a lui Simon era un semn prevestitor. Dacă s-ar fi descărcat , dacă ar fi stat de vorbă cu ea, sentimentele ei faţă de el n-ar fi făcut decât să se adâncească.

De câte ori era lângă el , simţea cum îi creşte pulsul. Creşterea asta era în parte bună , o poftă sănătoasă - o reacţie normală pentru un bărbat pe care-l iubea - dar pe de altă parte simţea un gol în stomac şi începea să tremure. Îi era teamă. Una era să recunoască atracţia pentru Simon şi altceva să recunoască atracţia pentru somnambulul ei , bărbatul în carne şi oase era mai ispititor , mai fascinant şi mult mai periculos.

Ghemuindu-se lângă cămin , aruncă încă un buştean pe foc şi pentru o clipă privi flăcările

letargice încolăcind noua victimă. Se simţea ca şi în celelalte relaţii - ca o pradă. Un bărbat care avea nevoie de ea. Şi-ar fi deschis inima. Lua ce avea şi lăsa doar praful în urma lui.

Teama de a face aceeaşi greşeală o cutremură şi lucrurile semănau atât de mult. Simon avea nevoie de ajutor. I-l dăduse... şi zi de zi , tratând cu el , văzuse transformările unui bărbat care-şi revenea , se schimba , începea să vadă ceea ce într-adevăr conta pentru el. Iar ea se îndrăgostise la fel cum păţise de fiecare dată - doar că ceva era diferit. Se îndrăgostise şi altă dată , dar nu ca acum. Nu atât de tare , niciodată atât de profund , niciodată atâta emoţie pentru un singur partener , un bărbat care o atinsese în atâtea puncte ale firii ei...

Lucrurile au ajuns atât de departe , Reynaud ?

Da.

A spus ceva de plecarea ta. Chiar crezi că vrea un viitor alături de tine ?

Nu.

Nu face asta , chère. Nu te implica mai mult. Nu e vorba de prostie - e vorba de inima ta pe care s-ar putea s-o pierzi. Fii deşteaptă , fie-ţi frică , fii tare.

Întorcându-se de la foc , se forţă să se

întindă pe covor , alături de carte şi de paharul de sherry. Deschise cartea la pagina întâi şi descoperi că luase o carte de-a unchiului Feè - un text cuprinzător despre geologia ţinutului Badlands.

Dacă nici asta n-o plictisea , atunci nu exista nimic care s-o facă.

Minutele trecură , apoi o jumătate de oră , apoi trecu o oră. Ceasul cu clopote sună tare în hol. Se vedeau umbre întunecate. Un buştean căzu în foc şi cărbunii încinşi şi roşii sfârâiau. Cartea nu era atât de plistisitoare pe cât crezuse ea , nu se concentră asupra ei nici un pic.

Dădu încă o pagină , întinse mâna după paharul de sherry şi simţi un fior pe şira spinării. Îşi îndreptă capul spre uşă şi simţi cum zeci de nervi îi macină stomacul. Gândi : Nu , te rog , Simon. Nu-mi face asta în seara asta. În seara asta nu pot să suport... Nu-mi face una ca asta.

Dar Simon se îndrepta deja spre ea. Nu Simon cel elegant cu care jucase şah , ci vizitatorul nocturn , cu pieptul gol , cu ochii întunecaţi , atât de ispititor.

– Simon , du-te înapoi în pat , spuse Bree disperată.

Dar Simon nu plecă. Veni spre ea. Cartea îi căzu de pe genunchi în momentul când se ridică în picioare. Focul îi lumina părul , i-l umplea de strălucire. Purta acelaşi tricou roşu lăbărţat şi pantalonii albi în care jucase şah. Şi ochii lui erau negri precum cărbunii.

Ea stătea tot acolo ca un cerb îngheţat şi apoi se clătină un pic. Făcu hotărâtă un pas spre el cu mâna întinsă.

– Simon , eşti somnambul. E în regulă. Te duc în patul tău.

Deci aşa vorbea cu el , gândi în sinea lui. Blândă , dulce , iubitoare. Îşi puse un braţ pe după mijlocul lui cu tendinţa clară de a-l conduce spre scări.

O luă pe neaşteptate când îi cuprinse faţa cu palmele şi o sărută. Avea gust de sherry , dar în spatele acestui gust era ceva mai dulce , mai întunecat , Bree cea mică. Era unul din lucrurile care îl înnebuneau - dacă îşi amintea că o sărutase , îşi amintea şi ce gust avea.

Dar Simon nu-şi aminti nimic şi nu putuse să adoarmă , gândindu-se la acei ochi. Gândindu-se la o femeie care nu făcea decât să dea de la ea. Gândindu-se la acei trei nenorociţi care se folosiseră de ea.

Când plecase de la parter , nu intenţiona să facă aşa ceva , să se prefacă somnambul - ideea era prostească şi demnă de un laş. Nu era ceva onorabil şi cinstit. Era o greşeală.

Doar că altă soluţie nu avea. Nu putea să o lase să creadă că toţi bărbaţii erau ca cei trei ticăloşi. Nu putea să nu-i dea nimic înapoi pentru tot ce-i oferise ea. Asta l-a înnebunit. Voia s-o facă pe Bree să se simtă iubită şi specială... doar că era lipsit de cuvinte , lipsit de sentimente.

Astea sunt scuze , Courtland , îşi spuse.

Da. Dar acum nu i se mai păreau atât de lipsite de apărare. Gura lui Bree se mişca sub gura lui - şi era fragilă şi tremurătoare. Buzele ei le cunoşteau pe ale lui. Degetele ei îi strânseră umerii puternic ca şi când se lupta să-şi păstreze controlul şi ultimul lucru pe care-l voia Simon era să o forţeze - chiar şi pentru un sărut. Dar apoi închise ochii iar faţa i se înclină , braţele îl încolăciră după care îl luă de gât.

Emoţia răbufnea din ea. Dorinţă. Teamă. O tânjire visătoare şi dorinţa de a fi îmbrăţişată. Simon conştientiză dulce-amar că nu greşise , ci avusese dreptate. Alături de somnambulul ei , simţea o libertate pe care n-o simţise niciodată alături de el. Ea dorea fantasma , nu pe el şi

această nepotrivire îl călca pe nervi. Se pricepea la control şi autodisciplină - n-ar fi lăsat lucrurile să ajungă prea departe - dar nu avea nici un fel de experienţă în a înţelege inima unei femei.

Simon Courtland nu era fantasma nici unei femei.

Nici măcar nu ştia cum să facă asta.

Uşor , totuşi , descoperi unul din acele adevăruri elementare şi ciudate , acela de a iubi pe cineva. Nu era singur. Bree... Avea să-l ajute. Limbile lor se atinseră , uscate la început , apoi, cucerindu-se una pe alta , apoi umede. Ea scoase un sunet duios, un sunet pasional când o trase mai aproape de el. Aşa , gândi el, nu prea blând. Îi plăcea să se simtă un pic dominată , stăpânită de el.

El îi ceru gura din nou , apoi o năpădi cu sărutări pe bărbie, pe obraji , pe frunte. Erau sărutări respectuoase , iubitoare , sărutările unui amant care-i căuta cu agresivitate plăcerea. Şi astea îi plăceau. Ştia asta pentru că ea se apropie de el , se lipi de el puţin câte puţin , ca şi când el era ultimul ei echilibru şi singurul sprijin. Ca şi când avea nevoie de el. Ca şi când îl dorea. Chiar... ca şi când îl iubea.

El îşi ridică puţin capul , respirând mai greu

decât o locomotivă , al naibii de conştient că tot corpul era fierbinte şi-l durea. Controlul pe care contase nu era atât de absolut. Bree îşi ridică şi ea capul , dar ochii îi rămaseră închişi iar vocea abia i se auzi :

– Simon , mi-e frică.

El o sărută din nou. Puternic şi violent. Mai bine s-ar fi împuşcat decât să-i facă ei vreun rău sau s-o sperie cu ceva. Cum de ea nu-şi dăduse seama ?

– Simon - ai mai făcut aşa ceva. Ai fost la mine , ca şi când ştiai ce voiam , de ce aveam nevoie , doar că în seara asta... nu vreau să ştiu ce e în mintea mea , *cher*. Pentru că nu cred că sunt destul de puternică să te opresc şi nu sunt sigură că asta îţi doreşti...

O trase aproape de el , în timp ce inima-i bătea atât de tare că nu mai putea respira. În acea clipă ar fi dat un an din viaţă ca să ştie ce dorise ea în celelalte nopţi. Să ştie ce-i făcuse. Pentru că era al naibii de sigur că vocea ei nu se adresa acelui Simon Courtland cu care luase micul dejun.

Mâinile lui mari se întinseră , mângâindu-i gâtul , apoi clavicula , apoi umerii mici. Ea tremura , iar Simon o mângâie ca s-o liniştească.

Dar mângâierile lui nu o liniştiră. Îl privea , aşteptând , tremurând , tulburată. Ultimul buştean căzu în şemineu , creând o avalanşă de scântei , iar focul făcu o umbră pe peretele de vizavi... siluetele celor doi , lipiţi ca doi amanţi în tăcerea camerei.

Silueta se schimbă când el îi scoase uşor tricoul. Se avertizase singur că limitele fanteziei şi realităţii aveau să se estompeze dar nu era atât de uşor. Părul ei lung se electriză , apoi căzu în cascade pe spate când ridică faţa spre a lui. Nu purta nimic pe sub tricou. De la gât în talie , pielea îi era practic albă ca porţelanul , roşie din cauza focului şi a dorinţei iar pe chipul ei era o poftă... o poftă pe care Simon nu o aştepta de la nici o femeie şi cu siguranţă niciodată de la Bree.

Totuşi , Bree cea atât de pasională şi pământească se intimidă brusc. Se întoarse ca să se acopere , dar el o prinse de încheietura mâinii şi ridică ochii ca să-i întâlnească pe ai ei.

Era straşnică. Era frumoasă. O sărută aşa cum îi plăcea ei. O sărută cum nu mai sărutase nici o altă femeie şi în acea îmbrăţişare se adunară 35 de ani în care el nu ştiuse că poate exista o emoţie atât de misterioasă şi lentă. O

sărută până când i se înroşiră şi i se umeziră buzele iar ochii îi deveniră albaştri, uluitor de albaştri.

– Simon... nu îţi dai seama ce-mi faci. N-ai mai fost... aşa niciodată. Eu...

Îl luase prin surprindere. Pulsul şi murmurul unui bărbat puternic , puterea unui amant care o tenta şi-i făcea plăcere , o excita şi o iubea. În acea clipă nu era Simon. Nu era nici mai mult , nici mai puţin decât un bărbat. Bărbatul ei. Când ajunse la nasturele pantalonilor ei , ea scoase din nou acele sunete. Un sunet de femeie sălbatică , chinuită , un strigăt de ajutor , iar ochii ei îl fixară.

Voia asta. Îl dorea pe el.

Fermoarul coborî. Palmele lui alunecară înăuntrul pantalonilor pentru a-i da jos , iar ea se trase spre el , orbeşte , fără ajutor. Ea se întinse spre capul lui pentru a-i trage gura în jos , iar el îi simţi degetele pe creştet , simţi pasiunea încolăcindu-l ca şi când l-ar fi curentat.

O şuviţă de mătase albastră coborî odată cu pantalonii şi după asta o întinse pe covorul gros dar ea nu păru că-şi dă seama.

Capul i se îndreptă spre sânii ei. Îi atinse sfârcurile cu limba în timp ce palma îi cobora din

ce în ce mai jos până când descoperi punctul dintre coapse. O atinse. Apoi o eliberă. Când încercă din nou , picioarele ei îl încolăciră şi-l muşcă de umăr. Tare.

N-ar fi trebuit s-o facă , pentru că deodată el realiză încă un lucru care ei îi plăcea... şi îşi dădu seama ce-i putea oferi , ca bărbat , ca amant. Muşchii i se încinseră. Îşi ignora proprii ei nervi. Muşchii îi erau toţi încordaţi , pielea îl ardea , dar ignoră şi asta. Tot ce făcea , făcea pentru Bree.

O sărută din nou pe gură , cu putere , apoi o acoperi cu sărutări pe gât , oprindu-se la sâni. Ei îi plăcea un pic de asprime , dar niciodată lângă sâni. El descoperisa deja că sânii mici şi albi erau teribil şi insuportabil de sensibili. Îi strânse părul lung şi mătăsos şi-i aduse şuviţele pe vârfurile ca de coral ale sfârcurilor, şuviţe care-o gâdilau, şuviţe mari ca şoaptele.

Ţiganca încercă să-l muşte din nou , iar mâinile ei îi stăteau în cale. Tandru , hotărât , Simon trebui s-o ţină în frâu. Cu siguranţă găsise ceea ce-i plăcea ei şi miză pe asta. Sărutări aspre, revendicative , erotice. Apoi şuviţele. Apoi jos unde o atingea , zăbovind mai mult de fiecare dată , frecând-o cu podul palmei în timp

ce degetul o pătrundea uşor. Apoi o eliberă şi luă totul de la început aducând-o de fiecare dată cât mai aproape de punctul culminant.

Ştia ce îşi doreşte ea.

Ştia că este aproape.

Şi asta se întâmpla când totul se ducea naibii.

Ea îi împinse umerii cu putere şi , luat prin surprindere , el aproape căzu pe spate. Bree se tolăni , cu părul întunecat şi răvăşit în timp ce ochii îi străluceau mai tare decât cărbunii încinşi.

– Nu singur , *cher.* Dacă vrei să mă înnebuneşti , crede-mă , o s-o facem împreună.

Nu-şi pierduse niciodată controlul cu o femeie , dar ea începu să-l sărute pe gât şi pe piept. Cu mâinile , cu limba îi spunea că-i iubeşte trupul , că-l dorea. *Pe el.* Îi plăcuse şmecheria cu părul; îl biciui pe tot corpul cu şuviţele acelea lungi până când îl înnebuni. Îi prinse cu degetele betelia chiloţilor şi în timp ce încerca să-i tragă în jos , corpurile se răsuceau pe covor. Aproape de foc şi strălucirea lui , de flăcările fierbinţi , apoi departe , unde era frig şi întuneric şi unde nu exista decât Bree. Buzele ei erau peste ale lui , apoi mai jos , cu sărutări care-l zăpăceau , care-l vânau şi deodată îşi dădu seama în ce intrase.

O ţintui lângă el , cu asprime , cu prea multă asprime.

– Bree.

– Sst.

Dar fantezia de a fi iubitul ei fantomatic nu-i plăcea. Doamne, era exact ce-şi dorea , dar nu acum. Acum avea nevoie ca ea să ştie că era el, Simon , că era treaz , conştient că nu era doar un joc.

– Iubito.

– Sst.

Şoapta ei era insistentă , înnebunitoare.

– Te rog , Simon. Te iubesc şi-mi doresc asta şi te doresc pe tine. Acum. Te rog. Te rog...

Îl trase spre ea cu acel ţipăt de dragoste care-i răsuna în minte şi gândi. La naiba. Pentru că ştia că pierduse. Îi puse picioarele în jurul lui şi-i apucă gura , în acelaşi timp pătrunzând-o adânc , complet.

Ştia că ar trebui să-i pese dacă ea îl considera Simon sau o fantasmă. Dar nu-i păsa.

Carnea lor se uni ; pielea ei era lunecoasă ca untul. Şi a lui la fel. Ce-şi dorea ea era ceea ce-şi dorea el. Nu erau diferenţe. Focul ardea dar moliciunea ei îl topea , la fel drumul adânc spre înlăuntrul ei. Era generoasă , dezinhibată ,

iubitoare , dulce , sălbatică. Îi rostea numele ca şi când devenea sufletul lui , îl chemă din nou , apoi ţipă când trupul ei ajunse la culme , arcuindu-se.

El se descărcă fulgerător într-o agonie de plăcere. Chiar şi atunci , ştia că pentru el nu fusese un act pasional.

Îşi dăruise sufletul ţigăncii.

Mai târziu , când îşi recăpătă respiraţia , când slăbiciunea datorată dorinţei îi permise minţii să funcţioneze , Simon se forţă să-şi amintească ceea ce era evident.

Bree nu-i dorise neapărat sufletul.

Fusese rău rănită. Era vulnerabilă. Şi poate avea nevoie de un amant care să vindece şi care să-i şteargă amintirile neplăcute.

Dar era al dracului de sigur că asta nu însemna neapărat că se îndrăgostise de Simon Courtland.

Capitolul 9

În şemineu nu mai era decât jăratec. Bree era încă în braţele lui Simon cu obrazul încă cuibărit pe pieptul lui. Degetele lui îi răsfirau părul într-un mod languros , aproape hipnotic. Mângâierea lui era posesivă şi tandră. Poate că voia s-o liniştească.

Din păcate , nici un tranchilizant nu avea cum s-o liniştească. Reacţiile îi erau ca paralizate. Inima îi bătea îngrozitor de tare.

Faptul că făcuse dragoste cu el o doborâse complet. Ştia că Simon se simţea singur. Ştia că avea o parte senzuală , afectivă a firii lui care fusese închisă multă vreme.

Nu-şi dăduse seama cât de adâncite erau aceste sentimente. Revenise la viaţă pentru ea ,

cu ea. Fusese pasional , pretenţios, fantezia unei femei ce-şi dorea un amant pirat care să-i răvăşească plăcerea , care să-i fure inhibiţiile... şi care să fie în stare să ofere , aşa cum Bree nu-şi imaginase vreodată că un bărbat poate oferi.

Înţelesese ce însemna minunea pe care-o descoperise alături de el.

Nu era pregătită pentru anxietate , pentru teamă , cu atât mai mult că stătea în braţele lui. Simptomele erau clare. Gustul spaimei , bătăile iuţi ale inimii , senzaţia copleşitoare a prevestirii ca şi când îi tăiase calea o pisică mare şi neagră , iar acum îşi aştepta pedeapsa.

Mai făcuse asta înainte - iubise un bărbat care nu o iubea - şi jurase să nu se mai întâmple , să nu-şi mai dăruiască niciodată inima astfel. De data asta era altfel , dar numai pentru că Simon capturase o bună bucată a sufletului şi a inimii ei. Restul clişeului îi era dureros de familiar. El avusese nevoie de cineva, dar era o nevoie temporară. Şi o dorise , dar pasiunea nu însemna şi dragoste.

– Bree , scumpo.

Auzind vocea răguşită a lui Simon , închise ochii. Mai rapidă decât un izvoraş , se smulse din braţele lui calde şi se ridică în picioare.

– Sst , iubitule. Te duc sus în pat , Simon. Ştiu că e târziu şi ţi-e frig. O să am eu grijă de tine.

Chiar şi în urechile ei , vocea îi sună nefiresc... şi prosteşte ca şi când ar fi vorbit unui somnambul pe jumătate treaz.

Simon amuţi brusc.

Cu spatele la el , adună jăratecul şi trase un paravan metalic în faţa grătarului , apoi căută hainele. Destul de jenant , tricoul ei împodobea abajurul unei veioze şi se părea că-şi aruncase nesăbuit chiloţii în spatele unui scaun. Dacă Simon avusese vreun dubiu legat de firea lui " mai puţin pasională" , atunci cu siguranţă ar fi îngropat caii morţi.

Aşa că zâmbeşte-i , Reynaud , se îndemnă singură. Doar că nu putea să zâmbească în clipa aia. Adună hainele de pe jos , conştientă că Simon o privea , simţindu-i privirea pe spatele gol în timp ce-i vorbea hotărâtă.

– Ştiu că dimineaţa nu-ţi aduci aminte ce s-a

întâmplat , *cher*, dar nu vreau să capeţi inconştient vreo anxietate. Iau pilule de patru luni. Nu pentru că aveam nevoie. Ciclul meu era ca o harababură - probabil din cauza acestor călătorii - şi când am fost la doctor , acesta mi-a sugerat o cură de pilule timp de şase luni.

Stupid , stupid , stupid. Vocea ei falsă o făcu să se cutremure iar Simon tot nu se mişcă. O privea , o studia cu ochii profunzi şi întunecaţi.

Ea ştia că este treaz. Nu-şi dăduse seama de când intrase pe uşă dar , foarte curând după aceea , înţelesese. Sărutările somnambulului ei o făceau să se simtă în siguranţă. Dar în seara asta chiar şi primele sărutări ale lui Simon îndepărtaseră orice senzaţie de siguranţă şi aproape că o făcuseră să explodeze. Aşa cum bănuise mereu, era un amant mult mai periculos decât alter ego-ul lui. Chiar înainte să facă dragoste , el realizase brusc că ea ar putea să-i încurce pe " ei doi". Se opuse. Încercase să-i spună.

Dar ea nu l-a lăsat. Apoi , răspunsul lui fusese instinctiv şi orb. Instinctul acela era acum şi mai puternic.

Bree aruncă o ultimă privire prin cameră ,

apoi se apropie desculţă de Simon. Privirea i se îndreptă spre gâtul lui, spre gură, spre păr , spre umeri - absolut oriunde dar numai spre ochii lui nu.

– În regulă , iubitule. Am avut eu grijă de foc şi camera arată exact ca înainte. Mâine dimineaţă n-o să ai nici un motiv ca să-ţi faci griji că s-ar fi întâmplat ceva , *cher*. Ia-mă de mână şi te duc eu în pat.

Totuşi , el nu se mişcă , deşi privirea trebuia să-i părăsească chipul. Nu înţelegea ce voia să facă ea , dar o simţi cât de înnebunită era. Te rog , Simon. Te rog vino cu mine...

Dacă ar fi avut timp să se gândească , şi-ar fi dat seama că situaţia ar fi devenit imcomparabil mai uşoară dacă ar fi pretins amândoi că nu se întâmplase nimic. Alţi îndrăgostiţi nu ar fi putut face aşa ceva. Dar ei puteau. Adevărata lui problemă cu mersul în somn făcea acest lucru posibil. Jekyll nu-şi amitea niciodată de ce făcea Hyde. Îl tratase ca pe un somnambul ; el nu trebuise decât să fie alături de ea şi , ca de obicei , dimineaţa totul devenea doar o afacere.

Haide , Reynaud. Ideea asta imatură şi

stupidă. Dar nu a fost aşa , îşi spuse ea cu asprime. Mâine dimineaţă , va fi ca de obicei o simplă afacere. Nu se schimbase lumea doar pentru că făcuseră ei dragoste. În curând ea avea să plece. Faptul că ea se îndrăgostise de el nu însemna că şi el trebuia să simtă în acelaşi fel.

Şi-l imagină chinuindu-se să admită că nu-l interesează o relaţie permanentă. Dar ea auzise aşa ceva şi înainte. Dacă se implicase cu inima, Bree şi-o făcuse cu mâna ei. Dar la naiba , Simon, o să-mi frângi inima dacă o să-mi spui că nu reprezint pentru tine decât ceva plăcut , dar trecător.

Aşa ceva nu trebuia să se întâmple. Poate că ideea era imatură şi bizară , dar avea să-i salveze pe amândoi de la suferinţă.

– Aşteaptă , Simon. Am uitat să sting lampadarul , dar o să aprind lumina pe hol ca să nu orbecăim pe scări în întuneric.

În timp ce se grăbea să stingă luminile răsuflă uşurată văzându-l pe Simon cum încerca să se ridice în picioare. Luând hainele la subbraţ îl luă de mână şi se gândi aproape fără casă. Avea de gând să-i dea drumul. Tot ce mai avea

de făcut era să-l ducă la scări.

Dar se părea că se pripise. În loc s-o ia de mână , el îi ridică braţul.

– Trebuie să mergem sus , *cher.* E târziu. Foarte târziu...

Degetul lui îi acoperi palma umedă şi pulsul tremurător de la încheietură. Ca şi când şi-ar fi dat seama că e speriată , îi eliberă uşor mâna.

– Nu ai de ce să-ţi faci griji. Nu ai nici un motiv. Dimineaţă o să crezi numai că ai dormit bine.

Degetele lui o apucară de bărbie. Privirea îi străbătu faţa palidă cu o intensitate de neînţeles. Şi apoi gura îi coborî spre a ei.

Şi fu al naibii de greu să i-o închidă. Sărutul lui era atât de tandru , atât de blând încât simţi cum îi dau lacrimile prosteşte.

Apoi o luă de mână şi o conduse pe scări.

În camera lui.

Şi în patul lui.

– Totul e curat.

Simon îndoi spălătorul şi-l puse pe marginea căzii , scoţând dopul.

– Bine , spuse Jessica. Urăsc să fac baie.

Chicotind , înfăşură un prosop în jurul micului săpun alunecos, abia ascultându-i flecăreala. Voia să-i citească o poveste înainte să adoarmă. Jessica voia să-i crească părul la fel de lung ca al lui Bree. El fu de acord. Voia să doarmă în bluza cu verde şi roşu. El fu de acord. Dacă Jess i-ar fi cerut luna de pe cer cu siguranţă că el i-ar fi răspuns tot da.

Dezbrăcată , fiica lui aruncă prosopul şi ţâşni pe hol spre dormitorul ei. Simon o urmă cunoscând bine ritualurile de seară ale fetiţei lui. Erau ritualuri lungi care îl ameţeau.

Timp de trei nopţi trăise visul unui holtei. Făcuse sex cu o femeie pasionată şi doritoare. Fără sfori , fără legături , fără complicaţii. La dracu , dimineaţa doamna pretinsese chiar că nu se întâmplase nimic. Dar nici un bărbat n-ar fi putut obţine ce a obţinut el cu atâta uşurinţă.

Presupunând că un bărbat ar fi vrut sex fără complicaţii , situaţia asta era ideală.

Dar presupunând totuşi că bărbatul ar fi vrut să-i pună doamnei un inel pe deget, asumându-şi toate complicaţiile şi obligaţiile , atunci

situaţia era al naibii de înşelătoare.

Simon se apleca peste mormanul de cărţi din dormitorul roz al Jessicăi căutând-o pe cea favorită ei. Ca o ironie a soatei , mâna lui prinse cartea " *Un coşmar în cămăruţa mea*".

Mersul în somn fusese pentru el totdeauna un coşmar , dar nici chiar în halul ăsta. Realizase deja ceea ce era evident - şi anume că Bree se folosea de problema lui pentru a-l dezamăgi uşor. Ea dorea fantezia , nu bărbatul adevărat. Era dispusă să aibă o relaţie dar nu voia să aibă obligaţii. La urma urmei , de ce ar fi vrut ? El era un bărbat care avea multe de învăţat în ceea ce priveşte exprimarea sentimentelor. Un bărbat care se închisese în el atât de mult timp , încât avea enorm de mult de învăţat despre ce are nevoie o femeie într-o relaţie amoroasă.

– Tăticule ?

Nu era vorba de faptul că Simon nu voia complet să se împotmolească în abisul nesiguranţelor masculine. Dar ori de câte ori lua problema în considerare în mod metodic , ştia că ceva era în neregulă. De câte ori încerca să stea de vorbă cu ea , îl privea într-un anume fel. Îl

privea delicat , zdrobitor , speriată , de parcă i-ar fi spus " nu face asta".

Deci era speriată. Ceea ce pentru Simon era de înţeles. Al naibii de mulţi bărbaţi îi spuseseră că ţin la ea - şi minţiseră. Bree era puţin iritabilă , puţin capricioasă , în ceea ce privea încrederea.

– *Tăticule.*

Îl măcina ideea de a sta pe pieptul lui Bree şi de a-i turna coniac pe gât până când o va face să vorbească. Dar asta nu era de nici un folos. Deşi era împotriva principiilor lui etice să substituie prefăcătoria cu somnambulismul , într-un anumit fel înţelegea că încrederea nu se câştiga prin discuţie..

Dacă era să-i câştige încrederea , trebuia s-o facă prin acţiune. Alături de ea , redevenea. Poate fusese un pic banal , aducându-i flori de câmp cu două seri în urmă. Poate noaptea trecută mersese prea departe cu uleiul pentru copii.

Dar se părea că face progrese. În mod instinctiv , simţea că cea mai puternică armă a lui era noaptea , pentru că în întuneric toate inhibiţiile dispăreau. În întuneric , Bree era cea

mai vulnerabilă, cea mai lipsită de apărare... - şi cea mai sinceră. Fiecare noapte fusese o explozie arzătoare şi de neuitat de dorinţă şi emoţie. Cum de putea să i se dăruiască atât de complet dacă nu-l iubea ? Îşi pusese sufletul în joc.

Şi el făcuse la fel.

Nu putea s-o piardă. Nu voia să o înlănţuiască , să-i distrugă libertatea. Voia doar s-o iubească şi să apere tot ce era fragil şi special în Bree. Era cel mai frumos lucru care i se întâmplase vreodată. Nu putea să-i dea drumul. Mai mult timp , îşi tot spunea. Avea nevoie doar de mai mult timp.

O pernă îl lovi în spate , făcându-l aproape să-şi piardă echilibrul. Speriat , se rezemă pe călcâie primind o altă pernă în faţă.

– Tati ! M-am săturat ! N-ai auzit nici un cuvânt din ce-am spus !

Drăcoaica lui de fată - cea care sărea pe saltea într-o bluză colorată cu roşu şi verde - avea dreptate. Nu o ascultase. Datorită lui Bree avea o nouă concepţie de a-şi iubi fiica. Dragostea - cea potrivită - era întotdeauna ceva serios. Cu cât dai mai multă , cu atât primeşti

mai multă dragoste. Şi în acest dar se afla sensul luminii şi al veseliei.

Se ridică uşor în picioare şi , cu o faţă severă , ridică una din perne. Pedant ca un jucător , începu un discurs.

– E o idee rea să arunci cu pernele. Foarte rea.

Ceva din expresia lui trebuie că o atinsese , pentru că ochii îi jucau în cap.

– Ah , da ?

– Ah , da , sigur. Gălăgia şi jocul sălbatic se termină inevitabil prost. Mă tem că ai nevoie de o lecţie de critică , Jess. Foarte critică.

Când o lovi cu perna în cap , ea izbucni în chicoteli.

Bree , sosită de la duşul de la parter cu câteva minute în urmă , auzi zgomotul incredibil venind de sus - ţipete şi urlete şi strigăte ca de moarte. Cu un prosop înfăşurat pe cap ca un turban , urcă scările două câte două şi părăsi holul.

Se opri ca trăznită în uşa dormitorului Jessicăi. Fulgii , mai deşi decât zăpada , zburau prin toată camera. Abajururile lămpii erau cu

susul în mxs , aşternuturile aruncate , jucăriile şi cărţile împrăştiate. Jess era ghemuită pe una din marginile patului. Simon era aplecat peste cealaltă şi amândoi râdeau cu mâinile de burtă. Ea simţi cum îi creşte inima. Nu se putea abţine. Pe undeva , Simon era încă un copil , dar Bree nu crezuse vreodată că el îşi va da seama... nu crezuse că va lăsa să se vadă aşa ceva: " *Countland , nici nu-ţi închipui cât de mult te iubesc*".

Era clar că momentul acela era între tată şi fiică. Bree nu voia să se bage. Ar fi plecat tiptil , doar că acum era prea târziu. Două perechi de ochi , de un gri ca de mangal , cu o urmă de vină în ei , o fixară simultan.

– Oh , spuse Jessica înghiţind în sec şi rosti apoi spre tatăl ei: Cred că o s-o încasezi , tati.

Bree îşi puse mâinile în şolduri şi adoptă cea mai furioasă privire pe care o ştia.

– E ceva înfiorător. Dezgustător. Îşi dă vreunul din voi seama cât o să dureze curăţatul? N-am văzut *niciodată* asemenea dezordine.

O pernă zbură prin aer , împrăştiind în drumul ei zeci de fulgi şi se opri pe faţa ei.

Fusese aruncată , fără îndoială , de dracul ce purta măsura 62 de la marginea îndepărtată a patului.

La ora 11 noaptea , diavolul cu măsura 62 reapăru la marginea cealaltă a patului ei din mansardă. Pe de-o parte rugându-se să nu vină , pe de altă parte ştiind că va veni , Bree se îmbrăcase pentru somn în sutien , chiloţi şi o cămaşă de noapte lungă închisă în nasturi până la gât.

În dormitorul ei întunecat nu erau fulgi , nici lumini , nici gălăgie dar descoperi , deşi prea târziu că el adusese o jucărie. Îl auzi cum trânteşte ceva pe masă dar nu-şi dădu seama că era un casetofon decât când el îl puse în funcţiune.

O prinse de mâini şi o dădu jos din pat înainte ca ea să recunoască melodia. Când o recunoscu , simţi că alunecă , ca şi când ar fi patinat pe gheaţă , şi-şi dădu seama că avea să cadă. El lăsase muzica încet , nu tare , dar ritmul trupesc , senzual era clar din coloana sonoră a filmului "*Dans murdar*".

Îi puse mâinile pe după gâtul lui şi o aplecă peste el. La început fu rigidă , opunând rezistenţă , dar încercase asta şi înainte. Niciodată nu-i reuşise. Nu cu Simon. Se mişca cu ea în întuneric pe jumătate dansând , pe jumătate făcând dragoste pe ritmul senzual al melodiei. Ea visase asta. Visase că dansează aşa, nu cu somnambulul , nu cu Courtland ci cu amândoi deodată. Cu bărbatul care ar fi putut fi.

Treptat , cămaşa ei de noapte ajunse pe podea. Sutienul şi chiloţii avură aceeaşi soartă. Şi încă dansau , acum dezbrăcaţi, incitându-se , excitându-se unul pe altul , până când nici unul din ei nu mai rezistă.

Bree se lipi de el în forţă , disperată atunci când o întinse pe pat. În întuneric , orice sunet părea a fi numele lui. Membrele lui lungi , umede de sudoare , pline de pasiune , gustul lui ca de narcotic - nu le-ar fi putut uita niciodată. Se purta cu ea ca un nebun , iubitul ei fantomatic , fără răutate , făcând bine dragoste, tentând-o mai presus de orice.

Se răsturnă peste el , cedându-i-se lui , cu el. Câteva clipe mai târziu , totuşi , stând în braţele

lui sătulă şi tremurând , simţi cum îi mângâie obrazul şi-i auzi şoapta răguşită :

– Bree !

La un anumit moment , el încerca în fiecare noapte. De fiecare dată răspunsul ei era acelaşi:

– Sst , murmura şi apoi îl săruta.

Dacă tot era în patul ei , nu-i cerea decât atât. Nu-i permitea cuvinte sau promisiuni de dragoste.

În seara asta , mai ales , o durea. Întotdeauna dorise să fie sinceră cu Simon şi ştia că el n-ar fi înţeles - dar el nu trăia cu trecutul ei. Singurul lucru comun din clişeul greşelilor ei fusese felul în care înfruntase adevărul. De fiecare dată , încurcase dragostea şi nevoia.

Chiar în faţa ochilor ei , Simon redescoperea bucuria , viaţa, pasiunea. În mod ironic , asta o cutremura cel mai mult. Cu cât mai splendide erau nopţile lor , cu atât adevărul devenea mai dureros. Cu fiecare zi , cu fiecare noapte , Simon avea să-şi dea seama că ea ştia deja. Cu cât se schimba mai mult , cu atât avea mai puţină nevoie de ea.

– Eşti sigură că o să arăt bine ?

– Foarte sigură , dacă ai să reuşeşti să nu te mai foieşti atâta.

Lui Bree îi era greu să vorbească având pieptenul între dinţi. Îi era mai greu să-i aranjeze Jessicăi părul în stil franţuzesc când afară era o vreme sălbatică şi bătea vântul. Îngenunchind pe terasa din faţă , Bree băgă pieptenul în paharul cu apă , umezi părul şi începu din nou să-i împletească părul.

– Mai exact , cât îţi trebuie să fii frumoasă ?

– Întrebarea asta şi-o pun femeile de la începutul lumii , *cher*, dar în cazul tău , nu prea mult timp.

– Dar mie mi se pare o veşnicie , spuse Jessica în silă.

Bree nu îndrăzni să chicotească. Aruncase pieptănul. Să împleteşti părul zburlit al unei fete de 4 ani era un act de dragoste , dacă exista. O umezi şi o împleti până când simţi că o dor degetele , dar era o durere plăcută.

Dimineaţa îl ajutase pe Simon să scape de mormăială când ecranul de la computer se goli. Era atât de strălucit la problemele complicate de

inginerie , dar ţi se făcea milă de el când apăsa pe un buton greşit.

– Ai jurat , îi spusese încruntat , ai jurat când te-am cunoscut că nu te pricepi deloc la afaceri.

Ea îi rânjise.

Încă o durere plăcută. Bree le acumula , fiecare moment , fiecare amintire , fiecare decor. Disperarea avea să vină mai târziu , inevitabil ca şi ziua de salariu , dar refuza să se lase pradă ei acum. Nu mai avea mult de stat cu ei. Nu se gândea la plecare; se gândea doar să savureze fiece clipă pe care o avea , iar această după-amiază era ea însăşi o amintire.

Norii tumultoşi traversau cerul. Soarele ardea, apoi se răci , apoi aerul se încărcă de o electricitate sălbatică. Venea furtuna , dar nu începuse să plouă. Pale de vânt unduiau şirurile de iarbă care părea că se înalţă şi înverzeşte pe zi ce trece. Dealurile erodate din depărtare erau colorate în argintiu şi cafeniu închis. Atât de mult spaţiu. Atât de multă libertate. Spaţiu în care sufletul putea respira , libertare în care o femeie putea să devină, să muncească şi să crească aşa cum ar fi vrut ea.

Cum ai să pleci de aici , Reynaud ? Cum ai să pleci de lângă el ? Oftă. Întrebările ei nu prea aveau răspunsuri.

– Uite , Bree , am stat cât de cuminte am putut. A trebuit să stau aici milioane de ore. Tot n-ai terminat ?

– Hei , nu tu eşti aia care m-a implorat - adică m-a rugat în genunchi - să fac asta ?

Cum ai să pleci de aici ?

– Mai dă-mi un minut , *cher.* Serios , lucrez cât de repede pot.

– Oh , nu.

– Ce , oh , nu ?

– Oh , nu , este *mami*. A venit să mă ia , Bree.

Bree înfăşură banda de elastic până la sfârşit în cosiţele Jessicăi şi se ridică în picioare. Văzu camionul alb mergând înainte dar era sigură că Jess se înşelase.

– Nu poate fi mămica ta , prostuţo. Nu şi-a terminat vacanţa. Şi nici n-a telefonat. Chiar dacă s-ar fi întors mai repede din vacanţă , ar fi sunat.

Vocea i se pierdu. Simţi cum i se pune un

nod în gât când o blondă înaltă coborî din mașină.

Nu încă. Te rog , Liz. Mai vreau doar câteva zile. Nu poți veni încă.

Dar identitatea femeii se clarifică atunci când strigă : "Bobocel !" În două secunde îngrozitoare Jess , alături de Bree, păru că se întristează , dar apoi micuța coborî scările în grabă pentru a fi îmbrățișată imediat de mama ei.

Brusc , Bree se simți suflată de vânt , că i se îndoaie genunchii și se simți al naibii de scundă - Liz era aproape la fel de înaltă ca Simon , avea o ținută regală și statuară. Purta o bluză crem și pantaloni cafenii , amândouă un pic șifonate din cauza drumului , dar hainele îi cădeau perfect. Bani mulți , gândi Bree cu tristețe. Poate că Liz nu-i avea , dar cel puțin așa părea. Calmă , trăsături clasice , grație. Tu n-ai purtat niciodată în viața ta , Bree , pantofi.

Dură câteva momente până când Liz ridică privirea și o zări.

– Mami , ea este *Bree.*

– Am bănuit.

Liz se îndreptă spre ea , întinzându-i mâna.

– Simon mi-a spus de tine când am telefonat. Îmi pare bine să te cunosc.

Nici calmul , nici graţia clasică nu puteau ascunde palma umedă şi degetele tremurânde. Liz era nervoasă , tulburată. Analizând-o cu atenţie , Bree observă liniile fine ale încordării , gura care se străduia prea tare să zâmbească.

Imediat , Bree bănui cine avea să fie învinuit şi nu avea importanţă care din ele era desculţă. *Nimic nu poate fi simplu pe lumea asta* ? Nu-i trebuia să facă un efort imaginativ ca să-şi dea seama că Liz nu era o fiinţă caldă. Datorită lui Jess , Bree îi pusese în mod automat lui Liz nişte puncte negre ca mamă , dar loialitatea inimii ei era dată lui Simon. Liz avusese nevoie de el, îl folosise , se descotorosise de el. Bree îşi făcuse mai mult decât un vis violent şi satisfăcător din a o elimina pe doamnă.

Doar că lucrurile nu aveau să meargă chiar aşa. Ea nu era o profitoare cu sânge rece , ci o părăsită. Bree ştia precis ce însemna sosirea lui Liz , numărătoarea inversă a şederii ei cu Simon şi Jess - dar nu putea să renunţe aşa uşor la problemele ei în faţa unei femei.

– Vino înăuntru , o invită Bree şi se dădu din uşă. O să-l caut eu pe Simon.

– S-ar putea să fie nervos... ar fi trebuit să sun înainte.

– Nu se va enerva , spuse Bree hotărâtă.

– Nu o să-ţi stau prea mult în cale.

Simţindu-se responsabilă , Bree îşi stăpâni acuzaţiile.

– Nu stai în calea nimănui. Suntem toţi tulburaţi că te vedem. Vântul e destul de puternic ca să-ţi fi făcut sete , nu-i aşa ? Îţi aduc nişte ceai rece.

Simon trebuie că auzise gălăgia din holul din faţă , pentru că apăru dinspre birou cu faţa perplexă.

– Bree ?

Făcu o pauză când o observă pe fosta lui soţie.

Liz îşi îndreptă umerii cu grijă.

– Bună , Simon.

– Liz.

– Mi-am scurtat vacanţa. N-am mai putut să stau fără s-o văd pe Jess şi m-am gândit că ar fi mai bine să discutăm problema asta.

– Ar cam fi timpul , recunoscu Simon şi o privi pe Bree.

Avea cea mai tâmpită senzaţie că voia s-o expedieze şi să o lase să stea în hol. Ceva se întâmpla aici iar ea nu înţelegea ce, dar nu era timp să stăruiască asupra acestui lucru.

– Ce-ar fi să vă aduc la toţi ceva de băut şi sunt sigură că Jess de-abia aşteaptă să-i arate casa mamei ei. Poate după aceea, veţi avea câteva minute singuri în timp ce eu şi Jessica vom trebălui prin bucătărie.

O jumătate de oră mai târziu , Bree o puse pe Jessica pe un scaun în bucătărie , tăind nişte lăptuci în chiuvetă. Era munca favorită a micuţei, lăsând-o pe Bree să facă meniul cinei şi să prepare o salată proaspătă. Carne de viţel.*panne* şi paste ? Avea timp să încropească o prăjitură - Cajun cu mandarine ? Exista pe undeva vreo carte în care să scrie cum ar trebui să hrăneşti o fostă soţie ?

Îşi coborî privirea , conştientă de cât de tăcută era Jessica , de cât de repede tăiau degetele ei frunzele de lăptuci. Biata fetiţă, era atât de tensionată. Îşi trase înapoi pe nas

ochelarii cu ramă albastră , lăsând o urmă de deget pe lentile şi continuă să privească spre uşă. Jess ştia că părinţii ei stau de vorbă , ştia că mama ei venise ca s-o ia înapoi.

Bree strânse din umeri , dar nu avea ce să spună. Şi ea ştia că Liz venise să o ia înapoi.

Afară se înnorase atât de tare , încât bucătăria devenise întunecoasă. Bree tocmai aprinse lumina când Liz intră înăuntru, cu faţa palidă ca cenuşa. Se îndreptă imediat spre Jessica şi o îmbrăţişă.

– Hei , bobocule. Tăticul tău mi-a spus ce bine te-ai distrat. Îţi place aici ?

– Îmi *place* , mami.

Liz zâmbi , dar Bree observase durerea din acel zâmbet.

– Tati spune că poate ţi-ar plăcea să stai cu el.

– Da !

– Atunci e bine , spuse Liz veselă. Dacă vrei, poţi să mai rămâi cu tati. Deocamdată. Nu definitiv , doar un timp. În regulă, gândăcel ?

Ar fi trebuit să fie exact ce voia Jess să audă, dar pentru o clipă , fetiţa privi disperată spre

Bree. O văzu , dar în acel moment se simţi împietrită. De aceea discutaseră atât de mult. Simon lupta pentru fiica lui. Şi ar fi vrut să-i spună. Ăsta fusese sensul unei priviri pe care i-o aruncase din uşă.

– Dacă crezi că mi-e uşor s-o las aici , te înşeli.

Cu întârziere , Bree îşi dădu seama că Jess dispăruse din bucătărie şi acum era singură cu fosta soţie a lui Simon.

– Liz , nu m-am îndoit niciodată că o iubeşti pe Jess , spuse neîndemânatică.

Liz se uita pe fereastră cu ochii uscaţi , îngreunaţi.

– Întotdeauna a avut spiritul ăsta copilăresc alături de Simon. Când era mică , nu trebuia decât ca Simon să intre în cameră şi înceta să mai plângă. Şi acum vreo şase luni , m-a sculat la miezul nopţii ca să-i dea telefon. Avusese un accident de maşină. Nu păţise nimic , dar ea simţise totul. Şi acum vreo câteva săptămâni , când i-a intrat în cap că vrea să fie cu Simon...

Liz clătină din cap.

– Niciodată n-am ştiut ce trebuie să fac. Cum

poate fi un copil de 4 ani atât de încăpăţânat ? Şi dacă într-adevăr vrea mai mult să stea cu tatăl ei decât cu mine...

– Dacă te simţi vinovată , cred că e o tâmpenie , spuse Bree uşor. Când eram copil , îmi aduc aminte că de mii de ori mă întorceam la tatăl meu. Şi de alte mii de ori aveam nevoie de mama. Poate că în clipele astea Jess are nevoie de Simon , dar asta nu înseamnă că te iubeşte mai puţin.

Bree îşi încrucişă braţele peste piept.

– Crezi ?

– Ştiu sigur.

– Mi-e aşa teamă să nu greşesc cu ceva. Mi-e teamă să nu eşuez ca mamă.

– Doamne , Liz. Întoarce-te înapoi şi priveşte bine. E o copilă strălucită , minunată , jucăuşă , sănătoasă , creativă , cu o inimă mare cât de la cer la pământ. Asta numeşti tu eşuare?

– Bree , spuse cu o altă impresie în ochi.

– Ce este ?

– Nu e greu de înţeles de ce fiica mea te consideră atât de specială.

Absentă , Liz ridică apoi capacul unei oale de pe sobă.

— Şi Simon la fel. Nu ştiu ce ai făcut cu Simon , dar este cu totul alt om.

— Alt om ?

— N-am stat niciodată de vorbă ca în după-amiaza asta. De obicei ne rezolvam problemele, apoi mă întreba dacă am nevoie de bani şi cu asta basta. O conversaţie ca între doi străini.

Bree nu ştia ce să spună.

— Nici când eram căsătoriţi nu era mare diferenţă , recunoscu Liz. Era bun cu mine. Întotdeauna atent. Când l-am cunoscut , am simţit că pic jos. Arăta bine , era încrezut - realizase mult în viaţă , chiar dacă era aşa tânăr - şi se descurca în orice problemă. Nu mai întâlnisem pe cineva atât de puternic. Ştiam că e un tip liniştit , dar credeam că se va schimba cu timpul , că mi se va deschide.

Clătină din cap.

— Nu l-am emoţionat niciodată. În nici un fel. Pe când tu ai făcut-o.

— Liz.

— Da , ştiu. Este o discuţie nepotrivită , nu

asta te aşteptai să auzi de la o fostă nevastă. Dar eu ştiu mai bine ca oricine, că are nevoie de tine.

Liz zâmbi şi renunţă la subiectul ăsta.

– Se pare că vine furtuna. Dacă am de gând să plec , ar fi mai bine s-o fac acum , dar vreau s-o mai văd un pic pe Jess înainte să plec.

Rămasă singură , Bree începu brusc să se foiască prin bucătărie. Repede , tăie tot ce găsi ca să termine salata , dădu drumul la apă pentru paste , tăie şi dădu prin pesmet atâta muşchi *panne* încât putea hrăni o armată. Indiferent cât muncea, cuvintele lui Liz continuau să-i răsune în urechi. *Niciodată nu l-am emoţionat. Tu ai făcut-o. Are nevoie de tine.*

Afară , norii negri coborâseră mai jos la orizont dar , totuşi, nu începuse să plouă. Bucătăria puternic luminată se umplu de dezordinea familiară şi de arome minunate , totuşi Bree era agitată şi supărată. Ar fi vrut să creadă vorbele lui Liz. Ar fi vrut al naibii de mult. Doar că nici o frază de pe pământul ăsta nu o necăjise mai mult decât ar fi vrut.

Pentru ea adevărul era unul. Simon era bine acum. În ultimele săptămâni , cântărise ceea ce

contează pentru el şi se schimbase mult în bine. Nopţile lor reprezentau una din dovezi. Veselia din timpul zilei era o a doua dovadă. Şi astăzi luptase ca să mai rămână cu Jess , un alt semn cum că priorităţile lui se schimbaseră , că ajunsese să înţeleagă ce era mai important pentru el.

Simon nu are nevoie de tine , Reynaud. Nu mai are nevoie. În nici un fel.

Până când Bree nu ridică ochii spre sobă , nu-şi dăduse seama că el era în uşă. Privirea lui nu făcu decât să-i întărească ideile. Simon într-adevăr *se* schimbase. Când l-a cunoscut , avea ochii duri , era dominat de autodisciplină în felul în care mergea, vorbea , se mişca.

Duritatea dispăruse , înlocuită fiind de un alt fel de putere. Era din nou viu , vital sexy , plin de energie şi alte scopuri i se citeau pe faţă. În timp ce se îndrepta spre ea , arăta în stare să mute munţii din loc.

Până în acea clipă , nu realizase că ea era muntele pe care voia el să-l mişte.

– Liz a plecat ? întrebă ea.

– A plecat. Stau aici de zece minute şi te

privesc cum te foieşti prin bucătărie. Avem de hrănit vreo armată ? întrebă cu umor.

– S-ar putea să fi exagerat contribuţiile un pic ?

Îşi opri respiraţia când mâinile lui i se opriră pe umeri. Din păcate , el îi cunoştea corpul mai bine decât ea. Automat , instinctiv , îi descoperi muşchii încordaţi de pe ceafă.

– Eşti frântă. Şi e normal să fie aşa. Ai avut grijă de alţii toată ziua. De mine , de Jess şi din câte am înţeles , i-ai dat şi lui Liz o doză de morală.

Îi dădu părul la o parte ca să-i maseze mai uşor muşchii obosiţi.

– Trebuie să stăm un pic de vorbă , Reynaud.

– Să stăm de vorbă ?

O făcea să-i fie imposibil să gândească. Vocea îi era joasă şi răguşită şi îi atingea nervii ca şi toate acele promisiuni pe care ar fi vrut să le creadă.

– Te pricepi foarte bine să le porţi altora de grijă. Dar nu vrei să stai deloc de vorbă. Odată mi-ai vorbit despre asta , dar undeva pe drum ai uitat să-ţi iei şi tu medicamentul.

— Simon.

— După cină , odată ce Jess va adormi , o să stăm de vorbă. Despre tine şi despre ce vrei tu. Aduc vinul sus în mansardă. Ne-am înţeles al naibii de bine acolo , Bree. Şi dacă trebuie să consumi toată sticla de vin şi tot o să-mi spui de ce ţi-e frică.

Simţi că-i iese inima din piept. Ne-am înţeles al naibii de bine acolo , Bree. Jocul se terminase, prefăcătoria luase sfârşit. Trebuia să-ţi fi dat seama că nu va dura la nesfârşit şi nu ştia dacă simte uşurare sau mai curând teamă.

Deodată , mâinile i se răciră şi simţi un fior pe şira spinării. Îi era într-adevăr frică - nu pentru discuţia ce avea să urmeze , ci o teamă ca un fel de anxietate.

— Simon , unde este Jessica ?

Mâinile lui o apucaseră de umeri şi tonul îi era nerăbdător.

— Până să plece Liz , era sus cu ea. Presupun că e tot acolo. La naiba , nu face asta , Bree. Am tăcut până acum , pentru că am crezut că ai nevoie de mai mult timp ca să capeţi încredere în mine. Dar lucrurile au ajuns prea departe. Vom sta de vorbă, fără eschivări şi fără scuze.

Bree se răsuci în braţele lui. Nu-şi putea scoate din minte privirea aceea scurtă şi disperată pe care i-o aruncase Jess când vorbea cu Liz.

– Cred c-ar trebui s-o căutăm.

– De ce ? întrebă el.

Nu era un răspuns bun , dar altceva nu-i veni în minte.

– Pentru că ceva nu e în regulă.

Văzu cum Simon închide ochii , cu corpul încă liniştit. Îl rănise. Credea că vrea să-l împiedice. Credea că fuge de adevăr. Şi de el.

– Nu este o scuză , spuse ea grăbită. Te rog, Simon. Uită-te.

Simon îi făcu pe plac , dar fără bunăvoinţă - la început. Nu le trebui mult să-şi dea seama că Jessica nu era sus. Nici la etajul al treilea. Şi nicăieri în toată casa.

Când se întâlniră în holul din faţă , ploaia şiroia pe geamuri. Luminile pâlpâiră când primul fulger străpunse cerul. Bree îşi aminti foarte bine cât de repede înainta furtuna în acea zonă. Se putea întuneca cât ai clipi din ochi. Alunecări de teren sau inundaţii puteau apărea în orice clipă.

În Badlands nu exista nici un loc sigur pentru o fetiţă singură în furtună.

Capitolul 10

– Nu ai nici un motiv să exagerezi , Bree. N-a plecat de mai mult de zece minute şi nu este decât un singur loc unde se poate duce.

Simon îşi trase pe el un impermeabil galben, îndesă în buzunar o lanternă cu fază mare şi înhăţă o pătură.

– În ascunzătoarea ei.

Bree îşi frângea mâinile.

– Simon , nu pot să înţeleg. Tot ce-şi dorea era să stea cu tine. Exact aşa s-a întâmplat , aşa că nu are sens. De ce să fi fugit ?

– Nu ştiu , dar o să aflăm. Cu maşina , îmi trebuie doar câteva minute să ajung acolo şi să mă întorc.

– Vreau să merg cu tine.

– Nu , spuse el calm. Poate că a rătăcit câteva minute pe afară , a prins-o ploaia şi acum e pe drumul de întoarcere. Dacă unul din noi nu va fi aici , ea va intra într-o casă goală.

– Dar dacă nu a ajuns în ascunzătoare ? Dacă..

– Bree !

Palmele lui îi atinseră faţa , îmbrăţişând-o calm. Avea ochii negri ca stâncile umede şi luminaţi de emoţie.

– Dacă s-a rătăcit , am s-o găsesc. Dacă tu te-ai fi rătăcit , te-aş fi găsit. Nu e nimic complicat. E chiar foarte simplu.

După ce plecă , Bree strânse cina care se arsese , adună în holul din faţă mai multe pături decât ar fi fost nevoie pentru un batalion rătăcit şi aprinse toate luminile de la parter. Toate astea îi luară doar patru minute.

Nu mai avea altceva de făcut decât să se plimbe. Afară , temperatura începuse să scadă şi furtuna se înrăutăţise. Vântul nemilos , tăios pătrundea prin fiecare crăpătură a vechii case , iar ploaia plesnea în ferestre ca' nişte ace de metal. După douăzeci de minute , el tot nu se

întoarse. Apoi trecură treizeci de minute. Apoi trei sferturi de oră.

Simon fusese calm , cu sânge rece şi sigur pe el. Spusese că o va găsi. Bree ştia că aşa este. A spus că te-ar fi găsit şi pe tine , Reynaud. Îşi adună mâinile pe piept , amintindu-şi încă privirea întunecată dar totuşi luminoasă din ochii lui. Mai văzuse privirea aceea şi presupuse că era pasiune. O pasiune puternică , energică , dar pasiune. În acel moment de pe hol , totuşi , dorinţa era ultimul lucru la care se gândise el , sau ea.

Privirea din ochii lui fusese remarcabilă , minunată , periculoasă ca... dragostea. Dragoste adevărată şi discuţia pe care o începuseră în bucătărie fusese la fel de tulburătoare. Şi dacă te-ai înşelat , Bree ? Şi dacă...

Nu avea timp să se gândească la asta. Luminile maşinii se reflectară în ferestrele palierului din faţă. Zbură spre uşă. Picăturile ploii reci se prelingeau pe impermeabilul lui Simon în timp ce ieşi din maşină şi sosi cu un pachet înfăşurat într-o pătură.

– E teafără ? strigă Bree.

– Un pic udă și un pic înfometată , dar în rest e absolut teafără.

Părul lui era umed în creștet , ploaia îi cădea de pe gene , în timp ce o aducea pe Jess înăuntru.

Bree dădu pătura la o parte să o vadă pe fetiță , cu ochii triști , cu obrajii murdari și cu părul împletit franțuzește.

– Mi-am spart ochelarii , Bree. Avea vocea nesigură. Poate că și vocea lui Bree era la fel.

– Se poate aranja , chere. Singurul lucru care contează e că tu ești bine.

De îndată ce Simon aruncă impermeabilul , se așeză pe vine lângă Bree. Amândouă perechile de mâini o dezbrăcară pe Jess de hainele ude. Era rece , dar o baie era nesigură pe timp de furtună. Simon o duse sus și o îmbrăcă cu o cămașă de noapte. Bree o înveli cu o pătură și apoi Simon o luă în brațe.

Ajunseră cu toții în bucătărie. Jessica mâncă ce mai rămăsese din cină , stând în poala tatălui ei , înfășurată în pătură. Bree aranjă o farfurie pentru Simon , îi aduse o bluză uscată și un

prosop şi , pentru că încă mai era ud , îi turnă o gură zdravănă de whisky. Apoi , pentru a le face loc , se uită prin bucătărie. Cumva în ultimile două ore , bucătăria se transformase într-un dezastru de proporţii imense.

– Mama a spus că pot să rămân deocamdată. " Deocamdată" , tati. Ştii ce înseamnă asta.

– Nu , iubito. Va trebui să-mi spui tu.

– Înseamnă că nu pot să locuiesc la tine. "Acum" înseamnă întotdeauna pentru scurt timp. Ca atunci când merg pe bicicletă şi-mi spune " deocamdată". Asta înseamnă că trebuie să mă opresc când vine ora mesei.

Jessica sorbi din lapte.

– Tati , trebuie să mă asculţi.

– Te ascult.

– N-am vrut să te sperii. N-am vrut să te înfurii. Nu fugisem de aici. Încercam doar să găsesc un loc până pleacă mama ca să fiu sigură că nu trebuie să te părăsesc. Doar că după aia a început să plouă şi tuna aşa de tare că m-am ascuns. Dar nu mă ascundeam de tine , aşa că nu te înfuria.

– Nu sunt furios , iubito.

– Eşti sigur ?

– Sunt sigur.

– Atunci , dacă nu eşti supărat , putem vorbi despre altceva ?

– Despre orice vrei tu.

Simon îi şterse laptele ce i se prelinsese pe bărbie.

– Uite , tatí , m-am gândit cum facem. Te însori cu Bree şi după aceea putem locui toţi aici. Ca o familie. Am putea fi o familie. Şi poate să stea şi mami cu noi. Aveam camere şi pentru ea. Avem camere pentru toată lumea.

Bree descoperi deodată că avea săpunul de vase în mână. Robinetul curgea , uitase de el. Iar Jessica continua să vorbească.

– Asta e o casă bună. În casa asta toată lumea e veselă. Tu , eu , Bree. Suntem fericiţi. Avem nevoie de casa asta , tati.

Calm , Simon îi mai dădu fiicei lui o lingură de tăiţei.

– La început , am crezut că e o idee nebunească , dar treptat , am ajuns să gândesc ca tine. Dacă vrei casa asta , o păstrăm , gândăcel. În regulă ?

— În regulă.

— Dar eu şi mama ta nu mai suntem împreună. Asta nu se poate aranja , Jess.

— În regulă.

— Şi trebuie să ne lămurim fără prea multă vorbărie. Te preocupă dacă mama ta e.supărată. Te preocupă dacă eu sunt. Vreau să încerci să-ţi aminteşti că noi suntem cei mari. Cei mari pot avea singuri grijă de ei. Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru ei.

— În regulă.

Chiuveta era pe cale să dea pe afară. În grabă , Bree închise robinetul şi întinse mâna după un prosop.

Deodată inima începu să-i bată îngrozitor de tare. Se gândi că era doar din cauză că el se purta atât de frumos cu Jess. Renunţase la tonul acela critic şi acum vorbea altfel cu ea. Acum o asculta. Şi aşa cum fusese şi avea să fie întotdeauna , era meticulos de sincer şi grijuliu să nu-i facă Jessicăi promisiuni pe care nu le-ar fi putut onora.

— În regulă , repetă Jess. Dar cum rămâne cu...

Vocea lui Simon era joasă , calmă. Aproape că nu-l puteai auzi.

– Te iubesc , Jess. Să ţii minte asta toată viaţa ta - aşa va fi mereu. Dar dragostea dintre cei mari este cu totul altceva. Nu pot s-o fac pe Bree să rămână , scumpo. Nu , dacă ea nu vrea.

– Dar...

Lumina din bucătărie pâlpâi brusc , apoi camera se întunecă. Era întuneric beznă pentru că se oprise curentul. Reacţia verbală a lui Simon nu era un lucru chiar potrivit pentru urechile unui copil. Bree înlemnise.

Doar Jessica stigă :

– Hait ! Asta e ceva , nu ?

La ora zece şi jumătate în acea seară , Bree îşi strânse părul şi se băgă în cada din baia de la etaj. Apa era fiartă , catifelată de la săpunul lichid şi aromată de la cele câteva picături de parfum.

Fusese o zi incredibilă , începând cu sosirea neaşteptată a lui Liz şi continuând cu dispariţia lui Jess. Întreruperea curentului nu făcea decât să-i accentueze confuzia.

Furtuna se oprise la scurt timp după cină , dar curentul revenise doar cu o oră mai târziu. Chiar dacă era atât de târziu , Simon tot o mai ţinuse pe Jessica în braţe în patul ei. Nici un adult nu-şi putea face griji că Jess suferise datorită micii ei aventuri din timpul furtunii. Se distrase de minune hoinărind prin casă cu o lanternă , suspină zgomotos când luminile se reaprinseră şi se plânse când Simon insistă s-o bage în pat.

Deşi micuţa poate nu-şi amintea , ieşi mai repede decât un jucător învins prin K.O.

Bree zâmbi în timp ce inhala aburii parfumaţi.

Înainte să intre în cadă era la fel de obosită ca şi Jess. Uşor , totuşi , apa fierbinte îşi făcea efectul în mod miraculos. Imponderabili , obosiţi, încălziţi , muşchii i se relaxară treptat. Inima nu-i mai bătea chiar atât de tare. Mintea îi deveni clară şi reuşi să se concentreze la ceea ce încercase să facă toată ziua.

La Simon.

Era atât de simplu , se gândi , pentru o fiinţă umană să-şi piardă capul temporar. Un om se

putea pierde fizic , aşa cum păţise Jessica în seara asta , în Badlands. Sau se pierde emoţional , aşa cum păţise Simon când l-a cunoscut , un somnambul , care nu realizase propria singurătate decât la un nivel foarte profund.

Sau o femeie , se gândi Bree , se putea teme atât de mult de suferinţă încât să-şi piardă temporar încrederea în ea.

Se gândi la prima noapte în care Simon se furişase în patul ei şi la faptul că nu simţise în asta o ameninţare. Se gândi la cât de mult o îndemnase să-şi revizuiască stilul de viaţă. Se gândi la toată legătura ce se năştea între ei în pat , când nu era vorba doar de dorinţă ci de cele mai mari nevoi ale fiecăruia dintre ei. Şi se gândi la vocea lui gravă când îi spusese Jessicăi că nu o putea face să stea.

Simon o iubea.

Doar o tâmpită putea crede altceva.

Cred că tâmpita asta a stat în baie destul timp , nu-i aşa , Reynaud ?

Bree se ridică , scoase dopul şi întinse mâna după prosop. Picioarele îi erau încă puţin amorţite , totuşi se mişcă repede , în grabă. Îşi

şterse picioarele apoi se frecă pe spate cu prosopul. Prosopul gros se agăţa de lănţişor. Nu-şi dădea jos maron-ul nici măcar când îşi făcea baie. Superstiţia Cajun îi fusese întipărită încă de când era mică şi ştia că maron-ul o va ajuta mereu să nu se rătăcească.

Acum şi-l dădu jos de la gât şi puse talismanul pe chiuvetă.

Încă umedă , îşi scoase clamele din păr. Părul i se desfăcu uşor , încâlcit , gâdilând-o pe spatele gol. Întinse cu grijă prosopul pe suport şi în linişte răsuci mânerul uşii.

La etajul doi nu se auzea nici un sunet iar aerul era rece şi tremură , fiind dezbrăcată. Uşa Jessicăi era închisă , dar cea de la dormitorul lui Simon , din capătul culoarului , era uşor întredeschisă. Un dreptunghi de lumină galbenă se zărea pe hol. Citeşte , bănui ea şi simţi că i se face pielea de găină.

Era sigură de ce simţea pentru Simon dar nu era atât de sigură de planul ei. Toată viaţa ei fusese un dezastru când trebuia să plănuiască ceva cu sentimentele ei. Dar , de data asta , era altfel. De data asta era vorba de Simon ,

iar Simon credea că ea nu vrea să fie sinceră cu el.

Adevărul pe care îl ţinuse ascuns atât de mult era că de fapt ea era adevărata somnambulă , un suflet rătăcit pentru că-i era prea teamă să aibă încredere , îi era frică să creadă într-un bărbat care i se oferea cu adevărat chiar şi atunci când găsise acest bărbat.

Bree avea de gând să-i spună. Cuvintele contau.

Încă mai căuta un mod de a-i arăta ce era în inima ei - de a-i dărui inima ei - astfel încât Simon să înţeleagă.

Respiră adânc. Scările care duceau la mansarda ei erau lângă baie. Trecu de ele şi continuă să meargă.

Stând în colţul patului , Simon îşi scoase o şosetă , apoi pe cealaltă. Avea ochii obosiţi , era nedormit şi nervos - nu avea o stare potrivită ca să stea de vorbă cu Bree. Dar asta avea să se întâmple. În seara asta. La început , totuşi , avea să-şi odihnească o oră picioarele , altfel simţea că moare. Ca s-o abordeze pe ţigancă avea

nevoie de fineţe , înţelegere şi răbdare. În momentul ăsta , se simţea , mai curând , în stare să-i îndese un inel pe deget , să i-l lipsească acolo şi să dea naibii fineţea.

Morocănos , aruncă şosetele într-un colţ apoi îşi scoase cămaşa din pantaloni. Tocmai îşi descheia primul nasture când începu să aibă halucinaţii.

Era clar că era extenuat. Era clar că se gândea doar la Bree.

Avea un subconştient cam superactiv când apunea soarele , dar ceea ce era şi mai rău era că Simon nu căzuse niciodată pradă halucinaţiilor.

Ea era încă acolo. Stătea încă goală în uşă. Era ca o nimfă în fantezia unui bărbat , cu un păr negru lucios care-i atingea sfârcurile şi cu o piele strălucitoare. Picăturile de apă mai străluceau încă în triunghiul negru dintre coapsele ei , iar ochii ei îl priveau... arzător , erotic , fierbinte.

Dacă mai tremură mult , gândi el , o să răcească. Uită că fusese vreodată nervos.

— Bree , iubito !...

Ea nu-i răspunse. Nu , cel puţin nu cu vorbe. Fără să scoată un sunet , uşor , traversă camera şi-i îndepărtă ochelarii de pe nas.

Lentilele de citit se loviră de o parte a mesei, cartea îi căzu pe podea. Auzi zgomotul produs de căderea cărţii , dar nu-i dădu atenţie.

Mâinile mici şi albe îi escaladau pieptul , deschizând uşor nasturii în calea lor. Al treilea nasture se prinse de o aţă. Fiindcă nu cedă imediat , i-l smulse. Nasturele zbură prin cameră şi lovi abajurul lămpii , şuierând.

Nebunatica lui seducătoare era prea ocupată ca să observe. Simon îşi imagină că nici un cutremur nu i-ar fi putut atrage atenţia. Bree se ocupa de un singur lucru , foarte serioasă şi hotărâtă. Şi anume de a-l face să simtă plăcerea. În ochii ei se citea acea vulnerabilitate de nesuportat.

– Iubito , nu trebuie să faci asta...

Degetele catifelate îi atinseră buzele cu tandreţe , cerându-i răbdare. Mesajul îi era clar. Poate că nu trebuia s-o facă , dar aşa voia. Şi fu a doua oară când el observă că ea nu spusese un cuvânt.

Simon n-avea cum să nu sesizeze diferenţa. În toate celelalte nopţi , Bree îi vorbise. Vorbind , încercase să aducă dragostea lor la un nivel fantezist. Vorbind - înţelesese el în timp - devenise puternică , încăpăţânându-se să-l protejeze.

Dar nu şi în seara asta. Se urcă în pat , peste el şi-n ochii ei era ceva nou. Gol , dulce şi curajos. Suindu-se pe genunchii lui , îi dădu cămaşa jos treptat , savurând fiecare parte a pielii lui , sărutând-o. Erau sărutări de dragoste. Probabil nimic nu este mai suav decât sărutările de dragoste.

Simon ar fi vrut s-o îmbrăţişeze... dar era prea târziu , pentru că-şi dădu seama că era prins ca într-o capcană. Îi dăduse cămaşa jos de pe bust dar nu reuşi mai mult pentru că nasturii manşetelor rămăseseră nedesfăcuţi. Nu părea să-şi dea seama că mâinile lui erau încurcate în mânecile cămăşii , imobile şi inutile. Era concentrată prea tare în a-i săruta gura.

Dar acesta nu era un sărut. Era ca o pretenţie , ca şi când ar fi vrut să-l cucerească. O femeie care se lăsa singură dezgolită. Buzele ,

calde şi dulci , tremurară peste ale lui , apoi se înmuiară , îl prinseră , îl tachinară , îl înăbuşiră. Degetele mici se desfăcură , ţinându-i capul imobil în timp ce limba îi pătrundea printre buze.

Bree încetă să mai respire. Crezu că Bree nu-şi dădea seama că se leagănă în poala lui , frecându-se de fermoarul pantalonilor , având sânii arcuiţi peste pieptul lui. El îşi trase mâinile, încă prinse de stupizii nasturi de la manşete şi jură imediat să nu mai poarte asemenea cămăşi niciodată în viaţa lui.

Atâta timp cât Bree avea să facă parte din viaţa lui.

Şi era pentru prima dată când Simon înţelese că ea va fi în viaţa lui. Dacă ştia şi ea , atunci de ce vorbea de temerile ei ? N-avea legătură cu sexul ci numai cu vulnerabilitatea. Spiritul lui incorijibil de liber avusese curajul s-o apuce pe drumul ei , să-i înţeleagă firea arzător de generoasă , să înţeleagă obiceiul ei de a pune înainte nevoile altora şi nu pe ale ei... dar era greu pentru Bree , foarte greu , să-şi asume riscul de a pierde.

Acum , însă , își asumase acest risc. Pentru el. Ochii ei închiși , arzând de emoții , se deschiseră astfel încât Simon să le poată vedea expresia. *Te iubesc , Simon ! Din toată inima.* În cele din urmă , realiză că uitase să-i desfacă manșetele. Aparent , nu asta plănuise , pentru că buzele ei schițară un zâmbet propriu feminin. Rapid , desfăcu butonierele de la manșetă , îl eliberă din cămașă și-și încolăci din nou brațele în jurul gâtului său.

Dar Simon gândi că ar fi timpul să preia un pic controlul. Ea se și cățărase pe genunchii lui, așa încât el își strecură mâinile sub coapsele ei, ridicând-o. Dacă îi strica dispoziția , avea să se împuște , dar trebui să se dea jos și să închidă ușa. Jess dormea , dar era chiar în capătul holului. Nu voia în nici un fel ca noaptea să le fie întreruptă.

Și nici Bree nu voia asta. Își dădu seama unde și de ce mergeau într-acolo. Cu buzele modelate după ale lui , reuși , orbește să împingă ușa. Iar el o încuie , la fel de orbește.

Când o duse înapoi în pat , ea se întinse șuierând pe saltea. El o prinse cu siguranță și

profită de poziţia lui dominantă pentru a-i muşca lobul urechii stângi.

– De cât timp , o întrebă răguşit , ai problema asta cu somnambulismul ?

– De al naibii de mult timp , Simon.

– E cel mai vulnerabil sentiment de pe pământ.

– Aşa e.

– La nivel inconştient ai impresia că eşti într-o căutare... cauţi ceva deosebit de important pentru tine. Şi-ţi e teamă că nu ai să-l găseşti niciodată.

– Da.

– Eu am găsit acel ceva alături de tine , Bree. Tu eşti ceea ce căutam eu. Te iubesc , scumpo ! Şi pentru nimic în lume - absolut *nimic* - n-am să te las să pleci.

– Simon , spuse ea răbdătoare , eşti tulburat. Tu te afli în mijlocul acestui scenariu. Prima ta mare greşeală a fost să primeşti un călător rătăcit în furtună. A doua a fost să mă iubeşti aşa cum nu credeam că un bărbat poate iubi. Şi când un bărbat face asemenea greşeli , *cher* , trebuie să plătească pentru ele.

La naiba cu el , zâmbea. Rânjea mai tare ca un drac satisfăcut. Probabil , gândi ea , încă nu realiza ce simţea.

Îl sărută cu o perfecţiune sistematică pentru că Simon era în mod clar un bărbat care aprecia perfecţiunea sistematică. Apoi întinse mâna până la fermoarul pantalonilor lui. Îl trase în jos îngrozitor de lent. Când reuşi , îşi coborî palmele pe şoldurile lui , pe coapse , pe piele , în timp ce îi trăgea de pe el pantalonii şi chiloţii. Ultimile lui haine căzură pe podea.

– Bree.

Ea îl auzi. Voia să vină la el. Nu trebuia să-l seducă ; era deja sedus.

Dar ea nu se gândise niciodată la seducţie. Ci la dragoste. Simon o învăţase care erau dimensiunile încrederii. Era hotărâtă să-i ofere acelaşi lucru. Controlul şi autodisciplina făceau parte din caracterul lui. Când le va pierde pe amândouă , ea va fi acolo. Pentru el. Cu el.

Nimeni nu mai avea să rătăcească singur în acest pat cu baldachin. Voia să fie sigură că el ştia asta.

Nu era un lucru simplu să-i saboteze

controlul, să-i submineze autodisciplina. Avea nevoie de multă dragoste şi răbdare pentru asta. Trebuia să intuiască unde îi plăcea să fie atins , unde avea nevoie să fie atins. Simon nu o prea ajuta. Lui îi plăcea orice şi continua s-o privească cu ochi fermi şi întunecaţi.

Se folosi de mâini , de limbă , de trupul ei pentru a-l face să se relaxeze. În parte reuşi. Dar o parte a corpului lui deveni şi mai încordată , aşa că , în cele din urmă , îşi concentră atenţia în acel loc. Îl exploră , îl mângâie , îl alină , învăţă ce-i place să-i facă cu vârfurile degetelor. Apoi cu limba.

Până când îl auzi înjurând. Tare şi destul de speriat , în franceză. Dumnezeu , doar ştia de unde învăţase cuvintele astea urâte şi gramatica foarte proastă , dar deodată se trezi ridicată şi întinsă pe saltea.

– Va trebui să lucrăm cu limbajul tău , murmură ea.

– Mai târziu.

– Vreau să te simţi iubit , rosti ea cu asprime.

– Ceea ce ai şi făcut , al naibii de bine. Dar

acum mă tem că va trebui să ne concentrăm doar asupra ta , iubito.

Îi puse picioarele în jurul lui şi o îmbrăţişă strâns. Ea îl primi uşor , într-o pătrundere adâncă , în cea mai intimă parte a trupului ei , deşi se gândea că-l cunoştea bine , că ştia totul despre amantul din Simon. El îi dovedi că se înşelase. Ritmul dragostei îi era familiar , dar de data asta era mai adânc , mai misterios , mai magic. O iubi până când simţi durerea , până când simţi că ia foc , că se consumă , că arde , până când singurul lucru din mintea ei era să-l iubească pe acest bărbat şi să se lase iubită de el.

Se avântase atât de sus , încât crezuse că s-a pierdut. Dar el o găsise. O dusese într-un loc cu minuni şi curcubeuri , un loc unde o femeie era insuportabil de liberă , un loc unde focul era o alinare dulce şi preţioasă a sufletului. Locul acesta era în inima lui Simon.

Ajunsese acasă.

În timp , Simon găsise puterea de a stinge lampa. În întunericul rece , trase de cearşafuri şi

de pături până când se treziră amândoi sub ele , în loc să fie peste ele. Dar lui Bree nu-i păsa. Stătea întinsă acolo ca un căţeluş ghiftuit , sătul, extenuat , dar Doamne , ochii aceia...

– Îţi dai seama , murmură ea tachinându-l , că va fi prima noapte când voi dormi cu adevărat de când ne-am cunoscut.

– Crezi că din cauza aerului din Badlands ?

– Cred că e ceva unic să te îndrăgosteşti de un somnambul.

Se ghemui mai aproape de el.

– Aproape de la început , mi-a venit ideea că problema ta are o soluţie relativ simplă. O femeie. Genul de femeie care să te ţină ocupat noaptea ca să nu-ţi rămână energia să fii somnambul.

– Se oferă cineva ?

– Eu nu. Sunt moartă de oboseală.

– Bine , atunci mă duc să caut pe altcineva.

– Încearcă numai. Te-aş prinde până să apuci să ajungi la uşă. Eşti al meu , *cher*. Şi să nu încerci să scapi de obligaţii pentru că avem un temperament un pic diferit.

– Un *pic* diferit ?

Ştia de câtva timp că ea era ca un coşmar. Când se apleca peste el ca să-l sărute pe gât , pătura îi alunecă de pe umeri. Din nou.

— Aşa am crezut la început... până când mi-am dat seama cât de mult semănăm. Amândoi avem grijă de oameni. Amândoi ne rătăcisem. Cu adevărat. Am fost răniţi în acelaşi fel , Simon şi emoţional avem aceleaşi nevoi. Să găsim pe cineva în care să avem încredere absolută. Cineva pe care să-l iubim total. Să ne simţim destul de în siguranţă ca să ne schimbăm şi să ne maturizăm şi să învăţăm totul.

— Ţi-a trebuit ceva timp să înţelegi , Reynaud.

— Credeam că vrei să te descotoroseşti de mine.

— Nu eşti prea deşteaptă.

— Te-am găsit , nu-i aşa ?

— În regulă. Eşti destul de deşteaptă.

— Mai deşteaptă ca tine , Courtland , îl asigură. Am avut bunul simţ de a te iubi eu prima.

Renunţă să mai încerce s-o învelească. Trebuia să facă un singur lucru cu Bree când era

în starea asta. Nu păru surprinsă când o trase spre el , prinzându-i uşor mâinile şi încercând - bună încercare - s-o reducă la tăcere cu un sărut.

– M-am gândit că poate vrei să vorbeşti despre nuntă. Copii. Planuri.

– Chiar vreau.

Doamne , ochii aceia. Atât de plini de dragoste. Nu-şi imaginase niciodată atâta dragoste , nu care să-i aparţină lui.

– Să lăsăm asta pe mai târziu.

*

* *

SFÂRŞIT

Comanda 208 •
Imprimeria „Ardealul" Cluj

El o studia atât de insistent, încât simți cum îi crește pulsul și această situație se înrăutății când el își fixă privirea asupra gurii ei.

BESTSELLER

ISBN 973-95397-3-2

Lei 3000